Έτος Ζ'

Τεῦχος 138ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Μία ἱστορικὴ ἐπέτειος, ὑπὸ κ. Κ. Τσίπη, 'Αστυν. Διευθυντοῦ Α' 6695

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

'Η χαρτοπαιξία, ὑπὸ τοῦ τ. 'Αρχηγοῦ 'Αστυνομίας κ. Νικ. Κίννα 6679

ΞΕΝΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΕΣ

Πρακτικὲς Τεχνικὲς 'Αστυνομικὲς Σχολές, ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ περιοδικὸ «selection», Νοεμβρίου 1958, κατὰ μετάφρασιν 'Αστυνόμου Α' κ. Δ. Μόρου 6071

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ

'Η τεχνητὴ ἀναπνοή, καὶ ἡ ἐφαρμογή της ἐπὶ ἠλεκτροπληξιῶν καὶ ἀσφυκτικῶν καταστάσεων, ὑπὸ τοῦ τ. Ὑγειονομικοῦ 'Αστυνόμου Α' κ. 'Αν. 'Ανδρεοπούλου 6705

ΣΟΒΑΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ρετζαῖοι—'Η ληστεία τῆς Πέτρας—Πῶς ἀνεκαλύφθησαν καὶ πῶς συνελήφθησαν ὑπὸ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων στὸ 'Εξωτερικό, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. Καρούζου (συνέχεια) 6709

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Σαδισμός, ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ περιοδικὸ «Kriminalistik», Φεβρουαρίου 1958, κατὰ μετάφρασιν 'Αρχιφύλακος κ. 'Αλ. Πίσπα 6718

ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ

Πλάτων, ὁ κορυφαῖος τῆς ἰδεαλιστικῆς φιλοσοφίας, ὑπὸ κ. 'Α. 'Αποστ. 6715

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

'Ελληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Χ. Σταμάτη 6723

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Στὸ 14ο λεπτὸ τοῦ δευτέρου ἡμιχρόνου!!!, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. Πηλοῦ 6730

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 6735

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

'Ιστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν 'Αθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. Ράϊκου (συνέχεια) 6737

ΠΕΝΘΗ

'Αντώνιος Ι. Κουρῆς 8739

Δημήτριος Καλογεράκος 6740

'Αθανάσιος Δημόπουλος 6741

Βασίλειος Τζικόπουλος 6741

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 6742

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα 'Αδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — 'Αθῆναι (τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Ι ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
Γ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5

ΕΤΟΣ Ζ.' | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1959 | ΤΕΥΧΟΣ 138ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1959)

= ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ =

Ἡ ἐφημερὶς «Καθημερινὴ» τῆς 10ης Φεβρουαρίου 1959 ἀνέγραψεν εἰς τὴν στήλην:

ΠΡΟ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΙΑΣ

«Σήμερον τὴν πρωΐαν εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων θὰ τελεσθῇ δοξολογία ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῆς ἀσφαλείας τῆς Πρωτευούσης ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων. Κατ' αὐτὴν θὰ παρίστανται ἡ Ἀγγλικὴ Ὀργανωτικὴ Ἀστυνομικὴ Ἀποστολή, ὁ Διευθυντὴς τῆς ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Γεωργιάδης, ὁ Δ)ντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Καλυβίτης καὶ ἄλλοι».

Ἡ ἐπάνοδος τῆς μνήμης εἰς τὴν χαρμόσυνον αὐτὴν τελετήν, φέρει συγχρόνως τὴν σκέψιν πρὸς τὰ προηγηθέντα τῆς τελετῆς γεγονότα τεσσάρων ἐτῶν σκληρᾶς δοκιμασίας τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων.

Εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ θεσμοῦ ὑπάρχουν πολλαὶ ἡμερομηνίαι, αἱ ὁποῖαι διαδοχικῶς, ἀπὸ τῶν πρώτων βημάτων, κατεπόνησαν, κατεπτόησαν ἢ ἐνεθάρρυναν καὶ ἀνύψωσαν τὸ ἠθικὸν τῶν πρωτεργατῶν του. Οἱ νέοι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, παιδιὰ τότε—στρατιῶται μιᾶς ὑψηλῆς ἰδέας—τῆς μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν—ἀνασυγκροτήσεως τῆς τόσον δοκιμασθείσης Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸ κίνητρον τῆς ὑψηλόφρονος σκέψεως καὶ τῆς σεμνῆς ὑπηρεσιακῆς ἐκδηλώσεως, δημιουργοὶ μιᾶς ὑψηλῆς παραδόσεως, ὑλοποιοῦντες τὸ εὐγενὲς ἰδανικὸν τῆς παροχῆς ἐνεργοῦ βοηθείας εἰς τὰ εἰρηνικὰ ἔργα τῶν πολιτῶν τῆς Ἑλληνικῆς Πρωτευούσης, προσέκοπτον ἐπὶ ἔτη εἰς πολλαπλὰς δυσχερείας.

Ἡ ἐπιβολὴ τῆς Δικτατορίας Παγκάλου κατὰ τὸ 1925, ἧς ἡ ἄνευ ἐλέγχου αὐθαίρετος βία, ἀγνοοῦσα θέλησιν τοῦ Λαοῦ, ἐπέβαλε τὸν πειραματισμὸν τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ἔργων ἀσφαλείας ἀπὸ τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἀνέθεσε ταῦτα εἰς τὸ Σῶμα τῆς Β. Χωροφυλακῆς ἐδημιούργει καὶ προϋποθέσεις μαρασμοῦ. Παραλλήλως ἡ ἀνατεθεῖσα ἁρμοδιότης τῆς Τάξεως, Ἀγορανομίας καὶ Ὑπη-

ρεσίας Ἐλέγχου Ἠθῶν καὶ Λεσχῶν εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας ἔθετον ὑπὸ ἀπειλὴν σοβαρὰν τὴν ὕπαρξίν του.

Ἡ εἰς τὰ ἔργα ταῦτα ἐπίδοσις, τὰ τόσον ἀντιπαθῆ διὰ τὸν πολίτην καὶ ἐπικίνδυνα διὰ τοὺς νεαροὺς τότε ἀστυνομικοὺς προοιώνιζον τὴν διάλυσιν διὰ τῆς βαθμιαίας φθορᾶς, ἀλλ' ἡ ὑπερτάτη τῶν ἀρετῶν, ἡ πίστις εἰς τὸν θεσμὸν τῆς Ἀστυνομίας καὶ εἰς τὰ ἰδανικὰ αὐτοῦ, ὥπλισαν διὰ καρτερίας καὶ ὑπομονῆς καὶ ζωηρᾶς ἐπιμονῆς τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ λοιποὺς ὑπαλλήλους τοῦ Σώματος καὶ γρανιτώδης ἐξεδηλώθη ἡ θέλησις ὅλων, διὰ τὴν συνέχειαν καὶ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Δικαίου.

Ἡ περίοδος αὐτῆς τῆς τετραετίας μέχρι τῆς ἱστορικῆς ἡμερομηνίας τῆς 10ης Φεβρουαρίου 1929, καθ' ἣν ἡ Κοινοβουλευτικὴ Κυβέρνησις τῆς Χώρας ἀνεγνώρισε τὴν ἀποτυχίαν καὶ αὐτοῦ τοῦ πειράματος τῆς Δικτατορίας Παγκάλου καὶ ἀνέθεσε καὶ πάλιν τὰ ἔργα Ἀσφαλείας εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας, ἀποτελεῖ τὴν περίοδον τῆς κρισίμου δοκιμασίας, καθ' ἣν τὸ Σῶμα βαλλόμενον ἐξέπεμπε τὸ φῶς τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀληθείας ἀπὸ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ ἔργα τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τελικῶς ἐπέβαλε τὸν ὀρθὸν λογισμόν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι καίτοι δὲν εἶχον ἁρμοδιότητα ἐπὶ τῶν θεμάτων Ἀσφαλείας, ἐξιχνίαζον ἐκτάκτως σοβαρὰ ἐγκλήματα, ἀπειλοῦντα τὴν οἰκονομικὴν εὐστάθειαν τῆς Πατρίδος, συλλαμβάνοντα ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν συνόρων τῆς Ἑλλάδος τοὺς δράστας αὐτῶν—Πλασταὶ ὁμολογίαι ἐκτυπωθεῖσαι ἐν Ἰταλίᾳ—Πλαστὰ χαρτόσημα ἐνταῦθα. Καταχρασταὶ τοῦ Δημοσίου καὶ Ἱδρυμάτων καὶ λῃσταὶ Τραπεζῶν τῆς ὑπαίθρου δι' ἀφανοῦς ἰχνηλασίας ἀπεκαλύπτοντο καὶ συνελαμβάνοντο ἀθορύβως καὶ ἡ Δικαιοσύνη ἐπηλήθευσε τὸν σκληρὸν μόχθον τῶν ἀφανῶν ἐργατῶν τῆς Κοινωνικῆς προστασίας.

Οἱ στιβαροὶ ἡγέται τοῦ Σώματος, ἐνθουσιαστικοὶ καὶ ἀκάματοι καὶ φωτεινοὶ ὁδηγοὶ καὶ θελητικοὶ καὶ ἐπίμονοι ἑρμηνευταὶ τῆς καθολικῆς πίστεως τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων διὰ τὸ δίκαιον ἔργον, ἅπαντες ὡς ἓν ἐνιαῖον σύνολον ἐμόχθησαν σκληρῶς τέσσαρα χρόνια καὶ ἔζησαν καὶ ἐζήσαμεν ὅλοι τὴν χαρὰν τῆς ἀναγνωρίσεως, ὅτι τὸ πείραμα ἀπέτυχε καὶ ἀπεβλήθη, διότι ἦτο παρεμβολὴ ξένου στοιχείου εἰς τὸ ὁμοιογενὲς Σῶμα τῶν νέων ἀρχῶν, μεθόδων καὶ ὑψηλῶν ἰδανικῶν. Καὶ ἐκλήθημεν νὰ ἀναλάβωμεν ἐκ νέου τὰ ἔργα, τὰ εἰς ἡμᾶς ἀνήκοντα, τῆς Ἀσφαλείας καὶ παρελάβομεν σάκκους ἐγγράφων καὶ τὴν μετάταξιν 19 ἀνθυπομοιράρχων καὶ ὑπομοιράρχων. Ἀφομοιώθησαν δὲ οὗτοι πλησίον μας καὶ ἐνετάχθησαν πρόθυμοι ὀπαδοὶ καὶ προστάται τῶν ὡραίων ἰδανικῶν μας καὶ συνοδοιπορήσαμεν μετ' αὐτῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ προόδῳ.

Πρωτοπόρος ὁ θεσμός μας, ἀπετέλεσεν ἐπὶ τριάκοντα ἔκτοτε ἔτη ὑπόδειγμα πρωτοβουλιῶν, ὀργανωτικῆς προσαρμογῆς πρὸς τὰ νέα ἐπιτεύγματα πάσης ἐπιστήμης καὶ τέχνης, κατεδάμασε τὰς ἀντιξοότητας τῶν ἐποχῶν καὶ διεφώτισε πᾶσαν παράλληλον ὑπηρεσίαν εἰς τὰς γενικὰς ἐκδηλώσεις καὶ εἰδικὰς ἐφαρμογάς.

Ἀναμνησθέντες τῆς ἱστορικῆς ἡμερομηνίας ἀποκαταστάσεως τοῦ θεσμοῦ, μεταφέρομεν τὰ διαρρεύσαντα γεγονότα εἰς τοὺς νεωτέρους μας—διαδόχους τῆς ἱστορικῆς καὶ ἡμῶν καὶ αὐτῶν εὐθύνης—ἵνα πείθωνται ὅτι ἐν πάσῃ δοκιμασίᾳ, ἡ ἀπόλυτος πίστις εἰς τὰ εὐγενῆ ἰδανικά, ἀναμφισβήτως νικᾷ.

Κ. Π. ΤΣΙΠΗΣ
Ἀστυν. Δ/ντὴς Α'

Η ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας
κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΙΝΝΑ

Κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους ὅλος ὁ κόσμος, δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι παίζει, παίζει «γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου». Ἡ πρωτοχρονιάτικη χαρτοπαιξία εἶναι ἔθιμον ριζομένον, μακροχρόνιον. Ὅ,τι ἐγράφετο εἰς τὸν τύπον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, τὸ αὐτὸ ἂν μὴ χειρότερον παρουσιάζεται καὶ τώρα. Ἐφημερὶς τοῦ 1900 ἔγραφε: «Ἡ νὺξ τῆς παραμονῆς τοῦ νέου ἔτους διῆλθε παρὰ τὴν πρασίνην τράπεζαν, ἔνθα ἐργατικοὶ καὶ ἄεργοι, οἰκογενειάρχαι καὶ μὴ καταθέτουν τὸν ὀβολόν των. Τὰ χαρτονομίσματα ἐκυκλοφόρουν ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα τῶν χαρτοπαιζόντων, αἱ δὲ ἀπώλειαι προεκάλουν συγκινήσεις καὶ τρόμους, τὰ κέρδη ἀγωνίας καὶ ἐλπίδας. Οἱ χαμένοι ἀξιοθρήνητοι καὶ μεταμελημένοι ἔσπευδον τὰς πρωϊνὰς ὥρας τοῦ νέου ἔτους νὰ κρυφτοῦν». Αὐτὰ στὸ 1900.

Κάποια τωρινὴ διαφορὰ ὅτι στὰ «χαρτονομίσματα ἐκυκλοφόρουν» θὰ πρέπει νὰ προστεθῇ «καὶ χρυσαῖ λίραι ἐκυκλοφόρουν».

Ἡ χαρτοπαιξία εἶχε κατακτήσει καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰς Ἀθήνας καὶ οἱ χαρτοπαῖκται ἐπληθύνοντο. Ὁ τότε Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ὁ ἀείμνηστος Δημ. Μπαϊρακτάκης ἀπηνῶς ἐδίωκε τοὺς χαρτοπαίκτας. Οὗτοι συλλαμβανόμενοι διεπομπεύοντο ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν ξυρισμένοι τὴν κεφαλὴν καὶ ἔχοντες ἐπὶ τοῦ πέτου τοῦ σακκακιοῦ των ἀνηρτημένον ἕνα παιγνιόχαρτον.

Μικροὶ καὶ μεγάλοι καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη οἱ πλέον συντηρητικοί, οἱ πάντες ἀλλὰ καὶ αἱ πᾶσαι θὰ δοκιμάσουν τὴν πρωτοχρονιὰν χαρτοπαίζοντες τὴν τύχην των ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι διὰ νὰ αἰσθανθοῦν τὴν χαρὰν ἢ τὴν λύπην μὲ τὸ κέρδος ἢ μὲ τὴν ἀπώλειαν ὀλίγων ἢ πολλῶν χρημάτων. Τοῦ χαρτοπαίκτου τὴν πολλάκις μελαγχολικὴν κατάστασιν ἡ λαϊκὴ μοῦσα τὴν παρουσιάζει μὲ ἕνα δίστιχον:

«Πότε τέρτσος πότε φάντης ποτὲ δὲν πληρώνομαι
»καὶ χωρὶς παρᾶ στὴ τσέπη ξημερώνομαι».

Ὁ εὐθυμογράφος Τίμος Μωραϊτίνης δι' ἕνα θῦμα τῆς πρωτοχρονιάτικης χαρτοπαιξίας, μὲ τὴν ἰδικήν του εὔθυμον διατύπωσιν, ἔγραφε: «Γνωστὸς Ἀθηναῖος » εὑρέθηκε μπλεγμένος μέσα στὴ χαρτοπαικτικὴ θύελλα σὲ μία στιγμὴ ποὺ εἶχε » ἀναλάβει νὰ καταβάλῃ τὰ ἔξοδα διὰ τὴν κηδείαν ἑνὸς θείου του. Λογάριαζε νὰ πάρῃ » Δεσπότη καὶ τρεῖς ἱερεῖς. Καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ. Ὅταν ἔχασε ἕνα ἑκατοστάρικο, » ἐσκέφθη ὅτι εἰς μίαν κηδείαν δὲν πρέπει νὰ γίνωνται μάταιαι ἐπιδείξεις καὶ ἔκοψε » τὸν Δεσπότη. Ὅταν ἔχασε τρία ἑκατοστάρικα θυμήθηκε ὅτι ὁ μακαρίτης δὲν ἦταν » καὶ τόσο θρῆσκος καὶ εἶπε, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὴν ψυχήν του, νὰ μὴ πάρῃ » κανένα παπᾶ. Τοῦ μείνανε 200 δραχμὲς διὰ τὴν νεκροφόρα, καὶ τοὺς πεθαμενα- » τζῆδες. Ἐφιλοσόφησε. Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; τίποτε. Τί εἶναι ἡ ζωή; Κωμωδία. » Ὤχ, ἀδελφὲ δὲ βαρυέσαι... καὶ ἔβαλε τὶς 200 δραχμὲς στὸ Ρῆγα. Καὶ τῆς ἔχασε. » Καὶ ὁ θεῖος ἔμεινε ἄταφος».

Τὸ ἔθιμον τῆς πρωτοχρονιάτικης χαρτοπαιξίας διατὶ ὑπάρχει; Ἀπὸ μίαν παράδοσιν, λέγεται. Ἡ παράδοσις αὐτὴ ἀπὸ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἔχουσα τὴν προέλευσιν, ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὅταν ἦτο Ἐπίσκοπος Καισαρείας ἔπαιξε μίαν φορὰν χαρτιὰ μὲ τὸν Τοῦρκον εἰσπράκτορα φόρων, ὁ Ἅγιος ἐκέρδισεν ὅλα τὰ χρήματα τοῦ Τούρκου τὰ ὁποῖα προήρχοντο ἀπὸ φοροεισπράξεις, πληρωθέντα ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς καὶ τὰ ἐμοίρασε ὁ Ἅγιος πάλιν εἰς τοὺς Χριστιανούς. Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τούτου, λέγει ἡ παράδοσις, οἱ ἄνθρωποι παίζουν χαρτιὰ τὴν πρωτοχρονιά.

'Αλλὰ ἂς δοῦμε ποιὰ εἶναι ἡ ἱστορία ἐν ὀλίγοις τῶν παιγνιοχάρτων, τῆς τράπουλας (ἀπὸ τὸ 'Ιταλικὸν trappola):

Πότε ἀκριβῶς ἐμφανίζονται τὰ παιγνιόχαρτα δὲν εἶναι βέβαιον. Τὸ πρῶτον, φέρεται, ὅτι ἐμφανίζονται εἰς τὴν Ἄπω 'Ανατολὴν τὸ 1120 π. Χ. ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας Σέουν — Χό, ἂν καὶ παρ' ἄλλων ἀνάγεται ἡ ἐμφάνισίς των εἰς τὸν 7ον π. Χ. αἰῶνα, ἐφευρεθέντων τῶν παιγνιοχάρτων παρὰ τῶν Κινέζων. 'Από τὴν Κίναν εἰσάγονται τὰ παιγνιόχαρτα εἰς τὰς 'Ινδίας· ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν 'Αραβίαν. Περὶ τὸ 1370 ἐμφανίζονται εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὸ πρῶτον εἰς τὴν 'Ισπανίαν, ἀπὸ τὴν 'Ισπανίαν εἰς τὴν 'Ιταλίαν τὸ 1376, εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ 1377 καὶ εἰς τὴν 'Ολλανδίαν. Μετὰ τριακονταετίαν ἐμφανίζονται εἰς τὴν Γαλλίαν. Εἰς τὴν 'Αμερικὴν εἰσάγονται τὸ 1492, ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Κολόμβου. Εἰς τὴν 'Ελλάδα δὲ εἰσάγονται εἰς τὸ τέλος τοῦ 15ου αἰῶνος.

Τὰ παιγνιόχαρτα ἀρχικῶς κατεσκευάζοντο ἀπὸ ὀστοῦν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον διάφοροι παραστάσεις. 'Αργότερον κατασκευάζοντο ἀπὸ περγαμηνήν, ἀπὸ ὄστρακον χελώνης καὶ ἐξ ἄλλων ὑλῶν. Μετὰ ἐμφανίζονται ξυλογραφικά, καὶ τὸ 1440 μὲ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς τυπογραφίας, τυπογραφικά. Εἰς τὰς διαφόρους χώρας τὰ παιγνιόχαρτα δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν μορφὴν ὡς πρὸς τὰς ἐπ' αὐτῶν παραστάσεις, τὸ σχῆμα καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν χαρτιῶν. 'Ο ἀριθμὸς αὐτῶν, ὁ ἐπικρατέστερος, εἶναι 52 χαρτιὰ καὶ μὲ παραστάσεις ὡς ἐμφανίζονται σήμερον.

'Η πρώτη 'Ελληνικὴ τράπουλα ἐτυπώθη τὸ 1829 εἰς τὴν Οὐγγαρίαν καὶ ὡς παραστάσεις ἔφερεν εἰκόνας τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821. Εἰς τὸ 'Εθνολογικόν μας Μουσεῖον ὑπάρχουν παιγνιόχαρτα εἰκονίζοντα τὸν Κανάρην, τὸν Μιαούλην, τὸν Κολοκοτρώνην, τὸν Μπότσαρην, τὸν Μαυροκορδᾶτον, τὸν Καποδίστριαν, τὸν 'Υψηλάντην, τὸν Κουντουριώτην. Κατὰ τὸ 1884 καὶ ἐνωρίτερον ἐκυκλοφόρουν εἰς τὴν 'Ελλάδα παιγνιόχαρτα τυπωμένα εἰς Γαλλικὸν ἐργοστάσιον. Ἔφερον εἰκόνας ἀπὸ τὴν 'Ελληνικὴν μυθολογίαν π.χ. οἱ βαλέδες ἔφερον τὴν εἰκόνα τοῦ Πηλάδη 'Ορέστη τοῦ 'Αμφίωνος. Εἶχον δὲ τυπωθῆ ἐπὶ τῶν παιγνιοχάρτων καὶ ρητὰ εἰς τὸ «θῦε τῇ τύχῃ», «πλοῦτος τύχης ἔμετος» κ.ἄ.

Ποία εἶναι ἡ χαρτοπαικτικὴ ἐπίδοσις τοῦ Ἕλληνος μεταπολεμικῶς; Αὕτη δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἀπὸ τὸ ποσὸν τῆς καταναλώσεως τῶν παιγνιοχάρτων. 'Από μίαν σχετικὴν στατιστικὴν συνάγεται ὅτι ἐπὶ 8.000.000 κατοίκων ἐπωλήθησαν ἀπὸ τὴν 'Εταιρίαν 'Υπεγγύων Προσόδων κατὰ τὰ κάτωθι ἔτη αἱ ἑναντι ἑκάστου τούτων δεσμίδες παιγνιοχάρτων:

1945 = 85.000	1949 = 458.000	1953 = 582.000
1946 = 99.000	1950 = 655.000	1954 = 640.000
1947 = 366.000	1951 = 348.000	1955 = 708.000
1948 = 455.000	1952 = 456.000	

Νῦν ἔχουν φθάσει περὶ τὰς 800.000 δεσμίδας.

'Αλλὰ πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι γίνεται καὶ εἰσαγωγὴ παιγνιοχάρτων ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν δεδομένου μάλιστα ὅτι ὁ ἐρχόμενος ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δικαιοῦται νὰ ἔχῃ μαζί του 4 δεσμίδες παιγνιοχάρτων.

Διάφορα παιγνίδια, ὡς γνωστόν, παίζονται μὲ τὰ παιγνιόχαρτα. Εἰς παλαιοτέραν ἐποχὴν ἡ «κοντσίνα» ἦτο τὸ πλέον παιζόμενον παιγνίδι μεταξὺ τῶν 'Ελλήνων. Εἶχε εἰσαχθῆ εἰς τὴν 'Ελλάδα ἀπὸ Πολωνοὺς καὶ 'Ιταλοὺς κατὰ τὸ 1830. 'Η κοντσίνα καὶ τὸ σκαμπίλι δὲν παίζονται τώρα μὲ πάθος, ὅσον παλαιότερον. Τὸ σκαμπίλι μάλιστα φαίνεται ὅτι ἐθεωρεῖτο τότε καὶ προσὸν δι' ὑποψηφίαν νύμφην· αὐτὸ τοὐλάχιστον ἐξάγεται ἀπὸ δημοσίευσιν ἐπιστολῆς 'Αθηναίου πρὸς καπνέμπορον ἐν Μακεδονίᾳ. 'Η ἐπιστολὴ αὐτὴ ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ «Παναθήναια» τοῦ 1908. 'Απ' αὐτὴν δύναται νὰ συναχθοῦν μερικὰ συμπεράσματα διὰ τὰς ἐπικρατούσας πρὸ 50ετίας

ἰδέας εἰς τινας, περὶ τῶν προσόντων, ἅτινα ἐθεωροῦντο ἀξιόλογα δι' ὑποψηφίαν νύμφην.

Τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς ἀναφέρεται ὡς ἔχει κατωτέρω, ἐφ' ὅσον ἔχει σχέσιν καὶ μὲ τὸ θέμα τῆς χαρτοπαιξίας. Ὁ Ἀθηναῖος, λοιπόν, ἔγραφε πρὸς τὸν καπνέμπορον διὰ τὴν ὑποψηφίαν: «Πρὸς ταῖς ἄλλαις χάρεσιν ἡ Ἐλπινίκη ἀνακρούει » ἐπὶ κιθάρας ὁλόκληρα μελοδράματα, τὰ ὁποῖα συνοδεύει διὰ τῆς ἀργυροήχου » φωνῆς της. Παίζει δὲ ἐξόχως σκαμβίλιον καὶ εἰς τοῦτο ἀποκα- » λύπτεται ἀφιλοκερδής, πρᾶος καὶ γενναία, οὐδέποτε δολιευομένη τὸν ἀντίπαλον, » χαρίζουσα δὲ ὅσα ἐκεῖνος ἐξ ἀπερισκεψίας ἀπώλεσε. Ὡς δὲν ἀγνοεῖς βεβαίως, » εἰς τὸ σκαμβίλιον ἀποκαλύπτεται ὁ ἀληθὴς χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου». Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐξετιμήθησαν τὰ προσόντα αὐτὰ τῆς ὑποψηφίας. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸν «Φρουρὸν» τῶν Ἀθηνῶν ἐδημοσιεύετο ἡ ἀγγελία τῶν γάμων τῆς Ἐλπινίκης μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ καπνεμπόρου.

Τὸ σκαμπίλι ὅμως ὡς καὶ ἡ κοντσίνα παραμερίσθησαν καὶ ἄλλα παίγνια ἐνεφανίσθησαν ὡς τὸ «τριόμφον», ὁ «λασκενές», τὸ «μάους» καὶ ὁ «μπακαρᾶς». Ἀξίζει ἐδῶ νὰ παραθέσωμεν μίαν συμβουλὴν τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Ρωμηοῦ» ἀειμνήστου Σουρῆ διὰ τὸ παίξιμο στὸ «μάους», ἀφ' οὗ εἶναι σχετικὴ μὲ τὴν χαρτοπαιξίαν:

ὅταν ἔχεις μόνο ἄσσο
πάντοτε νὰ λέγῃς πάσσο,
ὅταν ἔχεις μόνο ρῆγα
νὰ χτυπᾷς ἂν εἶναι λίγα,
ρίχνε ὅμως μιὰ ματιὰ
καὶ στοῦ ἄλλου τὰ χαρτιά.

Καὶ τ' ἀνωτέρω παίγνια μετὰ χρόνια παρεμερίσθησαν πλὴν τοῦ μπακαρᾶ, διὰ νὰ ἐμφανισθοῦν νέα ὡς ἡ πόκα, τὸ χαρακίρι, τὸ πόκερ, τὸ πινάκλ καὶ ἄλλα νεώτερα.

Τὸ παίγνιον γενικῶς ἀποτελεῖ βεβαίως κατὰ βάσιν μέσον ψυχαγωγίας καὶ ἡ χαρτοπαιξία εἶναι παίγνιον ψυχαγωγικόν, ἀλλ' ἔχει δυστυχῶς ἐκτραπῇ εἰς παίγνιον κερδοσκοπικόν. Ὅταν ἡ χαρτοπαιξία ἀποβάλῃ τὴν ψυχαγωγίαν καὶ ἀποβῇ πάθος, προκαλεῖ μείωσιν τῆς ἐπιθυμίας πρὸς ἐργασίαν. Οἱ καθ' ἕξιν χαρτοπαῖκται ἀποφεύγουν τὴν ἐργασίαν καὶ ὡς μέσον οἰκονομικῆς των εὐεξίας ἔχουν τὴν χαρτοπαιξίαν, τὰ κέρδη ἀποκτῶνται ἄνευ μόχθου καὶ ἐκ τῆς προσδοκίας τοῦ ἀκόπου κέρδους ρέπουν πρὸς τὴν χαρτοπαιξίαν. Ὁραματίζονται πλούτη καὶ ἄλλου εἴδους ἀπολαύσεις. Ἐπειδὴ δὲ εὐκόλως δὲν πραγματοποιοῦνται τὰ ὄνειρά των φθάνουν μέχρις ἐγκλήματος ἢ αὐτοκτονίας. Δὲν ἔχει λησμονηθῇ ἡ δολοφονία τοῦ πρωθυπουργοῦ Θεοδ. Δηλιγιάννη τὸν Μάϊον τοῦ 1905 ἀπὸ συστηματικὸν χαρτοπαίκτην, ὅταν εἶχε ἀποφασισθῇ τότε νὰ κλεισθοῦν αἱ χαρτοπαικτικαὶ λέσχαι. Οἱ παθολογικοὶ χαρτοπαῖκται δὲν διστάζουν νὰ προβοῦν εἰς πράξεις ποινικῶς διωκτέας. Πλαστογράφουν, ἐκβιάζουν, καταχρῶνται χρήματα, ἐπιδίδονται εἰς τὴν σωματεμπορίαν, ἀπατοῦν.

Ποικιλία ἀπατῶν χρησιμοποιεῖται καὶ εἰς τὴν χαρτοπαιξίαν ὑπὸ τῶν κατ' ἐπάγγελμα χαρτοπαικτῶν, τῶν χαρτοκλεπτῶν. Ἰδοὺ ἕνας τρόπος ἐνεργείας χαρτ κλεπτῶν. Εἰς πολυτελὲς καζίνο τῆς Νυρεμβέργης ἐκ παρατηρητικότητος τοῦ «γκρουπιέρη» συνελήφθη σπεῖρα χαρτοκλεπτῶν. Ὅταν τὰ μέλη τῆς σπείρας αὐτῆς ἠρευνήθησαν, ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ ἑνὸς μικρὸς πομπὸς ἀσυρμάτου καὶ εἰς τοὺς δύο ἄλλους ἀντιστοίχως μικροσκοπικοὶ δέκται λειτουργοῦντες μὲ μικρὰς ἠλεκτρικὰς στήλας. Οἱ χαρτοκλέπται αὐτοὶ εἰσερχόμενοι εἰς χαρτοπαικτικὰς λέσχας, ὡς ἄγνωστοι μεταξύ των, ἐκάθηντο οἱ δύο μὲ τοὺς δέκτας εἰς τὸ αὐτὸ καρρὲ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ τρίτος μὲ τὸν πομπὸν περιφερόμενος ὄπισθεν τῶν ἄλλων παικτῶν μετέδιδε μὲ εἰδικὸν κώδικα μόρς τὰ χαρτιὰ τὰ ὁποῖα εἶχον οἱ συμπαῖκται εἰς τοὺς

ἄλλους συνενόχους. Οἱ τελευταῖοι ἐδέχοντο τὰς μεταδόσεις ὡς ἐλαφρὰς ἠλεκτρικὰς ἐκκενώσεις εἰς τὸ σῶμα των καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐγνώριζον τὰ χαρτιὰ τῶν συμπαικτῶν των.

Πλεῖσται ἄλλαι ἐπινοήσεις λαμβάνουν χώραν καὶ ἡ Ἀστυνομία πολλάκις εὑρίσκεται εἰς ἀδυναμίαν νὰ καταλάβῃ τοὺς ἀπατεῶνας χαρτοπαίκτας, τοὺς χαρτοκλέπτας ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Τὸ 1954 εἶχεν ἀναγραφῇ ὅτι εἰς τὰς χαρτοπαικτικὰς λέσχας τοῦ Λὰς-Βέγκας τῆς Νεβάδας ὅπου, ὡς γνωστόν, τὸ χαρτοπαίγνιον παίζεται ἀνοικτά, θὰ ἐτοποθετοῦντο, ἐντολῇ τοῦ Κυβερνήτου, μηχανήματα τηλοψίας τοῦ ἐφευρέτου Τζ. Φρήνταμαν, τοιαῦτα ὥστε νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ παρακολουθῶνται οἱ χαρτοπαῖκται καὶ νὰ συλλαμβάνωνται οἱ χαρτοκλέπται ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Εἰς διαφόρους λέσχας ἡ χαρτοπαιξία ἀποτελεῖ κερδοσκοπίαν, τὸ δὲ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν, ὡς ἀνεγράφη πρότινος εἰς τὰς ἐφημερίδας, μελετᾷ τὴν περιστολήν, ἂν ὄχι καὶ τὸν ὁριστικὴν ἀπαγόρευσιν τῆς χαρτοπαιξίας εἰς τὰς λέσχας τῶν διαφόρων συλλόγων κοινωνικῶν, μορφωτικῶν, ἀθλητικῶν κλπ.

Εἰς πλείστας τῶν λεσχῶν αὐτῶν ἡ χαρτοπαιξία λαμβάνει ἐπικίνδυνον ἔκτασιν, ἡ ὁποία ἐνδεχομένως νὰ παρουσιάσῃ σοβαρὰς κοινωνικὰς ἀνωμαλίας.

Εἰς πολλὰς λέσχας ἡ χαρτοπαιξία ἀποτελεῖ κερδοσκοπίαν. Εἰς πολλὰς δὲ οἰκίας, ὅπου ὁ ἀστυνομικὸς ἔλεγχος δὲν δύναται εὐκόλως νὰ ἐπεκταθῇ, ὁ ἀριθμὸς τῶν χαρτοπαικτῶν αὐξάνει καὶ τὰ κέρδη τῶν λεσχῶν, ἀλλὰ καὶ πολλῶν οἰκιῶν (γκανιότα ἢ βιδάνιον) εἶναι πλούσια, ὥστε νὰ ὑπολογισθῇ ἀπὸ εἰδικοὺς ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων μόνον ἡ «γκανιότα» καὶ τὰ φιλοδωρήματα εἰς τὸ προσωπικὸν ὑπερέβησαν τὰς 10.000 χρυσᾶς λίρας!

Ἡ δίωξις ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας τῆς χαρτοπαιξίας δὲν παρουσιάζεται τόσον εὔκολος, ὅταν μάλιστα, ἡ χαρτοπαιξία δὲν λαμβάνει μόνον χώραν εἰς νομίμως λειτουργούσας λέσχας, ὅτε ὁ ἀστυνομικὸς ἔλεγχος διευκολύνεται, ἀλλὰ καὶ εἰς μυστικὰς τοιαύτας καὶ πολλάκις εἰς οἰκίας εὐϋπολήπτων θεωρουμένων προσώπων, ὅτε διὰ νὰ ἀνακαλυφθοῦν, πλεῖστα ὅσα ἐμπόδια παρεμβάλλονται, ὡς ἡ μὴ παραβίασις τοῦ ἀσύλου, καὶ ἄλλαι παρεμβάσεις.

Προπολεμικῶς ἐλειτούργουν συμφώνως τῷ νόμῳ πολὺ ἐλάχιστοι ἐπαγγελματικαὶ καὶ σωματειακαὶ λέσχαι, ἀπηνὴς δὲ ἦτο ἡ δίωξις τῶν παρανόμως λειτουργουσῶν. Κατὰ τὴν κατοχὴν ὁ ἀριθμὸς τῶν νομίμως λειτουργουσῶν λεσχῶν μικτῶν παιγνίων ηὐξήθη καὶ ἀπὸ 14 ἐπαγγελματικῶν συλλόγων ποὺ ἦσαν τὸ 1941, τὸ 1941—1943 ἔγιναν 32 καὶ τὸ 1944 ηὐξήθησαν εἰς 50 εἰς τὰς Ἀθήνας, πολλαὶ δὲ ἄλλαι ἐλειτούργουν ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν.

Τὸ ἀνίατον πάθος τῆς χαρτοπαιξίας καταδικαζόμενον πολλαχόθεν, εὗρε τὴν ἀποθέωσίν του ἀπὸ τὴν Γαλλίδα μυθιστοριογράφον Λουκίλην Ντυπὲν (ψευδων. Γεωργία Σάνδη). Εἰς κάποιο ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά της χαρακτηρίζει τὸ πάθος τῆς χαρτοπαιξίας ὡς ὡραῖον καὶ δυνατόν. Περιγράφει τὴν τόλμην καὶ τὴν ζωηρότητα, τὰς συγκινήσεις τοῦ συστηματικοῦ χαρτοπαίκτου καὶ τὴν τραγικότητα τῶν περιπετειῶν του.

Ν. ΚΙΝΝΑΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΣΧΟΛΕΣ

Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ Περιοδικὸ «Selection», Νοεμβρίου 1958, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ**

Κάποιο πρωΐ, μέσα στὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα τοῦ Καίμπριτζ, τῆς Πολιτείας τῆς Μασσαχουσέτης τῆς Ἀμερικῆς, κτύπησε τὸ τηλέφωνο καὶ ἀνήγγειλαν ἀπὸ ἕνα παντοπωλεῖο τὴν διάπραξι μιᾶς κλοπῆς διαρρήξεως.

«Διαρρῆκτες ἐλεηλάτησαν τὸ κατάστημά μου χθὲς βράδυ», εἶπεν ὁ καταστηματάρχης στὸ ἄνοιγμα τοῦ τηλεφώνου.

Ὁ Ἀρχιφύλαξ τῆς Ἀστυνομίας Τζαίημς Μάρφυ, ἔσπευσε ἀμέσως ἐπὶ τόπου, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ τὸ συμβάν, νὰ προβῇ στὴν διερεύνησι τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐπιληφθῇ προανακρίσεως καὶ σχετικῶν ἐρευνῶν καὶ ἀναζητήσεων.

Ἠρεύνησε τὸ κατάστημα μὲ σχολαστικὴ ἐπιμέλεια, προσοχὴ καὶ ὑπομονή, καὶ κατόπιν τὸ συνεχόμενο σπίτι. Ἐπάνω στὴ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ, διεπίστωσε τότε, ὅτι ἕνας φεγγίτης εἶχε παραβιασθῆ.

Ἦτο πιὰ ἔκδηλον, ὅτι ὁ διαρρήκτης ἢ διαρρῆκτες εἶχον εἰσέλθει ἀπὸ ἐκεῖ. Κοντὰ στὸ πλαίσιο τοῦ φεγγίτου εὑρέθη ἐπίσης ἕνα ζεῦγος ματογυάλια.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὸ Τμῆμα, ὁ Ἀρχιφύλαξ Μάρφυ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐξέτασι τῶν διαφόρων μικροαντικειμένων ποὺ ἀνεῦρε εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀδικήματος καὶ τὴν διερεύνησι τῶν ἀρχείων Εἰδικοτήτων καὶ Μεθοδικοτήτων, πρὸς διαπίστωσιν τοῦ πιθανοῦ δράστου ἢ δραστῶν, ἐκ τοῦ τρόπου διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος. Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅπως, πρὸς διαλεύκασιν τοῦ ἐγκλήματος, χρησιμοποιήσῃ τοὺς «ἄφωνους μάρτυρες», ὅπως ἀποκαλοῦν τὰ διάφορα ἀντικείμενα, ποὺ ὁ διερευνῶν ἀστυνομικὸς ἀνευρίσκει εἰς τὸ μέρος τοῦ ἐγκλήματος, ἐφ' ὅσον μάλιστα οὐδεὶς αὐτόπτης μάρτυς ἀνευρέθη διὰ νὰ καταθέσῃ τι σχετικὸν μὲ τὴν κλοπήν.

Ἠρεύνησε τὸν πίνακα τῶν κακοποιῶν τῶν δρώντων διὰ τῆς μεθόδου ταύτης, καὶ ἀφοῦ ἐμελέτησε τὰ δελτία διαπραχθέντων ἀδικημάτων καὶ τοὺς φακέλλους των παρετήρησε ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κακοποιοὺς τῆς κατηγορίας αὐτῆς φοροῦσαν ματογυάλια.

Εἰς τὰ δελτία αὐτὰ ἐφαίνοντο τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τῆς παθήσεως ἑνὸς ἑκάστου, σύμφωνα μὲ τὶς συνταγὲς τῶν ὀφθαλμιάτρων (π.χ. ἀστιγματισμός, μυωπία, πρεσβιωπία καὶ ὁ βαθμὸς βεβαίως αὐτῶν).

Ἐνήργησε κατόπιν ἀναζητήσεις καὶ ἐξακριβώσεις σὲ πολλὰ καταστήματα ὀπτικῶν, καὶ σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, ἐπιτέλους, εἶχε τὴν εὐχάριστον ἔκπληξι νὰ διαπιστώσῃ ὅτι τ' ἀνευρεθέντα γυαλιὰ ἀνταποκρίνοντο ἀπόλυτα μὲ αὐτά, ἑνὸς κάποιου διαρρήκτου, ποὺ μόλις εἶχε ἐξέλθει τῶν φυλακῶν, ἀφοῦ εἶχε ἐκτίσει φυλάκισι 16 χρόνων.

Ὁ Μάρφυ, δὲν ἄργησε πολὺ νὰ ξετρυπώσῃ τὸν φίλο, μέσα στὴ συνοικία ποὺ κατοικοῦσε οὗτος ἄλλοτε. Τὸν προσήγαγε τότε στὸ Τμῆμα, μὲ ἀπόλυτο πεποίθησι ἢ μᾶλλον βεβαιότητα ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ δράστης τῆς κλοπῆς, καὶ σὲ λίγο κατώρθωσε ν' ἀποσπάσῃ τὴν ὁμολογίαν του.

Σὲ παλαιότερη ἐποχή, ὁ Ἀρχιφύλαξ Μάρφυ, θὰ ἠρκεῖτο νὰ στείλῃ τ' ἀνευρεθέντα γυαλιὰ στὸ ἀρχεῖο, ἐλλείψει τεχνικῶν γνώσεων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐνημερωμένων ἀρχείων ἀφ' ἑτέρου. Δηλ. οὗτος δὲν θὰ ἐγνώριζε ὅτι ἦτο δυνατὸν ἀπὸ μόνον τ' ἀνευρεθέντα γυαλιά, ν' ἀνακαλύψῃ τὸ δράστη τῆς κλοπῆς.

Ἀλλὰ ὁ ἀστυνομικὸς Μάρφυ, εἶχεν ἐπωφεληθῆ μιᾶς ἐκπαιδευτικῆς εὐκαιρίας πολὺ σπουδαίας σχετικῶς μὲ τὴν τέχνην ἐξιχνιάσεως τῶν ἐγκλημάτων. Εἶχε παρακολουθήσει εἰδικὰ μαθήματα ὀργανωθέντα παρὰ τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν καὶ Ἀναζητήσεων τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας (F.B.I.).

Αὐτὴ ἡ ἐπαγγελματικὴ καὶ τεχνικὴ ἐκπαίδευσις καὶ κατάρτισις, πραγματοποιεῖται ἐπὶ τόπου, δηλ. στὸ μέρος διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ παρακολουθοῦν τὰ τεχνικὰ αὐτὰ μαθήματα ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ τῶν Τμημάτων Τάξεως, κατόπιν αἰτήσεως τῶν Προϊσταμένων των πρὸς τὴν F.B.I.

Τὰ προγραμματισμένα αὐτὰ Σχολεῖα τῆς F.B.I. παρακολουθοῦνται μὲ μεγάλη προθυμία ἀπ' ὅλους τοὺς ἀστυνομικούς, λόγῳ τῆς μεγάλης καὶ οὐσιώδους χρησιμότητος αὐτῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῆς ἐπὶ τόπου τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ πρακτικῆς ἐξασκήσεώς των, εἰς τὰ ζητήματα ἐξιχνιάσεως τῶν διαφόρων ἐγκλημάτων καὶ τῆς ἐπιτυχοῦς ἀντιμετωπίσεως τῶν διαφόρων ἐπικινδύνων κακοποιῶν, δι' ἀναλόγων τεχνασμάτων καὶ πανουργιῶν, παρομοίων τῶν χρησιμοποιουμένων παρ' αὐτῶν. Ἂς πάρωμε ὡς παράδειγμα τὸ πρόβλημα τῆς ἀκριβοῦς σκοποβολῆς. Γιὰ πολλὰ χρόνια, ἡ 'Αστυνομία σ' ὅλες τὶς Πολιτεῖες τῆς 'Αμερικῆς, ἐθεωρεῖτο ἱκανὴ καὶ ἀνταξία τοῦ προορισμοῦ της, ἀναλόγως τῶν κατεχομένων τίτλων, λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς ἐπιδόσεως καὶ τῶν ἐπιτυχιῶν τῶν ἀνδρῶν της στοὺς σκοπευτικοὺς ἀγῶνας καὶ ἰδιαίτερα στὴ σκοποβολὴ διὰ περιστρόφου. 'Εν τούτοις, παρὰ τὴν ἀτομικὴν ἐπιδεξιότητα καὶ δεινότητα τῶν καλῶν σκοπευτῶν, δράστες λῃστειῶν μέσα στοὺς δρόμους, στὶς διάφορες πόλεις τῆς 'Αμερικῆς, ξεφεύγουν ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν ἀστυνομικῶν. Ἔτσι οἱ ἐκπαιδευταὶ καὶ οἱ δάσκαλοι δὲν ἐπιδιώκουν σήμερα νὰ καταστήσουν ὅλους τοὺς μαθητὰς ἄσσους στὴ σκοποβολή, διὰ τῆς συνεχοῦς ἀσκήσεως ἐπὶ ἀκινήτων στόχων. Προσπαθοῦν μᾶλλον νὰ παρουσιάσουν στὰ μάτια των, τὰ διάφορα προβλήματα, ὅπως αὐτὰ παρουσιάζωνται στὴ καθημερινὴ ζωὴ ἐνώπιον τῶν ἀστυνομικῶν. 'Εξασκοῦνται σὲ προσποιητὲς σκηνὲς διαρρήξεως ὑπὸ ἐνόπλων κακοποιῶν, σὲ σκηνὲς κακοποιῶν ποὺ τρέχουν μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν των νὰ διαφύγουν τὴ σύλληψι καὶ στὴ σκοποβολὴ ἐπὶ στόχων μὴ σταθερῶν, ἐξαφανιζομένων καὶ ἐμφανιζομένων ἐκ νέου. 'Επιμένουν ἐπὶ τῆς μεγάλης σπουδαιότητος ποὺ ἔχει ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποία ὁ ἀστυνομικὸς θὰ σύρῃ τὸ περίστροφο, καθὼς βέβαια καὶ ἡ ἀκρίβεια τῆς βολῆς.

'Επαγρυπνοῦν μὲ ὅλως ἰδιαιτέραν προσοχήν, στὸ νὰ ἐξασκηθοῦν οἱ μαθητὲς νὰ σύρουν μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα τὸ περίστροφό των καὶ νὰ πυροβολοῦν ἀμέσως στηρίζοντες αὐτὸ στὸ ἰσχίον. Οἱ μαθητές των ἴσως νὰ μὴ κερδίζουν πολλὰ ἀργυρᾶ κύπελλα καὶ μετάλλια ὡς ἔπαθλα, ἀλλὰ ξεύρουν, πὼς νὰ μάχωνται καλλίτερα καὶ ἔτσι ἔχουν πολὺ περισσότερες πιθανότητες νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια των σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς.

Οἱ Καθηγηταὶ καὶ ἐκπαιδευταί των ἐκμανθάνουν τοὺς μαθητάς των νὰ μετέρχωνται ὅλες τὶς πονηρίες καὶ τὰ τεχνάσματα, κατὰ τὴν πάλην πρὸς τὸ ἔγκλημα, γιὰ νὰ ἐξουδετερώνουν τὴ δρᾶσι τῶν ἐγκληματιῶν καὶ γιὰ νὰ σώζουν τὴ ζωή των. 'Ο ἀστυφύλαξ Β. Ὄντομ, εἰς τὸ Χάμπτον τῆς Πολιτείας Βιρτζίνια, εἶχε μόλις τελειώσει τὴν ἐκπαίδευσί του στὸ εἰδικὸ Σχολεῖο τῆς 'Ομοσπονδιακῆς 'Αστυνομίας (F.B.I.), ὁπότε ἐκλήθη μὲ πολλοὺς ἄλλους συναδέλφους του σ' ἕνα κτίριο, ὅπου ἕνας παράφρων καὶ λίαν ἐπικίνδυνος γιὰ τὴ δημοσία ἀσφάλεια, εἶχε σκοτώσει μὲ ἕνα πυροβόλο ὅπλο μιὰ γυναίκα.

'Ο ψυχοπαθὴς δολοφόνος εἶχε κρυφτῆ στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ κτιρίου καὶ ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ σκότωνε πάντα ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ τὸν συλλάβῃ.

Εἶχε βραδυάσει καὶ ἐπικρατοῦσε βαθὺ σκότος μέσα στὸ κτίριο, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε κανένα φῶς ἀναμμένο σ' αὐτό. 'Ο Ὄντομ ποὺ προπορεύετο τῶν συναδέλφων του, θυμήθηκε, τὴν ὥρα ποὺ ἀναρριχῶντο στὴ σκάλα μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι, αὐτὰ ποὺ εἶχε μάθει κατὰ τὴν ἐκπαίδευσί του στὸ Σχολεῖο τῆς F.B.I.

Ἔσυρε τότε ἀστραπιαίως τὸ περίστροφό του καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι σήκωσε ψηλὰ τὸν ἠλεκτρικό του φακὸ καὶ πατῶντας τὸν διακόπτη, τὸν ἄναψε καὶ τὸν ἔσβυσε ἀμέσως.

Ὁ καταδιωκόμενος τότε ψυχοπαθής, ἐπυροβόλησε πάραυτα πρὸς τὸ σημεῖο τοῦ ἀναμμένου ἠλεκτρικοῦ φακοῦ.

Ὁ ἀστυφύλαξ Ὄντομ ἐπωφελήθη τότε τῆς εὐκαιρίας καὶ σκοπεύοντας πρὸς τὸ σημεῖο τῆς φλόγας ποὺ παρήχθη κατὰ τὴν ἐκπυρσοκρότησι τοῦ ὅπλου τοῦ παράφρονος, ἐπυροβόλησε ἀστραπιαίως καὶ ἐτραυμάτισε αὐτὸν πρὶν προφθάσῃ οὗτος νὰ ξαναπυροβολήσῃ.

Οἱ μαθηταὶ τῶν Σχολείων τῆς F.B.I. μαθαίνουν ἐπίσης πῶς νὰ χειρίζωνται καὶ νὰ ἐνεργοῦν πρὸς ἐξιχνίασιν τῶν ἀπαγωγῶν καὶ πολλῶν ἄλλων σοβαρῶν ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα παλαιότερα ἄφιναν ἀνεξιχνίαστα μὴ γνωρίζοντες πῶς νὰ ἐνεργήσουν ἐπιτυχῶς.

Ὅλοι τους ὅπως, ὁ Μάρφυ μὲ τὰ ματογυάλια, μαθαίνουν νὰ διερευνοῦν, ἀνακαλύπτουν καὶ χησιμοποιοῦν τὶς διάφορες ἐνδείξεις καὶ τὰ ἴχνη ποὺ ἕνας δράστης ἐγκαταλείπει στὸ μέρος τοῦ ἐγκλήματος ποὺ δύνανται, ἐπιμελῶς, τεχνικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς, χρησιμοποιούμενα νὰ ὁδηγήσουν στὴν ἐξιχνίασι τῶν ἀγνώστων δραστῶν.

Συνήθως, ὅταν διαπράττωνται σοβαρὰ ἐγκλήματα σὲ πόλεις ποὺ λειτουργοῦν τέτοιες Τεχνικὲς Σχολὲς τῆς F.B.I. ὁλόκληρες τάξεις μεταφέρονται ἐπὶ τόπου γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐργασία τῶν τεχνικῶν καὶ τῶν πεπειραμένων ἀστυνομικῶν καὶ νὰ ἀποκτήσουν ἔτσι τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια καὶ τὰς γνώσεις ὥστε νὰ μπορέσουν κι' αὐτοί, νὰ δράσουν ἐπιτυχῶς σὲ περίπτωσι ἀνάγκης.

Συμβαίνει συχνά, μιὰ τάξις νὰ χωρίζεται σὲ δυὸ ὁμάδες· ἡ μία ἐξ αὐτῶν συμμετέχει καὶ παρακολουθεῖ τὶς ἀστυνομικὲς ἐνέργειες εἰς τὸ μέρος τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἡ ἄλλη παραμένουσα στὸ Σταθμὸ Διοικήσεως παρατηρεῖ καὶ παρακολουθεῖ τοὺς τεχνικοὺς ποὺ συγκεντρώνουν, ἐλέγχουν καὶ συγκρίνουν τὶς διάφορες πληροφορίες ποὺ τ' ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα μεταδίδουν μὲ τὸν ἀσύρματο.

Οἱ μαθηταὶ ποὺ βρίσκονται στὸ μέρος διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος μαθαίνουν νὰ συγκεντρώνουν τὶς ἐνδείξεις, τ' ἀνευρισκόμενα ἐκεῖ ἀντικείμενα καὶ γενικῶς ἴχνη ποὺ θεωροῦνται χρήσιμα καὶ ἀπαραίτητα στοιχεῖα γιὰ τὴν ἀνάκρισι, κι' αὐτοὶ ποὺ παραμένουν στὸ Σταθμὸ Διοικήσεως μαθαίνουν νὰ χρησιμοποιοῦν τ' ἀνωτέρω συγκεντρούμενα στοιχεῖα.

Χάρις στὴν εἰδικὴ ἐκπαίδευσι ποὺ ὑπέστη σ' ἕνα παρόμοιο Σχολεῖο ὁ Ἀστυνόμος τῆς μικρᾶς Ἀστυνομικῆς Περιοχῆς Σόντα-Σπρίγκς, Μὰκ Κράκεν, κατώρθωσε προσφάτως, μόνος, νὰ συλλάβῃ δυὸ ὡπλισμένους κακοποιούς. Ὅταν οὗτος ἐτέθη εἰς καταδίωξιν, περὶ τὰ μεσάνυχτα, τῶν δύο συλληφθέντων παρ' αὐτοῦ κακοποιῶν ποὺ εἶχον εἰσέλθει καὶ διαπράξει κλοπὴν σ' ἕνα πρατήριο βενζίνης, ὁ Ἀστυνόμος δὲν διέθετε οὐδὲν στοιχεῖον, ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ ἐνδείξεις : Ἤτοι, τὴν δήλωσιν ἑνὸς περαστικοῦ διαβάτου ποὺ εἶχε ἰδῆ μιὰ Σεβρολὲτ νὰ τρέχῃ μὲ μεγάλη ταχύτητα καὶ τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν ποὺ ἡ Σεβρολὲτ εἶχε ἀφίσει ἐπάνω στὸ φρέσκο χιόνι.

Ὁ Μὰκ Κράκεν ἔχασε καὶ ξαναβρῆκε πολλὲς φορὲς τὰ ἴχνη τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἐξηκολούθησε τὴν καταδίωξιν αὐτοῦ μέσα στὸ σκοτάδι. Τελικὰ ἀντελήφθη ἀρκετὰ μακρυὰ πρὸ αὐτοῦ, ἕνα αὐτοκίνητο παραμερισμένο σὲ κάποιο μέρος. Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ ὅταν εἶχε φθάσει στὸ χωριὸ Ἴνκομ ἔστρεψε σ' ἕνα λοξὸ ἐκεῖ δρόμο. Μέχρις ἐκεῖ οὐδὲν τὸ ὕποπτον σημεῖον ὑπῆρχε. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὸ αὐτοκίνητο ἔπαιρνε τὴ στροφή, ὅλα του τὰ φῶτα ἔσβυσαν, πρᾶγμα ποὺ ἔκαμε τὸν Ἀστυνόμο νὰ σκεφθῇ, ὅτι οἱ κάτοχοι αὐτοῦ εἶχον ἀντιληφθῆ ὅτι παρακολουθοῦνται. Χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τὴν πορείαν του καὶ τὴν ταχύτητα, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμο του καὶ δὲν σταμάτησε παρὰ μερικοὺς δρόμους πιὸ μακρυά. Ἐστάθμευσε τότε σὲ μιὰ γωνιά, σὲ σημεῖο ποὺ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀντιληπτός, ἔσβυσε τὰ φῶτα τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ ἀνέμεινε ἐκεῖ τὴν ἐξέλιξι.

Ὀλίγον μετά, ἡ Σεβρολὲτ πέρασε μπροστὰ του στὸν ἴδιο δρόμο. Ὁ Μὰκ-Κράκεν ἦτο ποιὰ βέβαιος, ὅτι πράγματι εἶχε τεθῆ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν δραστῶν τῆς κλοπῆς.

'Η καταδίωξις ἄρχισε. Εἰς ἀπόστασι μερικῶν χιλιομέτρων, ὁ 'Αστυνόμος κατώρθωσε νὰ ἐνσφηνώσῃ ἐπιδέξια σὲ κάποιο μέρος τὸ καταδιωκόμενο αὐτοκίνητο καὶ τὸ ὑποχρέωσε νὰ σταματήσῃ. Φωνάζοντας τότε στοὺς δῆθεν εὑρισκομένους στὸ αὐτοκίνητό του συντρόφους του, νὰ κατέβουν ἀμέσως, ἐὰν οἱ συμμορίτες προέβαλλον τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν, κατώρθωσε νὰ περάσῃ χειροπέδες στοὺς δυὸ ποὺ εὑρίσκοντο στὸ αὐτοκίνητο καὶ τοὺς ὑπεχρέωσε ν' ἀνέβουν στὸ δικό του ἀμάξι, πρὶν οὗτοι ἀντιληφθοῦν ὅτι ἦτο τελείως μόνος. Οἱ δυὸ συλληφθέντες ἦσαν διάσημοι καὶ τρομεροὶ κακοποιοὶ ποὺ ἐλυμαίνοντο τὰ πέριξ· ἦσαν καὶ οἱ δυό τους ὡπλισμένοι, καὶ εἶχον δραπετεύσει ἀπὸ τὶς φυλακὲς τῆς Πολιτείας τοῦ Κάνσας.

Μετὰ τὴν μετεκπαίδευσίν των στὸ Κεντρικὸ Σχολεῖον τῆς F.B.I. ἢ σὲ παρόμοια 'Επαρχιακὰ ἢ καὶ Τοπικὰ Σχολεῖα, οἱ μαθηταὶ ἀστυνομικοί, χρησιμοποιοῦν τὶς ἄφθονες σημειώσεις τῶν μαθημάτων, γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὴν ἐκπαίδευσι καὶ ἐπαγγελματικὴ κατάρτισι τῶν συναδέλφων των.

«Τρεῖς μῆνες, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευσί μου σὲ κάποιο Σχολεῖο τῆς F.B.I.», διηγεῖται ἕνας 'Αστυνόμος τοῦ Μίτσιγκαν, «κατώρθωσα νὰ ἐξιχνιάσω δυὸ ὑποθέσεις, » ποὺ ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτύγχανα νὰ τὸ κατορθώσω, χωρὶς τὴν διδασκαλία καὶ τὴν » ἐκπαίδευσι ποὺ παρηκολούθησε. Μεταδίδω μὲ τὴν σειρά μου, αὐτὰ ποὺ ἔμαθα, » στοὺς συντρόφους μου, καὶ ἡ ἐπαγγελματική των μόρφωσις, κατάρτισις καὶ ἱκανό- » της, εὑρίσκεται ὁμολογουμένως λίαν ἐπηυξημένη».

«Τ' ἀποτελέσματα δεικνύουν καθαρά», δηλώνει ὁ 'Εντγκαρ Χοῦβερ, ὁ Διευθυντὴς τῆς F.B.I., «ὅτι ὁ χρόνος ποὺ διέθεσαν οἱ ἀστυνομικοὶ στὰ θρανία τῶν » Σχολείων μας, ὑπῆρξε λίαν ὠφέλιμος καὶ ἀποδοτικός, τὰ ἐπιτευχθέντα δὲ καὶ ἐπι- » τυγχανόμενα ἀποτελέσματα εἶναι πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ αὐτά, ποὺ δύναταί τις ν' ἀνα- » μένῃ ἀπὸ πιὰ ἐμπειρικὴ ἐξέλιξι τῶν ἀστυνομικῶν μας».

Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΑΝΑΠΝΟΗ ΚΑΙ Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΕΠΙ ΗΛΕΚΤΡΟΠΛΗΞΙΩΝ ΚΑΙ ΑΣΦΥΚΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ὑγειονομικοῦ Ἀστυνόμου Α΄
κ. **ΑΝΑΡΓΥΡΟΥ ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ**

Ἡ ραγδαία ἐξέλιξις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ ἡ εὐρεῖα χρῆσις τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εἰς τὴν χώραν μας συνετέλεσαν εἰς τὴν αὔξησιν τῶν ἐξ ἠλεκτροπληξίας ἀτυχημάτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα μὲν καταλήγουν εἰς θάνατον, ἄλλα δὲ θὰ κατέληγον εἰς θάνατον ἐὰν δὲν ἐφηρμόζετο ἀμέσως ἡ τεχνητὴ ἀναπνοή, ἥτις δέον νὰ ἐκτελῆται ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀναβολῆς εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος καὶ ὄχι νὰ ἐπισπεύδηται ἡ μεταφορὰ τοῦ θύματος εἰς Σταθμὸν Α΄ Βοηθειῶν ἢ εἰς νοσοκομεῖον τι, διότι καὶ ἡ ἐλαχίστη χρονοτριβὴ διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς εἶναι ἀρκετὴ νὰ ἐλαττώσῃ κατὰ πολὺ τὰς ἐλπίδας διασώσεως.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον νομίζομεν, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ διδασκαλία καὶ ἡ δι' ἀσκήσεων ἐκμάθησις τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς ὄχι μόνον εἰς τὰς διαφόρους Στρατιωτικὰς καὶ Ἐπαγγελματικὰς Σχολάς, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐργοστάσια, ἑταιρείας κλπ., ἔνθα ἐκ τοῦ νόμου ὑπάρχει Ὑγειονομικὴ Ὑπηρεσία, οὕτως ὥστε ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀτόμων ἐν τῇ κοινωνίᾳ νὰ διδαχθῇ τὸν τρόπον ἐκτελέσεως τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἀτυχήματος καὶ εἰς τὸν τόπον ἔνθα τοῦτο λαμβάνει χώραν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ ἰατρός.

Ἡ τεχνητὴ ἀναπνοὴ δὲν ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὰ ἐξ ἠλεκτροπληξίας ἀτυχήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς περίπτωσιν πνιγμοῦ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἀσφυκτικὴν κατάστασιν ἀτόμου τινός.

Ἡ ἠλεκτροπληξία ὀφείλεται εἰς τὴν διέλευσιν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος διὰ μέσου τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος κατόπιν ἀμέσου ἐπαφῆς πρὸς τὸ ἠλεκτροφόρον σύρμα, ὅταν τοῦτο εἶναι γυμνὸν ἢ ἐμμέσου ἐπαφῆς, ὅταν ἡ μόνωσις εἶναι ἐφθαρμένη. Μεγάλην σημασίαν ἔχει καὶ τὸ εἶδος τοῦ ρεύματος, ὅταν τοῦτο εἶναι συνεχὲς ἢ ἐναλλασσόμενον, καθὼς καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἐπαφῆς μὲ τὸ ἠλεκτροφόρον σύρμα, διότι ἐπὶ στιγμιαίας ἐπαφῆς τὸ ἄτομον ἐκτινάσσεται, ἐνῷ ἐπὶ παρατεταμένης τοιαύτης καὶ δὴ ἐπὶ μεγαλυτέρας ἐπιφανείας, ὡς εἶναι ἡ παλάμη, τὸ ἄτομον προσκολλᾶται, λόγῳ τῆς τετανικῆς συσπάσεως τῶν μυῶν. Ἄλλοι ἐπίσης παράγοντες εἶναι ἡ ὑψηλὴ ἢ χαμηλὴ τάσις τοῦ ρεύματος καθὼς καὶ ἡ μικρὰ ἢ μεγάλη ἔντασις αὐτοῦ.

Τὰ ἐξ ἠλεκτροπληξίας συμπτώματα εἶναι τοπικὰ καὶ γενικὰ καί: 1) Τὰ τοπικὰ συνίστανται εἰς ἐγκαύματα ἐπιπόλαια καὶ μικρᾶς ἐκτάσεως κατὰ τὸ σημεῖον τῆς ἐπαφῆς ἢ εἰς ἐγκαύματα βαθέα καὶ μεγάλης ἐκτάσεως. 2) Τὰ γενικὰ εἶναι ἀνάλογα πρὸς τὴν βαρύτητα τῆς ἠλεκτροπληξίας, ἤτοι ἐλαφροὶ κλονισμοὶ τοῦ σώματος, ἐπιληπτοειδεῖς σπασμοὶ καὶ ἀπώλεια συνειδήσεως. Ἐπὶ βαρυτέρας δὲ καταστάσεως παρατηρεῖται πλήρης ἀσφυγμία, οἱ τόνοι τῆς καρδίας οὐδόλως ἀκούονται, ἀναστολὴ τῆς ἀναπνοῆς μέχρι φαινομένων πραγματικοῦ θανάτου κλπ. Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν τὸ ἄτομον παρουσιάζῃ ὄψιν νεκροῦ, ἐπιβάλλεται ἀμέσως ἡ ἐκτέλεσις τεχνητῆς ἀναπνοῆς, συνεχῶς καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς, ἕως ὅτου φθάσῃ ὁ ἰατρός.

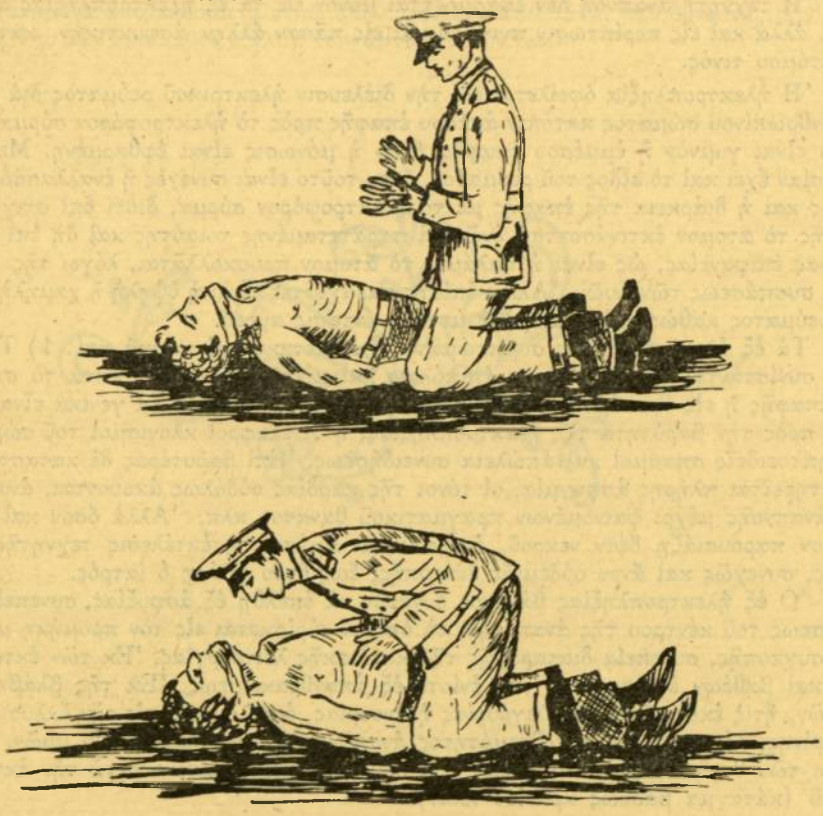
Ὁ ἐξ ἠλεκτροπληξίας θάνατος δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ ἐξ ἀσφυξίας, συνεπείᾳ παραλύσεως τοῦ κέντρου τῆς ἀναπνοῆς, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸν προμήκη μυελόν. Ἐκ συγκοπῆς, συνεπείᾳ διαταραχῆς τῆς καρδιακῆς λειτουργίας. Ἐκ τῶν ἐκτεταμένων καὶ βαθέων ἐγκαυμάτων καὶ ἐνίοτε ἐξ ἀπανθρακώσεως. Ἐκ τῆς βλάβης τῶν νεφρῶν, ἥτις ἐκδηλοῦται δι' ὀλιγουρίας ἢ ἀνουρίας, ὀφειλομένης εἰς τὴν ἔκλυσιν μυοσφαιρίνης, λόγῳ τῆς ἐκ τῆς θερμότητος ἀναπτυσσομένης βλάβης τῶν μυῶν. Τέλος δὲ ἐκ τῶν θανατηφόρων κακώσεων τοῦ σώματος ἐπερχομένων κατὰ τὴν ἐκτίναξιν αὐτοῦ (κάταγμα βάσεως κρανίου κλπ.).

'Η θεραπευτικὴ ἀγωγὴ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω συμπτωμάτων καὶ βλαβῶν εἶναι ἀνάλογος καὶ ἀφορᾷ τὸν ἰατρόν, πλὴν τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς ἥτις ἀμέσως καὶ ἄνευ χρονοτριβῆς δέον νὰ ἐφαρμόζεται ἀπὸ πᾶν προστυχὸν ἄτομον, τὸ ὁποῖον ἔτυχε νὰ ἔχῃ διδαχθῇ τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως, διότι ἐκ τῆς ἀμέσου ἐφαρμογῆς ταύτης ἐξαρτᾶται ἡ διάσωσις τῆς ζωῆς τοῦ θύματος. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἄτομον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴν ἔχῃ διδαχθῇ καὶ ἀσκηθῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς.

'Η ἀρχικὴ καὶ κυρία προσπάθεια διὰ τὴν διάσωσιν ἀτόμου τινὸς ὑποστάντος ἠλεκτροπληξίαν πρέπει νὰ στραφῇ εἰς τὴν ἄμεσον διακοπὴν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ὁπότε ἄνευ οὐδενὸς πλέον κινδύνου θὰ ἐπέμβωμεν. 'Εὰν τοῦτο δὲν εἶναι εὔκολον θὰ μεταχειρισθῶμεν διάφορα ἀπομονωτικὰ μέσα. Τοιαῦτα εἶναι μία σανίδα στεγνὴ ἐπὶ τῆς ὁποίας πατῶμεν καὶ σύρωμεν τὸν ἠλεκτρόπληκτον, συλλαμβάνοντες αὐτὸν ἀπὸ τὰ ἐνδύματα καὶ οὐδέποτε ἀπὸ τὸ γυμνὰ ἄκρα ἢ τυλίσσωμεν τὰ χέρια μας μὲ μάλλινο ὕφασμα, γάντια κλπ. Ἄλλα ἀσφαλῆ μέσα διασώσεως εἶναι ὑποδήματα, γάντια καὶ ράβδοι ἐκ καουτσούκ.

'Ηλεκτροπληξίαν ὑφίστανται συνήθως οἱ ἐργάται ἐργοστασίων ἠλεκτρικῆς παραγωγῆς, οἱ ἠλεκτροτεχνῖται καθὼς καὶ οἱονδήποτε ἄτομον. 'Επίσης τὰ παιδιὰ ὅταν παίζουν μὲ χαρταετοὺς ἢ ἄτομα τινὰ ὅταν ἐξ ἀγνοίας ἢ ἀπροσεξίας οὐρήσουν ἐπὶ ἠλεκτροφόρου ἀγωγοῦ.

Μέθοδοι τεχνητῆς ἀναπνοῆς ὑπάρχουν διάφοροι, ὡς ἡ τοῦ Σελβέστερ, τοῦ Σέφερ, ἀλλὰ προτιμωτέρα εἶναι ἡ τοῦ Δανοῦ Νιέλσεν, (εἰκόνες 1—5), καθ' ὅσον ὁ ὄγκος τοῦ εἰσπνεομένου ἀέρος εἶναι μεγαλύτερος τοῦ τῶν ἄλλων μεθόδων. Διὰ τὴν ὀρθὴν ὅμως ἐκτέλεσιν τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς ἀπαιτεῖται ἄσκησις.

Τεχνητὴ ἀναπνοὴ (μέθοδος Σελβέστερ).

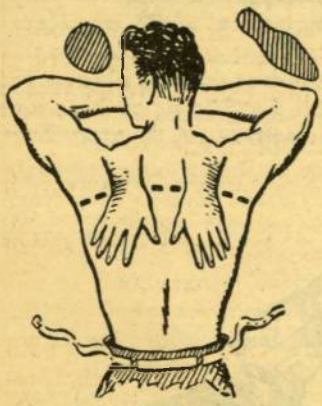
Τρόπος ἐκτελέσεως : Ἀφοῦ πρῶτον χαλαρώσωμεν τὰ ἐνδύματα τοῦ θύματος, τοποθετοῦμεν τοῦτο εἰς πρηνῆ θέσιν μὲ τοὺς ἀγκῶνας κεκαμμένους πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς, τὰς δὲ ἄκρας χεῖρας τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης καὶ ἐπ' αὐτῶν στηρίζεται ἡ κεφαλὴ ἐστραμμένη πρὸς τὸ ἓν πλάγιον.

Ὁ ἐκτελῶν τὴν τεχνητὴν ἀναπνοὴν γονατίζει ἐπὶ τοῦ ἑνὸς γόνατος πλησίον τῆς κεφαλῆς καὶ τοποθετεῖ τὰς παλάμας ἐπὶ τοῦ θώρακος καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ ὕψος νοητῆς γραμμῆς ἑνούσης τὰς κορυφὰς τῶν μασχαλιαίων κοιλοτήτων τοῦ θύματος. Συγ-

Τεχνητὴ ἀναπνοὴ (μέθοδος Σέφερ)

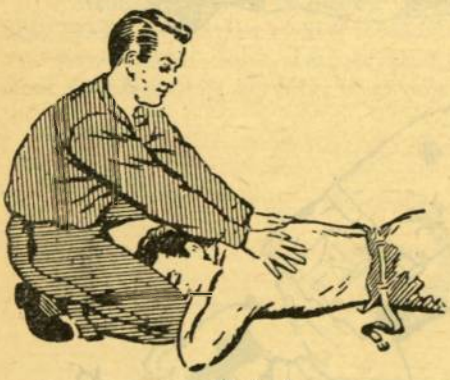
χρόνως ἀνεγείρει τὸ σῶμά του πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ μὲ τὸ βάρος αὐτοῦ πιέζεται ὁ θώραξ τοῦ θύματος καὶ οὕτω ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐκπνοή.

Εἰκὼν 1

Κατὰ τὴν δευτέραν κίνησιν ἐγείρει τὸ σῶμα του πρὸς τὰ ὀπίσω ἀποσύρων συγχρόνως τὰς χεῖρας του ἀπὸ τῆς ράχεως τοῦ θύματος καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀρχικήν του θέσιν ἀνασύρων καὶ τοὺς βραχίονας τοῦ θώρακος. Διὰ τῆς δευτέρας ταύτης κινήσεως ἐπιτυγχάνεται ἡ διεύρυνσις τοῦ θώρακος καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ εἰσπνοή. Αἱ κινήσεις αὗται πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνωνται ρυθμικά, ἕως ὅτου τὸ θῦμα συνέλθῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις του καὶ ἀποκατασταθῇ πλήρως ἡ ἀναπνοή. Αἱ κινήσεις αὗται πρέπει νὰ γίνωνται 14—16 εἰς ἕκαστον λεπτὸν τῆς ὥρας. Τέλος, τὸ θῦμα μεταφέρεται εἴς τι νοσοκομεῖον πρὸς παρακολούθησιν, ἐπειδὴ εἶναι ἐπόμενον νὰ παρουσιασθῇ ἐπιπλοκή τις. Ἡ τεχνητὴ ἀναπνοὴ παρατείνεται ἐνίοτε ἐπὶ πολλὰς ὥρας.

Α. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰκὼν 2

Εἰκὼν 3

Εἰκων 4

Εἰκὼν 5

ΡΕΤΖΑΙΟΙ
● Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ ●
– ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ –

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΟΥΖΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

9. Ἡ δεύτερη ἀναζήτησις τῶν Ρετζαίων στὸ ἐξωτερικό. Ἡ σπουδαία συμβολὴ τοῦ Μητροπολίτου τότε Ἰωαννίνων ἀειμνήστου Σπυρίδωνος γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ σύλληψί των ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν μας.

10. Ἡ ἀφήγησις τοῦ τέως Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας κ. Ἰωάννου Καλυβίτη.

***

9. Ἡ δεύτερη ἀναζήτησις τῶν Ρετζαίων στὸ ἐξωτερικό. Ἡ σπουδαία συμβολὴ τοῦ Μητροπολίτου τότε Ἰωαννίνων ἀειμνήστου Σπυρίδωνος γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ σύλληψί των ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν μας.

Ἡ πρώτη ἐξόρμησις τῶν ἀστυνομικῶν μας στὴ Σερβία, δὲν ἀπέφερε κανένα θετικὸ ἀποτέλεσμα, κι' ὅπως εἴδαμε δὲν κατωρθώθη ἡ σύλληψις τῶν λῃστάρχων στὴ Σερβία. Μόνο μιὰ πληροφορία μπόρεσαν νὰ συλλέξουν, ὅτι δηλαδὴ οἱ Ρετζαῖοι προερχόμενοι ἀπὸ τὴν Ἀλβανία, πρῶτο τους σταθμὸ στὸ ἐξωτερικό, κι' ἐφωδιασμένοι μὲ Ἀλβανικὰ διαβατήρια, πέρασαν στὴ Σερβία κι' ἀφοῦ ἔμειναν γιὰ λίγο ἐκεῖ, συνέχισαν τὴν περιπλάνησί τους πρὸς τὰ Ρουμανικὰ σύνορα. Αὐτὴ ἦταν ἡ πληροφορία ποὺ ἀπεκόμισαν ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τουρνὲ στὴ Σερβία.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅπως εἴχαμε γράψει ἡ Ἀστυνομία εἶχε ἀποστερηθεῖ τῶν καθηκόντων Ἀσφαλείας. Παρὰ ταῦτα ὅμως καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰν ἀπολύτως τοπικὴν ἁρμοδιότητα γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς καταζητουμένους λῃστὰς ὁπουδήποτε κι' ἂν εὑρίσκοντο. Εἶχε τεθεῖ ζήτημα τιμῆς γιὰ τὸ νεοσύστατο τότε Σῶμα.

Κι' ἡ καλὴ ἀρχὴ γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ κρυσφηγέτου τῶν Ρετζαίων εἶχε γίνει. Ἡ πληροφορία τὴν ὁποίαν ἔφεραν ἀπὸ τὴν Σερβίαν οἱ ἀποσταλλέντες ἀστυνομικοὶ ἔπρεπε νὰ «δουλευτῇ». Ἔτσι λοιπὸν ἀπεφασίσθη νὰ σταλοῦν ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας στὰ Ἰωάννινα, ὅπου ἔμειναν οἱ Ρετζαῖοι πρὶν διαφύγουν στὸ ἐξωτερικὸ καὶ στὸ Κιλκίς, ὅπου ἔμενε ὁ πεθερὸς τοῦ Γιάννη Ρέτζου ὀνόματι Κολοβός, οἱ ὁποῖοι ἀσχολούμενοι μὲ ὁποιαδήποτε ἐργασία, ἡ ὁποία θὰ ἐκάλυπτε τὴν ἐκεῖ παραμονή τους, θὰ παρακολουθοῦν κάθε συγγενικὸ καὶ φιλικὸ πρόσωπο τῶν λῃστῶν μὲ σκοπὸ νὰ πληροφορηθοῦν τὸν τόπον ὅπου εἶχαν καταφύγει. Ἔτσι ἔγινε καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὰ Ἰωάννινα μιὰ ὁμάδα ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ἀστυνομικοὺς καὶ γιὰ τὸ Κιλκὶς ὁ Ὑπαστυνόμος τότε, ἀείμνηστος Κωνσταντῖνος Λαμπρινόπουλος, ὁ ὁποῖος διωρισμένος ὡς ταχυδρομικὸς διανομεύς, παρακολουθοῦσε τὴν ἀλληλογραφία τοῦ πεθεροῦ τοῦ Γιάννη Ρέτζου, ποὺ ἔμενε στὴν πόλι αὐτή. Αὐτὰ ἀπὸ ἀπόψεως ἐνεργειῶν τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν.

Ἄσχετα μὲ τὶς ἐνέργειες αὐτὲς τοῦ κ. Κουτσουμάρη, ποὺ ἦταν Διοικητὴς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν τότε, ὁ κ. Καλυβίτης, Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μὲ σύντομες ἐνέργειές του, προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ κάθε σχετικὴ πληροφορία κι' εἶχε πάρει τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ σὰν καθαρὰ προσωπικό του ζήτημα. Ἔτσι ὁ κ. Καλυβίτης εἶχε μιὰ σπουδαία προσωπικὴ πληροφορία. Τὸν ἐπεσκέφθη στὸ γραφεῖο του ἕνα πρωῒ ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων, κι' ἔπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀείμνηστος Σπυρίδων, ὁ ὁποῖος ὑπεραγαποῦσε τὴν Ἀστυνομία καὶ παρακολουθοῦσε μὲ θαυμασμὸ καὶ πατρικὸ ἐνδιαφέρον τὶς ἐνέργειές της γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν λῃστῶν. Ὁ Σπυρίδων λοιπὸν ἔδωσε τὴν πληροφορία, ὅτι οἱ καταζητούμενοι

ἐφιλοξενοῦντο ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Τσάρα, ποὺ ἦσαν ἐγκατεστημένοι στὸ Καλαράσι τῆς Ρουμανίας καὶ μὲ τοὺς ὁποίους οἱ Ρετζαῖοι εἶχαν στενώτατες σχέσεις στὰ Ἰωάννινα, πρὶν διαφύγουν στὸ ἐξωτερικό. Ἴσως μᾶς φανεῖ κάπως περίεργο, πῶς ἕνας ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας ἀναμίχτηκε σὲ ἀστυνομικὰ καθήκοντα. Ἡ ἐντύπωσίς μας αὐτὴ ἀμβλύνεται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι καὶ ὁ Σπυρίδων σὰν θρησκευτικὸς ἀρχηγὸς στὴν περιοχὴ αὐτὴ καὶ καταγόμενος ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ προσωπικά. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἦταν ἄνθρωπος ρεαλιστής, ἄνθρωπος ποὺ δὲν περιοριζόταν στὰ καθαρῶς θρησκευτικὰ καθήκοντα, καὶ δὲν κλεινόταν στὰ γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀλλὰ παρακολουθοῦσε ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὸ ποίμνιό του, νέος δὲ ἀκόμη ἀνέπτυσσε ποικιλόμορφη δρᾶσι, ἡ ὁποία τὸν κατέταξε στὴ πρώτη γραμμὴ Ἐθνικῶν ἐκδηλώσεων.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ ἦλθε νὰ συσχετισθῇ μὲ κάποια ἄλλη τοῦ... ταχυδρομικοῦ διανομέως στὸ Κλικίς, Ὑπαστυνόμου Λαμπρινοπούλου γιὰ τοὺς πιθανοὺς ἀποστολεῖς ἐπιστολῶν πρὸς τὸν γέροντα Κολοβὸν ἀπ' τὴν Βουλγαρία. Ἔτσι, ὁ μῖτος τῆς Ἀριάδνης βρισκόταν στὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας!

10. Ἡ ἀφήγησις τοῦ τέως Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας κ. Ἰωάννου Καλυβίτη.

Στὴ συνέχεια τῆς ἐξιστορήσεως μας, ἡ ὁποία ἔφτασε καὶ στὸ πιὸ κρίσιμο σημεῖο της, ἦλθαν στὸ μνήμη μας οἱ πρωταγωνισταὶ ἀστυνομικοὶ στὴν ὑπόθεσι αὐτή, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ ἀποτελοῦν τὴν παρακαταθήκη τοῦ Σώματος, ἀπ' τὶς πράξεις τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἀντλοῦμε παραδείγματα πρὸς μίμησιν. Μέσα λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ πάνθεο τῶν πρωταγωνιστῶν ἀστυνομικῶν μποροῦμε ν' ἀναφέρουμε τὸν τέως Ἀρχηγὸ τῆς Ἀστυνομίας, τότε Ἀστυνομικὸ Διευθυντὴ Ἀθηνῶν κ. Ἰωάννη Καλυβίτη, τὸν τέως Ἀστυνομικὸ Διευθυντή, τότε Διοικητὴ τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν Ἀστυνόμον κ. Ἀριστ. Κουτσουμάρη καὶ τὸν ἀποθανόντα Ἀστυνόμον, Ὑπαστυνόμο τότε, Κωνσταντῖνο Λαμπρινόπουλο, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ οἱ κύριοι συντελεσταὶ τῆς ἀνακαλύψεως καὶ συλλήψεως τῶν ληστάρχων. Ἔτσι λοιπὸν προσπαθήσαμε καὶ πετύχαμε μιὰ συνάντησι μὲ τὸν κ. Ἰωάννη Καλυβίτη, ὁ ὁποῖος μποροῦμε νὰ ποῦμε εἶχε καὶ τὸν κύριο λόγο στὴν ὑπόθεσι αὐτή.

Τὸν κ. Καλυβίτη συναντήσαμε στὸ σπίτι του, ποὺναι κοντὰ στὸ Ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἐκεῖ, ἀπόμαχος πιὰ τώρα ὁ κ. Ἀρχηγὸς ζῇ μιὰ ἥσυχη ζωή, ζωσμένος ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις, τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες ποὺ τοῦ χάρισε ἡ πολυχρόνια ἄσκησις τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπαγγέλματος.

Μετὰ τὰ τυπικὰ τῆς ἐπισκέψεώς μας ὁ κ. Καλυβίτης ἔκρινε ὅτι ἔπρεπε νὰ μποῦμε στὸ θέμα τῆς συζητήσεώς μας, καὶ μᾶς εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Πρῶτα-πρῶτα ἤθελα νὰ σᾶς συγχαρῶ, γιὰ τὸ σωστὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο » ἐξιστορήσατε τὰ γεγονότα. Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι μὲ τὴν ἀνάγνωσί τους » ἦλθε στὴ μνήμη μου ὅλη αὐτὴ ἡ θλιβερὴ ἱστορία τῆς ληστείας τῆς Πέτρας, ἐνῷ » ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ θυμήθηκα τοὺς κόπους ποὺ καταβάλαμε τότε γιὰ τὴν ἀνα-

» κάλυψι τῶν Ρετζαίων, οἱ ὁποῖοι τελικὰ ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Αὐτὴ » ἡ ἐπιτυχία μαζὶ μὲ πολλὲς ἄλλες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔκαναν νὰ λάμψῃ πιὸ δυ- » νατὰ τὸ ἀστυνομικὸν ἄστρον καὶ ν' ἀποτελέσουν ἀφορμὴ ὥστε νὰ ἀποδοθοῦν στὴν » Ἀστυνομία μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ τὰ καθήκοντα Ἀσφαλείας ποὺ τῆς εἶχαν ἀφαιρεθεῖ.

Ἀλλὰ ἂς μποῦμε στὸ θέμα μας :

«Βρισκόμαστε στὸ φθινόπωρο τοῦ ἔτους 1928. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤμουν » Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν. Ἀπὸ » τῆς θέσεως αὐτῆς ἔκρινα σκόπιμο, ὅτι » δὲν ἔπρεπε νὰ μείνουμε μὲ σταυρωμένα » τὰ χέρια γιὰ τὴν γνωστὴ ὑπόθεσι. Ἔτσι » λοιπὸν ἀπὸ ἀρκετῶν μηνῶν ἀρχίσαμε ν' » ἀποστέλουμε στὴν Ἤπειρο ἀστυνομικοὺς » ὑπαλλήλους καὶ πληροφορηθήκαμε ἀπὸ » ἀσφαλῆ πηγή, ὅτι περὶ τὰ μέσα τοῦ 1927 » οἱ Ρετζαῖοι, μετὰ ἀρκετὴ παραμονὴ στὴν » Ἤπειρο, ἀπὸ τῆς λῃστείας τῆς Πέτρας, » πέρασαν τὰ Ἀλβανικὰ σύνορα. Ἐκεῖ, ἀ- » φοῦ ἐφωδιάσθησαν μὲ πλαστὰ πιστοποι- » ητικὰ ἔφυγαν γιὰ τὸ Δυρράχιο τῆς Ἀλ- » βανίας, μὲ ἄγνωστα σὲ μᾶς στοιχεῖα ταυ- » τότητος. Στὸ Δυρράχιο, οἱ δύο λῃσταρχοι » παρέμειναν γιὰ λίγο, ἀναχωρήσαντες γιὰ » τὴ Σερβία καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔπειτα πέρασαν » στὴ Ρουμανία. Ἀπὸ τὴ Ρουμανικὴ Πρω- » τεύουσα ἔφυγαν καὶ πῆγαν γιὰ τὸ Κίσ- » ναβο τῆς Βεσσαραβίας. Ἀπὸ τὸ Κίσναβο » ὅμως γύρισαν πάλιν στὸ Βουκουρέστι, γιὰ » νὰ ἐξακολουθήσουν ἐκ νέου τὴν περιπλά- » νησί τους στὶς διάφορες Ρουμανικὲς πόλεις. Κατ' ἀρχὰς κατέφυγαν στὸ Καλαράσι, » ὅπου φιλοξενήθηκαν ἀπ' τοὺς ἀδελφοὺς Τσάρα, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζαν ἀπ' τὰ » Ἰωάννινα. Τὴν πληροφορία αὐτὴ εἶχα ἐγὼ προσωπικῶς ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην » τότε Ἰωαννίνων Σπυρίδωνα, γιὰ τὸν ὁποῖον ὅπως μοῦ εἴπατε γράφετε σχετικῶς.

Ι. ΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

«Εἶχε περάσει ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε ποὺ πήραμε τὴν πρώτη πληροφορία » ὅτι οἱ Ρετζαῖοι εὑρίσκοντο στὸ Καλαράσι τῆς Ρουμανίας. Ἡ πληροφορία αὐτὴ » ἔπρεπε νὰ ἐπιβεβαιωθῇ. Συνεννοήθηκα τότε μὲ τὸν Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας » Πόλεων τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν Κλεάνθη Γεωργιάδη καὶ ἀποφασίσαμε » νὰ προβοῦμε στὴν ἐξακρίβωσι τῆς πληροφορίας ποὺ μᾶς εἶχε δοθεῖ. Μέσῳ τοῦ » Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν ἀπευθυνθήκαμε στὸν Ἕλληνα Πρεσβευτὴ στὸ Βου- » κουρέστι καὶ τὸν παρακαλέσαμε νὰ ἐξακριβώσῃ διὰ τῆς ἁρμοδίας Προξενικῆς » Ἀρχῆς, ἂν οἱ λῃσταρχοι παρέμειναν στὸ Καλαράσι ἢ ἂν ἀνεχώρησαν ἀπὸ ἐκεῖ, » ποῦ κατέφυγαν. Μαζὶ μὲ τὴν παράκλησίν μας ἐστείλαμε καὶ ὅλα τὰ σχετικὰ στοι- » χεῖα καὶ φωτογραφίες τῶν Ρετζαίων, γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ προξενικοὶ ὑπάλληλοι » νὰ τοὺς παρακολουθήσουν εὐκολώτερα. Μετὰ ἀπὸ εἴκοσι περίπου ἡμέρες ἐλάβαμε » τὴν ἀπάντησι τοῦ Ἕλληνος Πρεσβευτοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐγνώριζε ὅτι πράγματι οἱ » Ρετζαῖοι παρέμειναν στὸ Καλαράσι ἕνα μῆνα περίπου ὡς φιλοξενούμενοι τῶν » ἀδελφῶν Τσάρα, μᾶς προσέθετε ὅμως ὅτι ἀνεχώρησαν γιὰ τὸ Ρουχτσούκι τῆς » Βουλγαρίας, ποὺναι κοντὰ στὰ Ρουμανικὰ σύνορα, κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγαν πάλι καὶ » κατευθύνθηκαν πιθανὸν πρὸς τὴν Βάρνα Βουλγαρίας.

«Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πληροφορία αὐτὴ κανένα ἄλλο ἐπιβοηθητικὸ στοιχεῖο δὲν » μᾶς ἀνέφερε. Δὲν ἐγνωρίζαμε ἀκόμη οὔτε τὰ ὀνόματα μὲ τὰ ὁποῖα παρουσιάζοντο, » οὔτε μὲ τί διαβατήρια εἶχαν ἐξαφανιστεῖ. Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες ἡ πληροφορία

» αὐτὴ τοῦ Ἕλληνος Πρεσβευτοῦ ἐπιβεβαιώθηκε κι' ἀπὸ τὶς Ρουμανικὲς Ἀστυνο-
» μικὲς Ἀρχές, πρὸς τὶς ὁποῖες εἴχαμε ἀποτανθεῖ καὶ οἱ ὁποῖες δὲν μᾶς ἔδιναν περισ-
» σότερες πληροφορίες.

«Ἤδη τὰ πράγματα καὶ ἡ ἰνχνηλάτησις γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν Ρετζαίων
» εἶχαν μπεῖ σὲ σωστὸ δρόμο καὶ δὲν ἀπείχαμε πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ βρεθοῦμε ἀντι-
» μέτωποι μὲ τοὺς καταζητουμένους. Στὸ μεταξὺ ὁ Ὑπαστυνόμος Λαμπρινόπουλος
» ἀνέφερε ἀπὸ τὸ Κιλκίς, ὅτι οἱ συγγενεῖς
» τῶν Ρετζαίων ἐλάμβαναν ἐπιστολὲς ἀπὸ
» τὴν Βάρνα τῆς Βουλγαρίας. Ἡ πληροφο-
» ρία αὐτὴ διασταυρώθηκε μὲ τὴν προηγού-
» μένη τοῦ Ἕλληνος Πρεσβευτοῦ καὶ βγῆ-
» κε πιὰ τὸ θετικὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ Ρε-
» τζαῖοι εἶναι ἐγκατεστημένοι στὴ Βάρνα
» τῆς Βουλγαρίας, μιὰ παραλιακὴ πόλι
» ποὺ βρίσκεται πρὸς τὸν Εὔξεινο Πόντο.
» Νοιώσαμε μιὰ μεγάλη ἀνακούφισι. Βρι-
» σκόμαστε πιὰ στὰ ἴχνη τους καὶ δὲν ἔ-
» μενε παρὰ νὰ ξεκινήσουμε γιὰ τὴν ἀνα-
» ζήτησί τους.

† Κ. ΛΑΜΠΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Κατόπιν συνεννοήσεως μὲ τὸν ἀπο-
»θανόντα ἤδη Κλεάνθη Γεωργιάδη, Γενι-
» κὸ Δ/ντὴ τότε τοῦ Ὑπουργείου, ὅπως
» σᾶς εἶπα προηγουμένως, παρουσιάστηκα
» στὸν τότε Ὑπουργὸ Ἐσωτερικῶν Ζαβι-
»τσιάνο καὶ ἔθεσα ὑπ' ὄψει του ὅλα τὰ
» στοιχεῖα ποὺ εἴχαμε συγκεντρώσει κα-
» θὼς καὶ τὸ σχέδιο ποὺ εἴχαμε κατα-
» στρώσει γιὰ νὰ μὴ μᾶς διαφύγουν οἱ
»λήσταρχοι. Ὁ Ὑπουργὸς ἐνέκρινε ἀμέ-
» σως ν' ἀναχωρήσουμε γιὰ τὴ Βουλγαρία
»καὶ μ' ἄφισε ἐλεύθερο νὰ παραλάβω ὅ-
» σους ἀστυνομικοὺς ἤθελα μαζί μου. Μόλις μοῦ ἐδόθη ἡ ἐντολὴ εἰδοποίησα τὸν Ἀ-
» στυνόμο τότε κ. Κουτσουμάρη καὶ τὸν ἀστυφύλακα Βροχίδη, ὁ ὁποῖος μιλοῦσε
» καλὰ τὶς γλῶσσες τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν, νὰ εἶναι ἕτοιμοι πρὸς ἀναχώρησιν.
» Ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν ἑτοιμάσαμε τὰ διαβατήριά μας, τὰ ὁποῖα ἀνέγραφαν ὅτι δὲν
» εἴμεθα παρὰ εἰρηνικοὶ ἔμποροι καὶ στὶς 20 Ὀκτωβρίου 1928 τὸ βράδυ ἀναχωρή-
» σαμε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

«Ὁ ἐνθουσιασμός μας γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασι τῆς ἀποστολῆς μας ἦταν μεγά-
» λος, ἐνῷ ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τὰ ἐμπόδια ποὺ θὰ συναντούσαμε καὶ τὰ φτωχὰ στοι-
» χεῖα ποὺ εἴχαμε στὰ χέρια μας μᾶς ἔκαναν νὰ συνερχώμαστε. Τέλος πάντων τὰ
» πράγματα τὴ φορὰ αὐτὴ ἦσαν πολὺ πιὸ καλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη ἀποστολὴ στὴ Σερβία.

«Θυμᾶμαι, ἦταν ἡμέρα Σάββατο ποὺ ξεκινήσαμε, καὶ τὸ μεσημέρι τῆς Δευτέ-
» ρας φτάσαμε στὴ Βουλγαρικὴ Πρωτεύουσα, ἐγώ, ὁ κ. Κουτσουμάρης, κι' ὁ ἀστυφύ-
» λαξ Βροχίδης. Ὅταν περνούσαμε ἀπὸ τὸ Πύθιο, ποὖναι κοντὰ στὰ Ἑλληνο—Βουλ-
» γαρικὰ σύνορα, συνήντησα κατόπιν προηγουμένης εἰδοποιήσεώς μου τὸν Ὑπα-
» στυνόμον Λαμπρινόπουλο, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὸ Κιλκὶς πρὸ πολλοῦ γιὰ νὰ
» παρακολουθῇ τὶς κινήσεις τῶν συγγενῶν τοῦ Γιάννη Ρέτζου καὶ τὴν ἀλληλογραφία
» τους καὶ τὸν διέταξα νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Βάρνα καὶ νὰ μᾶς περιμένῃ ἐκεῖ, ἀποφεύγων
» κάθε ἐνέργεια, ἡ ὁποία θὰ πρόδιδε τὴν ἰδιότητά του. Μόλις φτάσαμε στὴ Σόφια
» συναντήθηκα μὲ τὸν ἐκεῖ Ἕλληνα Ἐπιτετραμμένο, μὲ τὸν ὁποῖον συνεννοήθηκα
» γιὰ τὴν σύλληψι τῶν λῃστάρχων. Κατόπιν ἐπισκέφτηκα τὸν Διευθυντὴ τῆς Βουλ-

» γαρικῆς Ἀστυνομίας Καραγκιόζωφ, στὸν ὁποῖον ἀνεκοίνωσα τὸν σκοπὸ τῆς μετα-
» βάσεώς μας στὴ Βουλγαρία, χωρὶς νὰ ἀναφέρω καὶ τὰ ὀνόματα τῶν λῃστῶν ποὺ
» καταδιώκαμε. Στὸν Καραγκιόζωφ παρέδωσα καὶ μιὰ συστατικὴ ἐπιστολή, μὲ τὴν
» ὁποία μὲ εἶχε ἐφωδιάσει ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Βουλγαρίας στὴν Ἀθήνα. Ὁ Διευ-
» θυντὴς τῆς Βουλγαρικῆς Ἀστυνομίας δέχτηκε προθυμότατα νὰ μᾶς βοηθήσῃ
» στὸ ἔργο μας, μὲ ἐφωδίασε δὲ καὶ μὲ συστατικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀστυνομικὸ
» Διευθυντὴ τῆς Βάρνας. Ἀφοῦ συνεννοήθηκα μὲ τὸν Καραγκιόζωφ ἀνεχωρήσαμε
» γιὰ τὴ Βάρνα, ὅπου συσαντηθήκαμε μὲ τὸ Λαμπρινόπουλο, ὁ ὁποῖος εἶχε στὸ
» μεταξὺ φτάσει ἐκεῖ καὶ μᾶς περίμενε.

«Στὴ Βάρνα φτάσαμε τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀμέσως παρουσιάστηκα
» στὸ Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας Μεδνικάρωφ, ὁ ὁποῖος δέχτηκε ὄχι μόνο νὰ μᾶς
» βοηθήσῃ ἀλλὰ κι' ὁ ἴδιος προσεφέρθη νὰ χειρισθῇ τὸ ζήτημα τῆς συλλήψεως τῶν
» λῃστῶν. Τὸν παρεκάλεσα τότε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ περὶ τῶν ξένων, οἱ ὁποῖοι
» παρέμειναν στὴν περιφέρειάν του καὶ τοῦ συνέστησα νὰ ἐνεργήσῃ ἐπειγόντως, γιὰ
» νὰ μὴν ἐξαφανιστοῦν οἱ λῃσταὶ ἀπὸ τὴν πόλι αὐτή. Ὁ Μεδνικάρωφ δέχτηκε μὲ εὐχα-
» ρίστησι κι' ἄρχισε νὰ συλλέγῃ τὶς πληροφορίες ποὺ μᾶς ἐχρειάζοντο. Παραλλήλως
» ἀρχίσαμε κι' ἐμεῖς τὶς ἀναζητήσεις μας. Ἡ πρώτη καὶ σπουδαιότερη ἐργασία μας
» ἦταν νὰ πετύχουμε νὰ πιστευτῇ, ὅτι εἴμεθα πραγματικῶς ἔμποροι, γιατὶ ἡ πόλις
» ἦταν μικρή, καὶ ἡ ἄφιξις παντὸς Ἕλληνος γινόταν ἀμέσως γνωστή. Οἱ προσπά-
» θειές μας ἐπέτυχαν. Μᾶς ἐθεώρησαν ὡς τυρεμπόρους κι' ἀρχίσαμε μάλιστα νὰ κά-
» νουμε καὶ σχετικὲς ἀγορές. Χάρις στὸ τέχνασμά μας αὐτὸ ἐπετύχαμε νὰ περιέλ-
» θουμε ὅλη τὴν πόλι, νὰ δημιουργήσουμε σχέσεις χωρὶς νὰ κινήσουμε σὲ κανένα
» ὑποψίες γιὰ τὸ σκοπό μας. Στὸ μεταξὺ ὁ Μεδνικάρωφ ἐξακολουθοῦσε τὸν ἔλεγχο
» τῶν φακέλλων τῶν ξένων οἱ ὁποῖοι παρέμειναν στὴ Βάρνα, ἐνῷ ἐμεῖς ἀρχίσαμε νὰ
» ἐξετάζουμε τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Προξενείου, γιὰ νὰ μάθουμε ποιοὶ ξένοι ἔφτασαν
» ἐκεῖ τὸν τελευταῖο καιρό.

«Οἱ προσπάθειές μας ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Ἕνας προξενικὸς ὑπάλληλος
» μᾶς ἐπληροφόρησε, ὅτι πρὸ δύο περίπου μηνῶν δυὸ ἔμποροι Ἀρβανίτες ἦλθαν
» στὴ Βάρνα, ὅτι παραμένουν ἐκεῖ καὶ ὅτι ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἐμπόριο τῶν δημητρια-
» κῶν καρπῶν. Μόλις πήραμε τὴν πολύτιμη αὐτὴ πληροφορία, ἀρχίσαμε πιὰ σύντονη
» τὴν παρακολούθησι τῶν δύο αὐτῶν ὑπόπτων. Ὁ ἴδιος ὑπάλληλος μᾶς ὑπέδειξε
» τὸ κατάστημά τους. Ἕνα καφενεῖο ἀπέναντι ἀπ' τὸ κατάστημα αὐτό, μᾶς βρέθηκε
» καλὸς σύμβουλος στὴ παρακολούθησι. Καθήσαμε ἐκεῖ, παραγγείλαμε τοὺς καφέ-
» δες μας καὶ μὲ ἀθῷες κινήσεις στὴ συζήτησί μας περιμέναμε τὸ θήραμα. Τὸ κατά-
» στημα αὐτὸ εἶχε ἐπιγραφὴ «Ἀθανάσιος Τσίκος καὶ Σία» γραμμένη μὲ Βουλγαρικὰ
» γράμματα. Ὅταν ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καταστήματος εἶδα δύο
» ἀγνώστους, ἐτρόμαξα ν' ἀναγνωρίσω τοὺς Βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου. Ξυρισμένοι, μὲ
» κοστούμια τῆς ὥρας, ἀσχολοῦντο ἀμέριμνοι στὶς ἐργασίες τους, οἱ δύο ἀγαθοὶ σιτέ-
» μποροι. Ἕνα κάτι ὅμως παραμικρό, μιὰ κίνησις, μιὰ λέξις ποὺ ἀντήλλαξαν μᾶς
» ἔδωσαν ὑποψίες. Ἀλλὰ ἦσαν αὐτοί; Οἱ Ρετζαῖοι παρουσιάζοντο ἐκεῖ μὲ φορτία
» ἀπὸ σιτηρὰ καὶ ὄσπρια, τὰ ὁποῖα βεβαίως κατεσχέθησαν ἀπὸ τὴ Βουλγαρικὴ Ἀστυ-
» νομία, μετὰ τὴν ἀποκάλυψι τῆς λῃστρικῆς ἰδιότητος τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν ἐμπόρων
» καθὼς ἐπίσης κι' ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ ποὺ προείρχετο ἀπὸ τὴν γνωστὴ
» λῃστεία τῆς Πέτρας.

«Παρακολουθήσαμε τοὺς μεγαλεμπόρους γιὰ νὰ ἐξακριβώσουμε τὴν φυσιο-
» γνωμία τους. Δὲν ὑπῆρχε ὅμως καμιὰ ὁμοιότης μεταξὺ τῶν προσώπων ποὺ εἴχαμε
» μπροστά μας καὶ τῶν Ρετζαίων, τὶς φωτογραφίες τῶν ὁποίων εἴχαμε μαζί μας. Ἐπὶ
» πλέον δὲν βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ δύο, ἀλλὰ σὲ τρία ἄτομα. Τὸ τρίτο ἄτομο δὲν
» ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ματσάγκο, συνεργό τους στὴ λῃστεία τῆς Πέτρας, γιὰ τὸν
» ὁποῖο ὅπως διάβασα γράφετε σχετικῶς σὲ προηγούμενη ἀφήγησι, καὶ τὸν ὁποῖον
» οἱ δύο δῆθεν Ἀλβανοὶ ἔμποροι εἶχαν προσλάβει ὡς συνεταῖρο. Στὴν ἀρχὴ μᾶς κατέ-

» λαβε μιὰ ἀπογοήτευσις, μετὰ μιὰ ἀμφιβολία ἡ ὁποία τελικὰ παραχώρησε τὴ θέσι » της στὴν πεποίθησι ποὺ σχηματίσαμε, ὅτι βρισκόμαστε μπροστὰ στοὺς Ρετζαίους.

«Δὲν ξέρω, ἀλλὰ εἶναι κάτι ποὺ ὅλοι μας ἔχουμε νοιώσει καμιὰ φορά. Μιὰ δι- » αίσθησις δηλαδή, ποὺ μᾶς κάνει πολλὲς φορὲς ν' ἀκολουθοῦμε σωστὴ κατεύθυνσι » σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, χωρὶς νὰ μπορῇς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα νὰ τὸ βάλῃς σὲ ὡρι- » σμένους κανόνες, σὲ ὡρισμένα καλούπια.

«Μὲ ἀνάλογη προφύλαξι φύγαμε ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς παρακολουθήσεως καὶ » τρέξαμε στὴ Διεύθυνσι τῆς 'Αστυνομίας, γιὰ νὰ ἀνακοινώσουμε στὸ Διευθυντή » της τὴν ἀνακάλυψί μας. 'Αποφασίσαμε » λοιπὸν νὰ τοὺς καλέσουμε στὴν 'Αστυ- » νομία μὲ τὸ πρόσχημα, ὅτι θέλουμε νὰ » ἰδοῦμε τὰ χαρτιά τους κι' ἔτσι, ἂν μὲν » ἦσαν οἱ Ρετζαῖοι νὰ τοὺς συλλάβουμε, » ἂν δὲ ὄχι, νὰ μπορέσουμε νὰ ἐξακολου- » θήσουμε τὶς ἔρευνές μας, χωρὶς νὰ μᾶς » ὑποπτευθῇ κανείς. 'Ο Μεδνικάρωφ δέ- » χθηκε καὶ ἔστειλε τρεῖς ἀστυφύλακες καὶ » τὸν κλητῆρα τοῦ Προξενείου γιὰ νὰ τοὺς » φέρουν στὴν 'Αστυνομία. Δὲν πέρασε » πολὺ ὥρα καὶ μᾶς ἀνήγγειλαν, ὅτι τὰ » πρόσωπα ποὺ ἐκάλεσε ὁ Διευθυντὴς εὑ- » ρίσκοντο ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Οἱ » Βούλγαροι ἀστυνομικοὶ τοὺς εἶχαν τάχα » εἰπεῖ, ὅτι τοὺς ζήτησε ὁ Διευθυντὴς » τῆς 'Αστυνομίας γιὰ μιὰ τυπικὴ ἐξέτασι » τῶν διαβατηρίων τους. Οἱ δύο Ρετζαῖοι » κι' ὁ σύντροφός τους ἦλθαν ἀνύποπτοι » στὴν 'Αστυνομία, συνοδευόμενοι ἀπὸ » τοὺς Βουλγάρους ἀστυνομικούς. Μόλις » τοὺς ἔφεραν στὴν 'Αστυνομία τοὺς ἔ- » καναν σωματικὴ ἔρευνα. Οἱ τρομεροὶ » λησταὶ ἦσαν ἄοπλοι.

Ι. ΜΑΤΣΑΓΚΟΣ

«Μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ τῆς 'Αστυνομίας ὡδηγήθηκε πρῶτος ὁ » Ματσάγκος. 'Ο Βούλγαρος ἀστυνομικὸς τὸν ἐρώτησε γιὰ τὸ διαβατήριό του. 'Ε- » μεῖς καθώμαστε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Μεδνικάρωφ καὶ παρακολουθούσαμε » τὴν ἀνάκρισι, τάχα ὡς τυχαῖοι ἐπισκέπτες. Εἴχαμε συνεννοηθεῖ μὲ τὸν Μεδνικά- » ρωφ, ὅτι ἂν οἱ προσαχθέντες ἦσαν οἱ Ρετζαῖοι θὰ τὸν εἰδοποιούσαμε μ' ἕνα νεῦμα » μας νὰ τοὺς συλλάβῃ, ἂν ὄχι νὰ τοὺς ἀφίσῃ ἐλευθέρους. 'Ο Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνο- » μίας τὸν ἐρώτησε περὶ τῆς ταυτότητός του. 'Ο προσαχθεὶς ἀπήντησεν, ὅτι ὀνομάζε- » ται 'Ιωάννης Ματσάγκος, κατάγεται ἀπ' τὰ 'Ιωάννινα, ὅτι εἶναι ἔμπορος κι' ὅτι ἔχει » καὶ ἐμπορικὸ γραφεῖο στὸν Πειραιᾶ. Πρόσθεσε ἀκόμη ὅτι τ' ἄλλα δυὸ ἄτομα μὲ τὰ » ὁποῖα προσήχθη, ἐγνώρισε στὸ Ρουχτσούκι κι' ὅτι συναντήθηκε μ' αὐτοὺς τυ- » χαίως στὴ Βάρνα. 'Αρνήθηκε δὲ ὅτι ἔχει οἱαδήποτε σχέσι μαζί τους. 'Ο Μεδνικά- » ρωφ διέταξε τότε νὰ ἀποχωρήσῃ αὐτός, ν' ἀπομονωθῇ καὶ νὰ ὁδηγήσουν τὸν δεύ- » τερον. Σημειωτέον, ὅτι γιὰ τὸν Ματσάγκο ἐμεῖς δὲν εἴχαμε κανένα στοιχεῖο, οὔτε » γνωρίζαμε τὴ συμμετοχή του στὴ λῃστεία τῆς Πέτρας. 'Εναντίον του δὲν εἶχε » στραφεῖ ἡ ἀνάρισις, ὅπως ἀκριβῶς γράφετε στὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ».

(Συνεχίζεται)

ΠΛΑΤΩΝ [1]

— Ο ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΤΗΣ ΙΔΕΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ —

Μὲ τὸν Πλάτωνα—καὶ τὸν Ἀριστοτέλη, γιὰ τὸν ὁποῖον θὰ μιλήσουμε στὸ ἑπόμενο τεῦχος—ἡ Ἑλληνικὴ κλασικὴ φιλοσοφία φθάνει στὸ ἀπόγειό της. Ὁ Πλάτων γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 427 καὶ πέθανε τὸ 348 π.Χ. Ἦταν κατ' εὐθεῖαν ἀπόγονος τοῦ Βασιληᾶ Κόδρου καὶ συγγενὴς ἐπιφανῶν ὀλιγαρχικῶν. Ὁ Κριτίας, ἀρχηγὸς τῶν τριάκοντα Τυράννων, ἦταν θεῖος του. Ἀνατράφηκε καὶ μορφώθηκε σὲ περιβάλλον ἀριστοκρατικὸ καὶ ἀπὸ μικρὸς φανέρωσε τὸ λογοτεχνικὸ καὶ ποιητικό του ταλέντο. Ὅταν ἦρθε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ Σωκράτη, ποὺ ἐδέσποζε στὴν πνευματικὴ Ἀθήνα, γοητεύτηκε ἀπὸ τὴ σοφία του κι' ἔγινε ἀφωσιωμένος μαθητής του. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ μεγάλου διδασκάλου ταξίδεψε στὴν Κυραναϊκή, στὴν Αἴγυπτο, πῆγε στὴ Νότιο Ἰταλία ὅπου γνωρίστηκε μὲ μερικοὺς Πυθαγορείους, προσκλήθηκε στὴν αὐλὴ τοῦ Συρακουσίου Τυράννου Διονύσου καὶ γυρίζοντας στὴν Ἀθήνα, σὲ ἡλικία 40 ἐτῶν ἵδρυσε στὸν κῆπο του τὴ Φιλοσοφικὴ Ἀκαδημία πλάϊ στὸ ἱερὸ τοῦ ἥρωα Ἀκαδήμου (2), ἀπὸ τὸν ὁποῖο πῆρε καὶ τὸ ὄνομά της. Ἔγραψε πάμπολα συγγράμματα κυρίως φιλοσοφικοηθικά. Τὰ περισσότερα εἶναι φιλοσοφικοὶ διάλογοι μὲ κύριο πρόσωπο τὸ Σωκράτη. Περίφημα εἶναι τά : «Ἀπολογία τοῦ Σωκράτη», «Κρίτων» (ἢ περὶ πρακτέου-ἠθικός), «Πρωταγόρας» (ἢ Σοφισταὶ-ἐνδεικτικός), «Γοργίας» (ἢ περὶ ρητορικῆς-ἀνατρεπτικός), «Συμπόσιο» (ἢ περὶ ἀγαθοῦ-ἠθικός), «Φαίδων» (ἢ περὶ ψυχῆς-ἠθικός), «Τιμαίος» (ἢ περὶ φύσεως-φυσικός), κ.λ.π. Στὴν ἔρευνά του γιὰ τὸ Ἰδανικὸ Κράτος, ἔγραψε τὶς περίφημες πραγματεῖες «Πολιτεία» καὶ «Νόμοι».

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνα εἶναι ἐξαιρετικὰ στρυφνὴ καὶ περίπλοκη. Τὸ σύστημά του δοσμένο σὲ ποιητικὴ γλῶσσα καὶ μὲ πολλὲς μεταφορικὲς ἔννοιες, κάνει δύσκολη τὴν παρακολούθηση τῶν συλλογισμῶν του ἀφοῦ καὶ ὁ ἴδιος ἀναγκάσθηκε νὰ ἀναθεωρήσῃ, πολλὲς φορές, νὰ συμπληρώσῃ ἢ νὰ τροποποιήσῃ τὶς ἀπόψεις του. Ὁ Πλάτων εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους στοχαστὲς ποὺ γνώρισε ὁ κόσμος. Οἱ διάλογοί του εἶναι ἀριστουργήματα ποιητικῆς ἐμπνεύσεως καὶ καλλιτεχνικῆς συνθέσεως. Ὁ ἀληθινὸς κόσμος, κατὰ τὸν Πλάτωνα, εἶναι ὁ κόσμος τῶν ἰδεῶν ποὺ εἶναι πάνω ἀπὸ τὸν αἰσθητὸ κόσμο. Τὰ πράγματα, τὰ ἀντικείμενα, ὅλα ἐκεῖνα ποὺ βλέπομε, εἶναι ὠχρὴ μόνο ἀντανάκλαση τῶν ἰδεῶν. Δονεῖται ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ δώσῃ ἀπάντηση στὸ ὀντολογικὸ πρόβλημα, στὸ πρόβλημα τῆς γέννησης τοῦ κόσ-

---

(1) Ἀναδημοσίευσις ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «Πειραϊκὴ—Πατραϊκή», Ἰούλιος 1958.

(2) Ἀκάδημος, ἥρωας τῆς Ἀττικῆς, ὁ ὁποῖος φανέρωσε στοὺς Διοσκούρους (παιδιὰ τοῦ Διὸς) ἢ Τυνδαρίδας (παιδιὰ τοῦ βασιλιᾶ τῆς Σπάρτης Τυνδάρεως) τὸ μέρος Ἄφιδνα (σημερινὰ Κιούρκα), ὅπου ὁ Θησεὺς εἶχε κρύψει, μετὰ τὴν ἁπαγωγήν της, τὴν ἀδελφή τους Ὡραία Ἑλένη. Οἱ Τυνδαρίδαι ἀνεκήρυξαν ἥρωα τὸν Ἀκάδημο καὶ τοῦ χάρισαν ἕνα ὡραῖο ἄλσος ἔξω ἀπὸ τὸν Κεραμεικό, Ν.Α. τοῦ Κολωνοῦ, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι ἔκαναν τὸν περίπατό τους. Τόσο ἐσέβοντο τὸν τόπο αὐτὸ οἱ Σπαρτιᾶτες ὥστε καὶ στὶς κατοπινὲς ἐπιδρομές τους στὴν Ἀθήνα δὲν τὸν παρεβίασαν.

σμου, τῆς πρώτης ἀρχῆς τῶν ὄντων. «Τίποτε βούλεσθε σημαίνειν ὁπόταν ὂν φθέγγησθε» (τί θέλετε νὰ πῆτε ὅταν προφέρετε τὴ λέξη ὄν) λέγει στὸ «Σοφιστή». Μὲ τὴ λέξη ὂν ὁ Πλάτων ἐννοεῖ κάτι τὸ ἀνώτερο ποὺ ὑπάρχει στὸ σύμπαν καὶ δίνει ζωὴ καὶ κίνηση στὰ ἄλλα ὄντα. Θέλει τὸ ὂν ὄχι ὅπως τὸ ἐννοοῦσαν οἱ Ἐλεᾶτες, ἀκίνητο καὶ χωρὶς ζωή, ἀλλὰ γεμᾶτο κίνηση καὶ νόηση ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι ἡ πρωταρχικὴ οὐσία, ἀπὸ τὴν ὁποία προέκυψε ὁ κόσμος. Αὐτὸ τὸ ὂν ὅμως, στὸν πολὺ κόσμο, εἶναι δύσκολο νὰ γίνῃ ὁρατὸ μέσα στὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψη του καὶ μόνον οἱ φιλόσοφοι ἔχουν τὴ δύναμη, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τους, τὴν «ἐνόραση», νὰ τὸ δοῦν, ἂν καὶ ὄχι τόσο εὔκολα κι' αὐτοί. «Ὁ δέ γε φιλόσοφος τῇ τοῦ ὄντος ἀεὶ διὰ λογισμῶν προσκείμενος ἰδέᾳ διὰ τὸ λαμπρὸν αὖ τῆς χώρας, οὐδαμῶς εὐπρεπὴς ὀφθῆναι· τὰ γὰρ τῆς τῶν πολλῶν ψυχῆς ὄμματα καρτερεῖν πρὸς τὸ Θεῖον ἀφορῶντα ἀδύναμα» (ὁ φιλόσοφος ἐπειδὴ εἶναι διαρκῶς μὲ τοὺς συλλογισμούς του προσηλωμένος στὴν ὄψη τοῦ ὄντος, ἐπειδὴ μελετᾷ ἕνα χῶρο γεμᾶτο λάμψη βλέπει τὸ ὂν ὄχι ὅμως καὶ τόσον εὔκολα. Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχουν τὴ δύναμη καὶ τὴν ὑπομονὴν νὰ δοῦν τὸ Θεῖον).

Ἀπὸ μικρός, αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ ἀνακατευθῇ στὴν πολιτική. «Νέος ἐγώ ποτε ὢν πολλοῖς δὴ ταὐτὸν ἔπαθον· ὠήθην, εἰ θᾶττον ἐμαυτοῦ γενοίμην κύριος ἐπὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως εὐθὺς ἰέναι» (ὅταν ἤμουνα μικρὸς ἔπαθα ὅ,τι καὶ οἱ ἄλλοι· σκέφτηκα καὶ κατέληξα εὐθὺς ὡς μεγαλώσω νὰ διαθέσω τὸν ἑαυτό μου στὴν πολιτική). Πράγματι πῆρε ἐνεργὸ μέρος στὴν πολιτικὴ καὶ ὑπῆρξε σφοδρὸς πολέμιος τῆς Δημοκρατίας. Ἐπεννόησε ἕνα πολιτικὸ σύστημα ποὺ τ' ὠνόμασε Ἰδανικὸ Κράτος ἱκανὸ νὰ ἐφαρμοσθῇ σ' ὅλους τοὺς τόπους καὶ σ' ὅλες τὶς ἐποχές. Πῆγε καὶ ξαναπῆγε στὶς Συρακοῦσες γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς τυράννους νὰ ἐφαρμόσουν τὸ σύστημά του. Παραξηγήθηκε ὅμως, διώχτηκε, ἐξωρίστηκε καὶ ἀκόμα πουλήθηκε στὴν Αἴγινα σὰν δοῦλος. Τὸ 404 καταλύθηκε ἡ Δημοκρατία καὶ ἡ ἐξουσία πέρασε στὰ χέρια τῶν 30 τυράννων, ἀρχηγὸς τῶν ὁποίων ἦταν ὁ ἀριστοκράτης θεῖος του Κριτίας. Οἱ τριάκοντα τύραννοι—ὅπως εἶναι γνωστὸ—διέπραξαν αἴσχη καὶ ὁ Πλάτων ἀπογητευμένος γράφει : «Ὠήθην γὰρ αὐτοὺς ἐκ τινος ἀδίκου βίου ἐπὶ δίκαιον τρόπον ἄγοντας διοικήσειν τὴν πόλιν... καὶ ὁρῶν δήπου τοὺς ἄνδρας ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ χρυσὸν ἀποδείξαντες τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν». (Φαντάστηκα ὅτι αὐτοὶ (οἱ ἀριστοκράτες) καταλύοντας τὴν ἄδικον δημοκρατίαν θὰ κυβερνοῦσαν δίκαια, ὅμως γελάστηκα. Μέσα σὲ λίγο μόνο χρόνο ἔδειξαν ὅτι τὸ προηγούμενο πρλίτευμα (ἡ Δημοκρατία) ἦτανε χρυσός). Οἱ ἰδέες του ὅμως περὶ ἀριστοκρατίας εἶναι ἐντελῶς διάφορες ἀπὸ κεῖνες ποὺ οἱ ἄνθρωποι στοὺς κατοπινοὺς αἰῶνες ἐπεκράτησε νὰ πιστεύουν. Ὁ Πλάτων ἦταν ἁπλὸς καὶ λιτὸς στὴ ζωή του καὶ οἱ ἀντιλήψεις του, ὅπως ἐκφράζονται στὴν «Πολιτεία», εἶναι ἡ ἁρμονικὴ συμβίωση ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εὐτυχία ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς πολῖτες.

Τὸ κακὸ στὴν κοινωνία τὸ ἔβλεπε στὸν «ἐγωϊσμὸ» ποὺ χωρίζει τοὺς ἀνθρώπους σὲ δυὸ πόλους : τοὺς πλούσιους καὶ τοὺς φτωχούς. Ἡ ἀρετὴ ποὺ κάνει τοὺς ἀνθρώθρώπους εὐτυχισμένους λείπει καὶ ἡ ἔλλειψη τῆς ἀρετῆς γεννᾷ τὴν πλεονεξία, τὴν λαιμαργία, τὴν φιλαργυρία, τὴν αὐθαιρεσία. Γι' αὐτὸ χωρίζει τὴν κοινωνία σὲ τρεῖς τάξεις: τοὺς σοφούς, τοὺς πολεμιστὲς καὶ τοὺς γεωργοεπαγγελματίες. Ἡ κοινωνία ἤθελε νὰ κυβερνιέται ἀπὸ κείνους ποὺ ἔχουν «βασικὲς ἀρετὲς» δηλαδὴ σοφία, ἀνώτερη ἠθικὴ καὶ δικαιοσύνη. Ἡ πρώτη τάξη, οἱ «ἄριστοι» δὲν πρέπει νὰ παντρεύωνται οὔτε νὰ ἔχουν περιοῦσία, ποὺ γεννοῦν τὴν ἁπληστία καὶ τὸν ἐγωϊσμό. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ δεύτερη τάξη, οἱ πολεμιστές. Ἔτσι δὲν θὰ παρασύρωνται ἀπὸ αἰσθήματα καὶ ὑλικὰ συμφέροντα καὶ ἡ κρίση τους γιὰ τὰ κοινὰ θὰ εἶναι ἀντικειμενική, ἀνεπηρέαστη, δίκαιη, καὶ ἐνάρετη. Τρίτη τάξη ὥριζε τοὺς γεωργούς, τοὺς τεχνῖτες, τοὺς ἐμπόρους, μὲ μιὰ λέξη τοὺς «δημιουργούς». Αὐτοὶ θὰ ἔχουν περιουσία καὶ ἀτομικὴ ἰδιοκτησία, θὰ παντρεύωνται, θὰ πειθαρχοῦν στοὺς νόμους τοῦ Κράτους καὶ θὰ ἐργάζωνται γιὰ νὰ συντηροῦν τὶς οἰκογένειές τους, τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς σοφούς. Οἱ Πολιτειακοὶ

Νόμοι του ρυθμίζουν ἀκόμη καὶ τὶς γεννήσεις. Τὰ παιδιὰ ἀνήκουν στὸ Κράτος, δὲν γνωρίζουν γονεῖς. Τὰ ἀδύνατα πρέπει νὰ πνίγωνται τὰ δὲ γερὰ νὰ παραδίδωνται σὲ εἰδικὰ σπίτια Ἀγωγῆς. Ἦταν θαυμαστὴς καὶ ὑμνητὴς τοῦ Σπαρτιατικοῦ καθεστῶτος. Μὲ πρότυπο τὸν χωρισμὸ ποὺ κάνει στὴν κοινωνία προχωρεῖ καὶ στὸ φιλοσοφικό του σύστημα. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τοποθετεῖ τὸν κόσμο τῶν ἰδεῶν (ἀριστοκράτες) καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ αἰσθήματα (ὄχλο). Οἱ ἰδέες εἶναι πάνω ἀπὸ τὸ χρόνο, ζωντανές, ἄφθαρτες καὶ ἀναλλοίωτες. Βρίσκονται ψηλὰ μεταξὺ Θεοῦ καὶ ὁρατοῦ κόσμου καὶ αὐτὲς δίνουν τὴν ἔννοια τοῦ σωστοῦ, τοῦ δικαίου, τοῦ ἀληθινοῦ. Ἀνταναklάσεις τους ὠχρὲς καὶ πρόσκαιρες ἀπομιμήσεις τους εἶναι τὰ αἰσθητά, τὰ φθαρτά, ποὺ μᾶς περιτριγυρίζουν. «Ὅσα ξέρουμε γιὰ τὰ αἰσθητὰ εἶναι ἁπλὲς γνῶμες, δοξασίες. Τὸ σταθερό, τὸ σωστό, τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια, τὴν δίνουν οἱ ἔ ν ν ο ι ε ς». Αὐτὲς τὶς ἔννοιες ὁ Πλάτων τὶς θεοποίησε, τὶς ἀνέβασε σὲ ξεχωριστὸ κόσμο, στὸν νοητικό, στὸν κόσμο τῶν ἰδεῶν. Καὶ στὸν τομέα τῆς ψυχολογίας δίνει ἐπίσης κατὰ τὰ παραπάνω πρότυπα τὸ σχῆμα: Ἡ ψυχὴ ἔχει καὶ αὐτὴ τὰ μέρη της, τὰ μόριά της. Τ ὸ λ ο γ ι σ τ ι κ ὸ ν—λογικό, (σοφία), τὸ θ υ μ ο ε ι δ ὲ ς—συναισθηματικὸ (ἀνδρεία) καὶ τὸ ἐ π ι θ υ μ η τ ι κ ὸ—(σωφροσύνη) ποὺ ἀντιστοιχοῦν στοὺς σοφούς, στοὺς πολεμιστὲς καὶ τοὺς γεωργοεπαγγελματίες.

Ὁ Πλάτων μεταθέτει τὰ προβλήματα τῆς φιλοσοφίας ἀπὸ τὸν αἰσθητό, τὸν ὁρατὸ κόσμο—ποὺ τὰ εἶχαν τοποθετήσει οἱ Ἴωνες φιλόσοφοι—στὸ ἀόρατο κόσμο, τὸν φανταστικό, στὸ βασίλειο τῶν ἰδεῶν. Αὐτὲς οἱ ἰδέες εἶναι οἱ πραγματικὲς ἀλήθειες. Στέκουν ἔξω ἀπὸ τὸ χῶρο καὶ τὸν χρόνο καὶ εἶναι ἁπλησίαστες ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις. Τὸ λογικὸ (νοῦς) εἶναι ἐκεῖνο ποὺ συνδέει τὸν κόσμο τῶν ἰδεῶν ποὺ βρίσκεται στὸ ὑπερπέραν μὲ τὸν κόσμο ποὺ βλέπουμε γύρω μας. Αὐτὸς καθαυτὸς ὁ κόσμος εἶναι σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει ἀλλὰ παίρνει σχήματα καὶ μορφὴ ἀπὸ τὸ λογικὸ ποὺ τὸν μεταβάλλει ἀπὸ ὑλικὸ χάος σὲ ἁρμονικὸ σύνολο.

Ἡ γνώση περνᾶ ἀπὸ 4 στάδια: 1) Συλλαμβάνει πρῶτα μὲ τὶς α ἰ σ θ ή σ ε ι ς, 2) περνᾶ στὶς π α ρ α σ τ ά σ ε ι ς τῶν αἰσθήσεων, ἢ στὰ ν ο ή μ α τ α, 3) ἡ ἀντανάκλαση τῶν παραστάσεων στὸ μυαλὸ γεννᾶ τὸ σ υ λ λ ο γ ι σ μ ὸ ἢ τὴν ἐπιστημονικὴ ὑπόθεση, 4) ὁ συλλογισμὸς ἀναπτύσσεται στὴ δ ι α λ ε κ τ ι κ ὴ σκέψη ποὺ εἶναι ἀνώτερη ὅλων τῶν ἐπιστημῶν. Μὲ τὴν διαλεκτική του ὁ Πλάτων θέλει ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀνυπαρξία τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου καὶ ταυτόχρονα τὴν ὕπαρξη τοῦ Ἰδανικοῦ Κόσμου (τῶν ἰδεῶν) ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτεται μὲ τὴν ἐ ν ό ρ α σ η. Χωρίζει τὸν κόσμο στὰ δύο: σ' αὐτὸν ποὺ βλέπουμε καὶ σ' ἐκεῖνον ποὺ δὲν βλέπουμε. Παράλληλα χωρίζει καὶ τὸν ἄνθρωπο στὸ φθαρτὸ καὶ γήϊνο σῶμα καὶ στὴ ψυχὴ τὴν οὐράνια καὶ ἀθάνατη. Ἡ ψυχὴ ὅταν ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ βρωμερὸ σῶμα διαγράφει κύκλους καὶ μπαίνει σ' ἄλλη ζωὴ (μετεμψύχωση), ποὺ ἡ τύχη της ἐκεῖ θὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὶς πράξεις ποὺ εἶχε κάμει στὴν προηγούμενη ζωή.

Φλογερὸς καὶ ἀξεδίψαστος στὴ διερεύνηση ὅλων τῶν γνώσεων διεισδύει μὲ τὸν κοφτερὸ καὶ πελώριο νοῦ του σ' ὅλους τοὺς πρὶν ἀπ' αὐτὸν αἰῶνες καὶ ὑψώνει μέγα σύμβολο τῆς φιλοσοφίας του τὸν ἔ ρ ω τ α, ποὺ εἶναι ὁ κρίκος ποὺ συνδέει τὴν ψυχὴ μὲ τὶς ἰδέες καὶ τὸ ὄ ν τ ω ς ὂ ν. Ὁ ἔρωτας ὠθεῖ τὴν ψυχὴ καὶ ἰσχυροποιεῖ τὴ μνήμη της νὰ φθάσῃ στὴν ἰδέα, νὰ ἀνεβῇ τὴν κλίμακα ποὺ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸν αἰσθητὸ στὸ νοητικὸ κόσμο. Στὸ «Συμπόσιο» περιγράφει αὐτὸ τὸ ἀνέβασμα τῆς φιλοσοφίας σὰν ἐρωτικὴ ὁρμή, ποὺ ἀρχίζει πρῶτα μ' ἕνα ὡραῖο σῶμα, ἔπειτα ἀγαπάει τὴν ὁμορφιὰ σὲ κάθε σῶμα, ὕστερα τὴν ψυχικὴ ὁμορφιὰ καὶ τέλος φθάνει στὴν καθαυτὸ ὁμορφιὰ ποὺ εἶναι ἡ ἰδέα τοῦ καλοῦ, ἡ ἀ λ ή θ ε ι α.

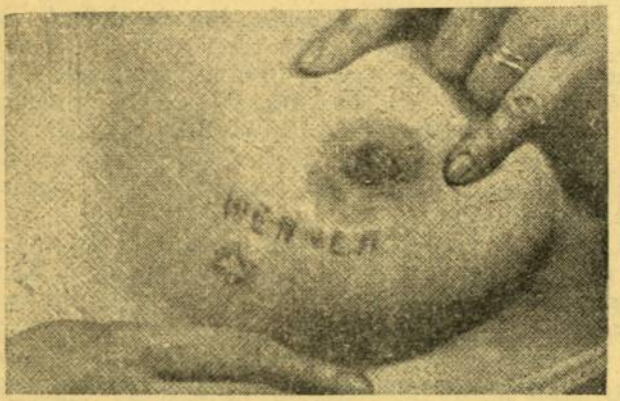
Ἡ ἀνοδικὴ αὐτὴ πορεία πρὸς τὴν αὐτοπρόσωπη ἐνατένιση τοῦ ὡραίου μᾶς ὑποχρεώνει νὰ περάσωμε ἀπὸ τέσσερα στάδια: 1) Νὰ γνωρίσουμε τὴ φυσικὴ καὶ σωματικὴ ὡραιότητα, 2) νὰ δοῦμε τὴν ἠθικὴ ὡραιότητα, 3) νὰ κατακτήσουμε τὴν γνωσιολογικὴ ὡραιότητα καὶ 4) νὰ φθάσουμε στὴν ἐνόραση τῆς ἰδέας τοῦ κ α λ ο ῦ. Ἀπὸ δῶ ψηλά, ὅταν ὑψωθοῦμε θὰ ἀντενίζωμε τὸ πέλαγος τῆς ὡραιότητος ποὺ

ΣΑΔΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἐγκληματολόγου LUITPOL GEISBERGER, BAYER, LKA, MÜNCHEN, ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ Περιοδικοῦ «Kriminalistik», Φεβρουαρίου 1958, κατὰ μετάφρασιν Ἀρχ/κος κ. **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΙΣΠΑ**

Πολλάκις ἠσχολήθην μὲ ὑποθέσεις ἐγκληματικὰς τοῦ εἴδους αὐτοῦ καὶ πολλοὺς ἀνωμάλους τύπους συνήντησα μέχρι σήμερον. Ἡ ὑπόθεσις ὅμως ἡ ὁποία ἀπησχόλησεν τὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς καὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἀφηγηθῶ κατωτέρω, ὑπῆρξεν πρωτοφανὴς εἰς τὸ εἶδος της ἀπὸ πάσης ἀπόψεως μὲ τὴν ὁποία ἠσχολήθη καὶ ὁ τύπος ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ ἔδωσε ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ ἀνακαλυφθοῦν καὶ ἄλλα 7 παρόμοια ἐγκλήματα διαπραχθέντα ὑπὸ τοῦ ἀνωμάλου σεξουαλικῶς τούτου τύπου, εἰς βάρος γυναικῶν.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἔχει ὡς ἀκολούθως : Τὴν 31-3-1955 ἡ εἰκοσαετὴς ὑπηρέτρια C. μετέβη εἰς τινα κινηματογράφον, καὶ περὶ τὴν 22.39' ὥραν, μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ὅπως ἐβάδιζε καθ' ὁδόν, διὰ τὴν στάσιν τοῦ τράμ, τὴν ἐπλησίασε ἕνας κύριος, μὲ σοβαρὸν παρουσιαστικὸν καὶ τῆς ἐπρότεινε νὰ διέλθουν μαζὶ ὀλίγες εὐχάριστες ὧρες εἰς ἕνα κέντρον, χωρὶς ἡ πρότασίς του αὐτὴ νὰ περιέχῃ τὶ τὸ ἐπιλήψιμον.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅπως ἀργότερα ἐξηκριβώθη, ἦτο ὁ 44ετὴς ἐμπορικὸς ἀντιπρόσωπος S. Werner ἀπὸ τὴν πόλιν D.

Ἡ ὑπηρέτρια C. ἀπεδέχθη τὴν πρότασίν τοῦ ἀνωτέρω κυρίου, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ αὐτοκίνητόν του τὴν μετέφερε εἰς τὴν πόλιν D, ὅπου εἶχεν μίαν ἰδιόκτητον ἀπομεμακρυσμένην μονοκατοι-

---

γενῆ «πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς καὶ διανοήματα ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφθόνῳ». Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἄνθρωπος εἶναι πεπερασμένος, (δηλαδὴ ἔχει τέλος, δὲν εἶναι ἄπειρος, ἀθάνατος), δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ κάτοχος τῆς σοφίας. Ἁπλῶς εἶναι φ ί λ ο ς τῆς σοφίας καὶ διαρκῶς ἀγωνίζεται μ' ἕναν ἀκοίμητο πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, στὸ τέρμα ὅμως τῆς ὁποίας ποτὲ δὲν θὰ φθάσῃ γιατί, αὐτό, μόνο τὸ ἀνώτατον ὂν (ὁ Θεὸς) κατέχει.

Ὁ Πλάτων, μεγάλος ἀρχιτέκτονας τοῦ ὡραίου, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἁρμονίας, πέθανε ἤρεμα τὴ χρονιὰ ποὺ ὁ Φίλιππος ἄρχισε τὴν ἐκστρατεία του ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων. Τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του φιλοξενοῦσε στὸ σπίτι του ἕναν ξένο ἀπὸ τὴν Χαλδαία καὶ ἡ θεραπαινίδα του ἔπαιζε μπροστά τους μουσική.

Τὸ σημείωμα τοῦτο εἶναι ὠχρὴ μόνο ἀπεικόνιση τοῦ μεγαλοφυοῦς αὐτοῦ ἀνθρώπου ποὺ μὲ τὴ γοητευτικὴ πέννα του καὶ τὴν τρομακτικὴ διείσδυση τοῦ πνεύματός του στοὺς ὁρατοὺς καὶ ἀοράτους κόσμους ἔγινε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὁ μέγας ἡγέτης τῆς ἰδεαλιστικῆς, ὅπως ἀποκαλεῖται, φιλοσοφίας.

Α. ΑΠΟΣΤ.

κίαν διὰ νὰ τῆς προσφέρῃ καφέ, δικαιολογηθεὶς ὅτι ὅλα τὰ κέντρα λόγῳ τῆς ἡμέρας θὰ ἦσαν ὑπερπλήρη καὶ οὕτω δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εὐχαριστηθοῦν ὅπως ἔπρεπε· ἄλλη βραδυὰ τῆς εἶπεν, ὁπωσδήποτε θὰ ἐπήγαιναν νὰ διασκεδάσουν.

Εἰς τὴν κατοικίαν του αὐτὴν τῆς προσέφερε καφὲ καὶ καθήμενοι εἰς τὰς πολυτελεῖς πολυθρόνας τοῦ δωματίου του συζητοῦσαν διὰ διάφορα θέματα χωρὶς ἀπὸ τὴν ὅλην συζήτησιν νὰ φανῇ τὶ τὸ ὑποπτον. Περὶ τὴν 23ην ὥραν ἡ C. ἐπῆγεν εἰς τὴν τουαλέτταν καὶ ὅταν ἐπέστρεψε εἶδε ὅτι ὁ S. εἶχε βγάλει τὸ καλώδιο τῆς ἠλεκτρικῆς θερμάστρας καὶ τὸ εἶχε τοποθετήσει ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ὅταν αὕτη, ἐπανῆλθε εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ Βέρνερ ἐπιτακτικῶς τῆς εἶπε νὰ ἀποβάλῃ τὰ ἐνδύματά της ἀπειλήσας αὐτὴν συγχρόνως ὅτι θὰ μετεχειρίζετο βίαν εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν θὰ ὑπήκουεν. Ἡ C. ἐνόμισεν ὅτι ἠστεΐζετο, ἀλλὰ εἰς τὴν δευτέραν ἀπειλήν του ἐπὶ τῆς ἀρνήσεώς της, ἀντελήφθη εἰς ποῖον κίνδυνον εἶχε ἐκτεθῇ καὶ προσεπάθησε νὰ διαφύγῃ, ἀλλὰ ὁ Βέρνερ τῆς ἔφραξε τὸν δρόμο διαφυγῆς καὶ ἐκλείδωσε τὸ δωμάτιον.

Ἡ ἐν λόγῳ πρὸ τῆς τοιαύτης καταστάσεως ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ καλῇ εἰς βοήθειαν, ἀλλὰ ἐπὶ ματαίῳ, διότι τὸ οἴκημα ἦτο εἰς ἀπομεμακρυσμένον σημεῖον καὶ μοναχικὸν καὶ σπανίως διήρχοντο ἐκεῖθεν διαβάται.

Ὁ Βέρνερ τότε τὴν ἐγρονθοκόπησε εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὴν ἠπείλησεν μὲ βαρυτέραν κακοποίησιν, εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐσυνέχιζε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ καλῇ εἰς βοήθειαν.

Ἡ C. τὸν παρεκάλεσε θερμῶς, ὅπως τῆς ἐπιτρέψει νὰ φύγῃ ἀφοῦ τοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶναι μνηστευμένη καὶ τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι διάγει τὸν 3ον μῆνα τῆς κυήσεώς της. Εἰς ἀπάντησιν ὁ Βέρνερ ἐσυνέχισε τὰς ἀπειλάς του καὶ τὴν ἐπληροφόρησε ὅτι ἐὰν δὲν ἀποβάλῃ τελείως τὰ ἐνδύματά της, θὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ ἀγρίου καὶ αἱμοβόρου κυνός του, ἵνα τὴν κατασπαράξῃ.

Πρὸ τῆς ἀπειλῆς ταύτης ἡ C. ἤρχισε διστακτικῶς καὶ μὲ ἀπροθυμίαν νὰ ἀποβάλῃ τὰ ἐνδύματά της. Τότε ὅμως ὁ Βέρνερ ἐπετέθη καὶ τῆς κατέφερε ἀνηλεῆ κτυπήματα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τῆς ἀπέσπασε βιαίως καὶ τὸ τελευταῖον ἐνδυμά της. Ἐν συνεχείᾳ ἔδεσε τὰς χεῖρας της ὀπίσω μὲ τὸ καλώδιον, ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς της δι' ἑνὸς τεμαχίου ὑφάσματος καὶ ἀφοῦ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν κατέστησε ἀνίκανον νὰ ἀντισταθῇ, τὴν ἐβίασεν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βιασμοῦ, διὰ μιᾶς βελόνης πλεξήματος ἐπέφερε πολλὰ τραύματα εἰς τὰς κορυφὰς (ράγες) τῶν μαστῶν της, προκαλῶν οὕτω εἰς αὐτὴν φρικτοὺς πόνους.

Ἡ C. πρὸ τοῦ ἐπικρεμαμένου ἀμέσου κινδύνου θανατώσεώς της, ἀνέπτυξε ὑπέρμετρον δύναμιν καὶ διὰ τῆς ἀποδεσμευθείσης χειρός της, ἐπέτυχεν νὰ καταφέρῃ κτυπήματα κατὰ τοῦ S. καὶ οὕτω νὰ ἀπαλλαγῇ πρὸ τὸ παρὸν ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

Ὁ Βέρνερ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν κτυπημάτων συνῆλθεν ἐκ τῆς σαδιστικῆς μανίας ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε καταληφθῆ καὶ τῆς ἐδήλωσεν ὅτι ἠρέσκετο καὶ ἡδονίζετο περισσότερον ὅταν ἔβλεπε αἵματα. Τῆς εἶπεν ὅτι οἱ ὀφθαλμοί της τοῦ ἐνθυμίζουν ἕνα ζαρκάδι τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖ νὰ ἀποθνήσκῃ ὅταν ἦτο εἰς νεαρὰν ἡλικίαν καὶ τὴν ἐπληροφόρησε ὅτι ἦτο ἡ μόνη γυναίκα ἡ ὁποία κατώρθωσε νὰ τὸν κάμνῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴν μανίαν ὑπὸ τῆς ὁποίας κατετρείχετο.

Ἀφοῦ ἡ C. περιεβλήθη τὰ ἐνδύματά της, ὁ S. τὴν μετέφερε μὲ τὸ αὐτοκίνητόν του μέχρι τὸ ἄκρον τῆς πόλεως M. ὅπου καὶ τὴν ἀφῆκε, ζητῶν συγνώμην ἀπὸ αὐτὴν δι' ὅ,τι συνέβη καὶ τὴν παρεκάλεσε ὅπως μὴ καταφύγῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ καταγγείλῃ τὸ γεγονός.

Ἂν καὶ οἱ φανοὶ τοῦ αὐτοκινήτου ἦσαν ἐσβυσμένοι καὶ τὸ σκότος ἀρκετὸν ἡ C. ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὸν ἀριθμὸν κυκλοφορίας τοῦ αὐτοκινήτου του, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατωρθώθη νὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ συλληφθῇ ὁ δράστης, ὅταν μετὰ 2ήμερον, ἤτοι

τὴν 2-4-55, ἡ παθοῦσα κατέφυγε εἰς τὴν 'Αστυνομίαν τῆς πόλεως Μ., ἀπὸ τὴν ὁποίαν διεβιβάσθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴν 'Αστυνομικὴν 'Αρχὴν τῆς πόλεως Ρ.

'Η παθοῦσα μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὑπέστη ἀποβολὴν τοῦ κυοφορουμένου ἐμβρύου ἐξ αἰτίας τοῦ τρόμου, τὸν ὁποῖον ἐδοκίμασεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ δράστου κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, ὡς διεπίστωσεν ὁ ἐπισκεφθεὶς ταύτην ἰατρός. Τέλος ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ ψυχικὴ κατάπτωσις ἐκ τοῦ συγκεκριμένου αὐτοῦ γεγονότος ἦτο τοιαύτη, ὥστε τὴν 31-11-1955 νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς αὐτοκτονίαν.

'Η 'Αστυνομία τῆς πόλεως Ρ. βάσει τῆς καταγγελίας τῆς C. ἀνεκάλυψε καὶ συνέλαβε τὸν δράστην, τὸν ὁποῖον μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀφῆκεν ἐλεύθερον, διότι ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη εἰς τακτικὴν δικάσιμον. Τὴν 15-4-55 συνελήφθη καὶ πάλιν δυνάμει ἐντάλματος τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε ὁ Εἰσαγγελεύς, διότι ὡς προέκυψεν, οὗτος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως ἐπεχείρει νὰ ἐπηρεάσῃ τοὺς μάρτυρας κατηγορίας ἵνα ἀποσείσουν τὰς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας. Τὴν 16-4-1955 ἐνῷ ὁδηγεῖτο εἰς τὰς φυλακὰς κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ, παρουσιάσθη ὅμως αὐθορμήτως εἰς τὰς 'Αστυνομικὰς 'Αρχὰς μετὰ 2ήμερον, ἤτοι τὴν 18-4-55.

'Από τὴν ἀνάκρισιν τὴν ὁποίαν ἐνήργησεν ἡ 'Αστυνομία προέκυψεν ὅτι ὁ διεστραμμένος αὐτὸς τύπος κατὰ τὸν ἴδιον σαδιστικὸν τρόπον εἶχεν βιάσει 8 γυναίκας.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὅπως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς C. ἐγνώρισε τὴν Δ/δα Η. τὴν ὁποίαν ἀφοῦ μετέφερε εἰς τὸ γνωστὸν σαδιστικὸν ἄντρον τῶν ὀργίων του, ὅλως αἰφνιδίως ἤρχισε νὰ καταφέρῃ κτυπήματα εἰς τὸ πρόσωπόν της καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔδεσεν τὰς χεῖρας της εἰς τὰ σίδηρα τῆς κλίνης, πρὸς τὸ μέρος τοῦ προσκεφαλαίου. Κατόπιν μὲ ἕνα κονδυλομάχαιρον ἐχάραξεν κάτωθι τοῦ δεξιοῦ μαστοῦ της ἕνα ἄστρον τοῦ Δαυὶδ ὡς καὶ τὸ ὄνομά του «WERNER» ἐνῷ τῆς ἔλεγεν ὅτι τὸ δέρμα της εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ τοιοῦτον τῆς ἀγελάδος.

Εἰς τὴν αἱμάσουσαν πληγὴν ἔτριψε τὸ κάθιδρον πρόσωπόν του, ἐνῷ συγχρόνως κεντοῦσε τὸ στῆθος, τῆς σχεδὸν λιποθύμου ἀπὸ τοὺς πόνους Δ/δος Η, μὲ μίαν βελόνην πλεξήματος.

Θὰ ὑπέθετεν κανεὶς ὅτι μία γυναίκα ἡ ὁποία ὑπέστη τόσα βασανιστήρια καὶ τόσας ταπεινώσεις, ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐπεθύμῃ ποτὲ πλέον νὰ ἔχῃ σχέσεις μὲ τὸν βασανιστήν της ἀλλὰ θὰ κατέφευγε ἀμέσως εἰς τὴν 'Αστυνομίαν.

Ὅλως παραδόξως ὅμως, μετὰ ἀπὸ ὀλίγον χρονικὸν διάστημα ἡ Δ/νὶς Η. ὕστερα ἀπὸ ὑποσχέσεις τοῦ Βέρνερ, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ συμπεριφερθῇ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἐδέχθη νὰ συνάψῃ ἐκ νέου ἐρωτικὰς σχέσεις μαζί του.

Τὸν Μάρτιον ὅμως τοῦ 1955 εὑρισκομένη εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ Βέρνερ ἐξεδήλωσεν καὶ πάλιν τὰ σαδιστικά του ἔνστικτα, κεντῶντας τὸν ἀριστερὸν μαστόν της μὲ μίαν βελόνην ὅπως ἀκριβῶς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Δ/δος C. Ἔκτοτε αὕτη διέκοψεν ὁριστικῶς τὰς σχέσεις της μετ' αὐτοῦ.

Τὸν Μάϊον τοῦ 1954 ἐγνώρισε κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἀνωτέρω ἀνεφέρθη τρόπον τὴν σερβιτόρον Α. μετὰ τῆς ὁποίας διετήρει ἐπ' ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα ὁμαλὰς ἐρωτικὰς σχέσεις. Ἕνα βράδυ, κατὰ τὸ τέλος τοῦ θέρους, ἐνῷ ἐπέστρεφον μὲ τὸ αὐτοκίνητόν του ἀπὸ μίαν ἐκδρομήν, ὁ Βέρνερ ἐστάθμευσεν εἰς ἕνα ἐρημικὸν δρομίσκον καὶ ἐκεῖ τῆς ἐδήλωσε ὅτι θὰ χαράξῃ, εἰς τὸ στῆθος της μὲ μάχαιραν τὸ ὄνομά του ὅπως τοῦτο ἔπραξεν εἰς πολλὰς ἄλλας γυναίκας.

Πρὸ τῆς τοιαύτης ἀπειλῆς ἡ Α. ἐπεχείρησεν νὰ κατέλθῃ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ νὰ τραπῇ εἰς φυγήν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτυχεν. 'Αφοῦ κατέβαλε πᾶσαν ἀντίστασίν της καὶ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ὅτι θὰ τῆς βυθίσῃ τὸ μαχαιρίδιον εἰς τὴν καρδίαν ἐὰν συνεχίσῃ τὴν ἀντίστασιν, ἐχάραξε δι' αὐτοῦ εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ τὸ ὄνομά του «WERNER» καὶ εἶτα ἔτριψε εἰς τὴν αἱμάσουσαν πληγὴν τοῦ μαστοῦ τὸ ἱδρωμένον πρόσωπόν του.

Μετὰ ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ὁ Βέρνερ συνήντησε τὴν Α. καὶ ἀφοῦ τῆς ἐζήτησε συγνώμην δι' ὅ,τι συνέβη ὑπεσχέθη ὅτι τοῦτο δὲν πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῇ εἰς τὸ μέλλον καὶ ἔτσι συνεχίσθησαν αἱ σχέσεις των ὁμαλῶς.

Μετὰ ὅμως ἀπὸ ὀλίγας ἑβδομάδας εἰς μίαν συνάντησίν των κατὰ τὴν ὁποίαν διενυκτέρευσαν εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον, ὁ Βέρνερ ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιφέρῃ διόρθωσιν εἰς τὸ χαραχθὲν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ της τοῦ τελευταίου γράμματος R, τοῦ ὀνόματός του «WESNER». Παρὰ τὴν ἀντίστασίν της οὗτος κατώρθωσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του διορθώσας τὸ γράμμα τοῦτο. Ἔκτοτε πλέον ὁριστικῶς διέκοψε τὰς σχέσεις της μετὰ τοῦ Βέρνερ.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1955 ἐγνώρισε τὴν 25ετῆ οἰκοκυρὰν Κ. εἰς ἕνα κινηματογράφον καὶ περὶ ὥραν 23.30' ὡδήγησε ταύτην εἰς τὴν κατοικίαν του. Αἰφνιδίως ἤρχισε νὰ καταφέρῃ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Κ. κτυπήματα καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀφοῦ ἀπέσπασε βιαίως τὰ ἐνδύματά της, τὴν ἐβίασεν. Μετὰ ἐχάραξεν εἰς τὸν δεξιὸν μαστόν της τὰ ψηφία W. καὶ R. ἀφοῦ προηγουμένως ἔδεσεν μὲ ἓν σχοινίον ἀμφοτέρους τοὺς μαστοὺς τοὺς ὁποίους ἐτραβοῦσεν μέχρις ὅτου ἔτρεξεν αἷμα ἐκ τῶν ραγῶν αὐτῶν. Ἐν συνεχείᾳ τῆς κατέφερεν ἀρκετὰ λακτίσματα καὶ ἠσέλγησεν ἐπ' αὐτῆς ποικιλοτρόπως.

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1954 εὑρισκόμενος μετὰ τῆς G. εἰς ἐκδρομήν, ἐνῷ κατὰ τὸ παρελθὸν εἶχον ὁμαλὰς ἐρωτικὰς σχέσεις κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐρωτικῶν περιπτύξεων, οὗτος διὰ τοῦ μαχαιριδίου του, τῆς προξένησε πολλαπλᾶ τραύματα βάθους 4 ἑκατοστῶν.

Ὁ Βέρνερ ἐργαζόμενος ὡς Διευθυντὴς εἰς κατάστημα οἰκιακῶν σκευῶν, ἐβίασε 15έτιδα ὑπάλληλον τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, ἀφοῦ προηγουμένως τὴν ἐβασάνισε σαδιστικῶς.

Οὗτος ἀπεφοίτησεν ἀνωτέρας σχολῆς ἠλεκτρολογίας. Τὸ 1935 ἐνυμφεύθη καὶ τὸ 1937 διεζεύχθη. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἀπέκτησε ἓν τέκνον, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐφρόντισε οὐδ' ἐλάχιστον.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου εἰργάζετο εἰς ἕν χημεῖον, δὲν εἶχε δὲ στρατευθεῖ διότι εἶχε τύχει ἀπαλλαγῆς.

Τὸ ἔτος 1940 ἦλθεν εἰς Β' γάμον καὶ μετὰ 10ετίαν διεζεύχθη ἐκ νέου. Ἡ δευτέρα σύζυγός του ὑπέφερεν πολλὰς κακοποιήσεις σαδιστικάς, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γάμου των, ὡς κατέθεσεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

Τὸ ἔτος 1952 ἦλθεν εἰς τρίτον γάμον, ἡ σύζυγός του ὅμως τὸ 1954 τὸν ἐγκατέλειψεν, διότι τὴν ἐβασάνιζε σαδιστικῶς καὶ εἰς τὸ στῆθος της εἶχε χαράξει κατὰ τὸν προηγηθέντα τρόπον τὸ ὄνομά του.

Διὰ τὰ ἀνωτέρω ἐγκλήματά του ὁ διεστραμμένος οὗτος τύπος κατεδικάσθη εἰς 5ετῆ φυλάκισιν καὶ 3 ἐτῶν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων του.

Δὲν θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἀναλύσωμεν ψυχικῶς τὴν περίπτωσιν ταύτην. Αὕτη ἀφορᾷ τοὺς ἐπιστήμονας ψυχολόγους. Διὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἶναι ἐνδιαφέροντα τὰ κατωτέρω:

Ὁ Βέρνερ ἦτο εἰς μέγαν βαθμὸν σαδιστικῆς ἰδιοσυγκρασίας, ἐσχετίζετο μὲ πολλὰς γυναίκας καὶ εἶχεν ὁμαλὰς σχέσεις μέχρις ὡρισμένου χρονικοῦ διαστήματος.

Ἡ εὑρέως διαδεδομένη ἄποψις ὅτι ὁ σαδιστὴς κατὰ τὴν σεξουαλικὴν ἐνέργειαν τότε μόνον φθάνει εἰς ὀργασμὸν ὅταν βασανίζει καὶ ταπεινώνει τὸ θῦμα του, ἀπεδείχθη εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ὅτι δὲν εἶναι ὀρθή.

Αἱ ἔρευναι ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἐκδήλωσις τῶν σαδιστικῶν ἐνστίκτων τοῦ Βέρνερ ὀφείλοντο εἰς τὰς δύο ἀκολούθους αἰτίας:

Α) Ὁ σεξουαλικὸς λόγος:

Ὁ Βέρνερ διετήρει ὁμαλὰς σχέσεις μὲ τὰς ἐρωμένας του ἐπί τι χρονικὸν διάστημα, ὅτε ὅλως αἰφνιδίως τὰς ἐκακοποίει. Ἡ ὁμαλὴ σεξουαλικὴ ἱκανοποίησις

ἔχανε δι' αὐτὸν τὰ θέλγητρά της καὶ μόνον μὲ σαδιστικὴν μεταχείρισιν ἐπετύγχανε τὴν ἐρωτικὴν ἱκανοποίησιν.

Β) Ζηλοτυπία:

'Η σκέψις ὅτι, αἱ ἐρωμέναι του ἦτο δυνατὸν νὰ συνάψουν σχέσεις μὲ ἄλλους ἄνδρας τὸν ἐξηγρίωνε. 'Ενόμιζε κυνικῶς καὶ μὲ ἕνα εἶδος κανιβαλικῆς ἱκανοποιήσεως ὅτι χαράσσοντας τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς μαστούς της δὲν θὰ μετέβαινον μετ' ἄλλων ἀνδρῶν.

'Η προσπάθειά του νὰ εἶναι ὁ μόνος κάτοχος συνδεδεμένη μὲ τὸ σαδιστικόν του πάθος ἔφθανε μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ ὁμοιάζῃ μὲ ἐκείνην τῶν παλαιῶν χρόνων κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ κάτοχοι δούλων ἐστιγμάτιζον αὐτοὺς ἢ ἐσημάδευον τὰς γυναίκας ἢ ἐρωμένας των, διὰ νὰ θεωροῦνται ὅτι εἶναι κτῆμα των, εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἐπ' αὐτῶν ἀπολύτου ἐξουσίας των.

'Ενδιαφέρον εἶναι ἐπίσης ὅτι, ὅταν ὁ Βέρνερ ἐλακτίσθη καὶ ἐμωλωπίσθη ὑπὸ τῆς C. τὴν ἄφισε νὰ τὸν λακτίζῃ καὶ ἐξεδήλωσε μάλιστα ἕνα βαθμὸ ὑποταγῆς.

'Εκπληκτικὸν εἶναι τὸ πῶς τόσον συντόμως ἡ Η. καὶ ἡ Α. ἐξέχασαν τοὺς πόνους καὶ τὰς ταπεινώσεις ποὺ ὑπέστησαν ὥστε συνεφιλιώθησαν πάλιν μετὰ τοῦ Βέρνερ.

Δύναται νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι, εἰς αὐτάς, ἔστω καὶ εἰς μικρὸν βαθμὸν μαζὶ μὲ τὴν ἐκ χαρακτῆρος διαστροφήν, ὑπῆρχεν καὶ μαζοχιστικὸν στοιχεῖον.

Τὸ ὅτι ἕνα μικρὸν μέρος μόνον τῶν βιαιοτήτων περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τῆς 'Αστυνομίας, ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι καμία γυναίκα ἐκ τῶν κακοποιηθεισῶν δὲν κατήγγειλε τὴν πρᾶξιν ἐκτὸς τῆς C., ἡ ὁποία αὐτοβούλως ὑπέβαλεν μήνυσιν, ἐνῷ ἐξ ἄλλου πολλαὶ ἀπὸ αὐτὰς ὄχι μόνον δὲν ἠθέλησαν νὰ καταγγείλουν τὴν πρᾶξιν εἰς τὴν 'Αστυνομίαν, ἀλλὰ ἠρνήθησαν νὰ καταθέσουν ὅτι διετήρουν ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Βέρνερ.

Οἱ λόγοι εἶναι γνωστοὶ καὶ ἀνθρωπίνως νοητοί. Σχεδὸν ἡ κάθε μία ἀπὸ τὰς γυναίκας αὐτὰς ἐνέδωσε οἰκοιοθελῶς εἰς μίαν ἐπιλήψιμον κατάστασιν καὶ ὑποθέτει κανεὶς ὅτι μία ὁμαλὴ σεξουαλικὴ σχέσις δὲν θὰ ἦτο εἰς αὐτὰς δυσάρεστος.

Εἰς περίπτωσιν μηνύσεως ἐξ ἄλλου ἐφοβοῦντο ὅτι ἡ ὑπόθεσις θὰ ἐνεφανίζετο εἰς τὸν τύπον, οἱ συγγενεῖς των θὰ ἐπληροφοροῦντο τὸ γεγονὸς καὶ ἐπιπροσθέτως ἔρχεται καὶ ὁ φόβος νὰ παραστοῦν εἰς τὸ δικαστήριον ὡς μάρτυρες, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπέφευγον, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπιμελῶς ἀπέκρυπτον τὸ πάθημά των.

Ταῦτα πάντα εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὁ Βέρνερ, ὁ ὁποῖος παντοιοτρόπως κατώρθωνε νὰ πλουτίζῃ τὸ καρνέ του μὲ νέα ὀνόματα γυναικῶν, αὐξάνων τὴν ἐγκληματικήν του ἐπίδοσιν καὶ ἀποθανατίζων κατὰ τὸν πλέον ἀπάνθρωπον τρόπον τὸ ὄνομά του διὰ στίξεως ἐπὶ τῶν μαστῶν τῶν θυμάτων του. 'Ο ἐγκληματίας ὅμως, ὅπως σὲ ὅλους μας εἶναι γνωστόν, δὲν χαίρεται τὰ κατορθώματά του διὰ πολὺν καιρόν.

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(ΓΕΝΙΚΟΝ)

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

Α'. ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐκεῖνο ποὺ πρυτανεύει στὸ δημοτικό μας τραγούδι καὶ τὸ κάνει τόσο ἀγαπητὸ στὰ λαϊκὰ πλήθη, εἶναι τὸ ἐρωτικὸ συναίσθημα. Ἐξωτερικεύεται τοῦτο μὲ τόση λεπτότητα καὶ χάρη ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς στίχους καὶ προβάλλει σὰν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς οὐσίας τῆς ζωῆς.

Δοσμένο μὲ ἀνάμικτες μορφὲς τοῦ ὅλου συναισθηματικοῦ κόσμου τὸ ἐρωτικὸ συναίσθημα, κάνει τὰ τ ρ α γ ο ύ δ ι α τῆς ἀ γ ά π η ς νὰ δονοῦν τὴν ψυχὴ ἀπὸ ἀμέτρητες ποικιλίες καταστάσεων. Μὲ πρωταρχικὸ στοιχεῖο τὸν ἔρωτα καὶ μὲ φόντο ὅλα τὰ ψυχικὰ ἐκεῖνα συναισθήματα ποὺ συνθέτουν τὸν ὅρο ἀ ν θ ρ ώ π ι ν η ὑ π ό σ τ α σ η, τὰ τραγούδια τῆς ἀγάπης εἶναι ὅτι πιὸ ἀναγκαῖο ξεπήγασε ποτὲ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη. («Ἔ ρ ω τ α ς ἀ ν ί κ α τ ε μ ά χ α ν » ἔλεγαν οἱ πρῶτοι ποὺ ἐδημιούργησαν τὸν πολιτισμό. Τὸν ἔρωτα τοποθετοῦν ἀνέκαθεν οἱ ἄνθρωποι, τὰ ζῷα, τὰ φυτά, ὑπεράνω, κάθε ἄλλης προσδοκίας. Γιὰ τὸν ἔρωτα, τὸ ἀπρόσωπο αὐτὸ στοιχεῖο μὲ τὶς τόσες ἑρμηνεῖες, κινήθηκαν ἄνθρωποι ἐναντίον ἀνθρώπων, κατεσπαράχθησαν τὰ πιὸ ἀδύνατα ὄντα, μεταστράφηκαν καταστάσεις ποὺ ἔκριναν τὴν τύχη ὁλοκλήρων λαῶν. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ φιλοσοφικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ ζητήματος τούτου δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὰ ὅσα γράφουμε ἐδῶ, θὰ ποῦμε μόνον πὼς γιὰ τὴν ἀγάπη, τὸν ἔρωτα, γεννήθηκε ὁ ἄνθρωπος καὶ αὐτὸν ἔθεσε ὡς κύριο σημεῖο τῆς γηΐνης ἐπιδιώξεώς του. Καὶ τοῦτο τὸ λέμε χωρὶς τὴν πρόθεση νὰ πικράνουμε ὡρισμένους, ποὺ ἔθεσαν τὸν ἔρωτα—ψυχικὸ ἢ σωματικὸ—σὲ δευτερεύουσα μοῖρα.

Στὰ τραγούδια τῆς ἀγάπης, λοιπόν, ἔδωσε ὁ λαός μας ὅλη τὴν ψυχοπνευματικὴ αἴσθηση τῆς οὐσίας τῆς ζωῆς. Τραγούδησε ὅλα τὰ συστατικὰ ποὺ συνθέτουν τὸν ὅρο Ζ ω ὴ καὶ μορφοποίησε τὸ κάθε τὶ ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὴν κοσμικὴ ἀποστολή του. Χαρές, λύπες, μίση, φόβοι, ἐγωϊσμοί, φιλοδοξία κι' ἀπαισιοδοξία, ὅλα μαζὶ τὰ συναισθήματα ἐξωτερικεύονται πρὸς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ ἀπρόσωπο στοιχεῖο. Τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ ἑτερόφυλλο ἀνθρώπινο ὄν, τὸν ἔρωτα πρὸς τὸ πρόσωπο ποὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα τὸν ἕλκει στὴν ἀποστολὴν τῆς διαιωνίσεως τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους.

Βέβαια, ὡς φόντο στὴ μοναδικὴ ἐπιδίωξη τοῦ ἐρωτικοῦ στοιχείου τοποθέτησαν οἱ ἄνθρωποι τόσα καὶ τόσα καρικεύματα. Κάμπους, βουνά, βρύσες, δειλινά, ἐκκλησιές, ἀγρίμια τοῦ λόγγου, καιρικὲς συνθῆκες, ἐποχὲς καὶ ἀναρίθμητα ἄλλα στοιχεῖα, ποὺ δημιουργοῦν τὴν ποίηση τοῦ αἰσθήματος. Ἂν ἔλειπαν τὰ καρικεύματα

αὐτὰ δὲν θὰ μιλούσαμε γιὰ ποίηση, μὰ οὔτε καὶ τὸ ἐρωτικὸ στοιχεῖο, θὰ λάβαινε τὴν ὁμορφιὰ ποὺ τοῦ πρέπει. Θὰ ἦταν κάτι τὸ ἀνούσιο τότε ἡ ἀγάπη, κάτι ποὺ θὰ ἀφαιροῦσε τὴ μυστικοπάθεια καὶ τὴ γοητεία, ποὺ ἀνέκαθεν ὁ ἄνθρωπος ζήτησε γιὰ νὰ περιβάλῃ τὸν πιὸ κρυφό του λογισμό. Ἴσως καὶ νὰ ἦταν τὸ πεζότερο ἀπὸ τὰ αἰσθήματα, τὸ αἴσθημα ποὺ ἐξιδανικεύει τὴν ψυχή, ποὺ δίνει οὐσιαστικὸ περιεχόμενο στὴν ποίηση τῆς ζωῆς, ἂν δὲν αἰσθάνονταν τὴν ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος νὰ τραγουδήσῃ :

Διψοῦν οἱ κάμποι γιὰ νερὰ καὶ τὰ βουνὰ γιὰ χιόνια,
καὶ τὰ γεράκια γιὰ πουλιά, κι' ἐγὼ βλάχα μ' γιὰ σένα.
Τὸ χέρι σου τὸ παχουλό, τὸ κονδυλογραμμένο,
νὰ τόχα γιὰ προσκέφαλο τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες·
κι' οἱ μέρες νά'ναι τοῦ Μαγιοῦ, κι' οἱ νύχτες τοῦ Γενάρη,
νὰ σὲ χορτάσω φίλημα, νὰ σὲ χορτάσω ἀγκάλες....

Διαφορετικὴ θὰ ἦταν ἡ πλάση τοῦ ἀνθρώπου, ἂν τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης δὲν ὑψωνόταν ὡς τὸ σημεῖο ποὺ νὰ ἀτονοῦν καὶ νὰ ἐγκαταλείπωνται θεσμοί, καταστάσεις, ἐπιτεύγματα :

Ποιὸς ἦταν ποὺ τραγούδαγε ἐχτὲς τὸ βράδυ-βράδυ,
ποὺ τόλεγε τόσ' ὄμορφα καὶ παραπονεμένα.
Ξυπνάει τ' ἀηδόνια στὶς φωλιές, τὰ λάφια στὰ λαγκάδια,
ξυπνάει καὶ μιὰ καλογρηὰ ἀπὸ μέσα' ἀπ' τὸ κελλί της.
Σκύφτει πετάει τὰ ράσα της, κόφτει τὰ κομπολόγια.

*

Σύρτε σταυροὶ στὶς ἐκκλησιές, ράσα στὰ μοναστήρια,
κι' ἐγὼ μὲ τὸν τραγουδιστὴ ἀπόψε θὰ ξομείνω,
ποὺ τόλεγε τόσ' ὄμορφα καὶ παραπονεμένα.

***

Ἀπὸ ὅλα τὰ τραγούδια τῆς ἀγάπης ποὺ συναντᾶμε σήμερα στὴν Ἑλληνικὴ ὕπαιθρο, παρουσιάζει περισσότερο ἐνδιαφέρον τὸ τραγούδι τῆς «Ἀ π α ρ ν η μ έ ν η ς », ἤτοι τῆς κόρης ποὺ καταριέται τὸν ἐραστή της γιὰ τὴν ἐγκατάλειψη. Βρίσκουμε δύο τύπους «ἀπαρνημένης». Κατὰ τὸν πρῶτο τύπο—ἀποσπάσματα τοῦ ὁποίου εἴδαμε στὸ εἰδικὸ μέρος τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου»—«κορίτσι κρυφαγκάλιαστο καὶ κρυφογκαστρωμένο» μετρᾷ τοὺς μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ καταριέται τὸν ἄπιστο ποὺ τὸ ἐγκατέλειψε. Κατὰ τὸν δεύτερο τύπο, ὁ ἄπιστος ἐραστὴς βρίσκεται μακρυὰ καὶ ἡ κόρη τὸν ἀναπολεῖ ζηλότυπα καὶ τὸν καταριέται συνάμα. Ὅσο βαρειὲς ὅμως κι' ἂν εἶναι οἱ κατάρες, μὲ δυσκολία καλύπτουν τὴν ἄσβεστη φλόγα τῆς ἀγάπης, ποὺ βγαίνει κραυγαλέα μὲ τὴ δήλωση ὅτι πρόθυμα θὰ ὑποστῇ τὰ πάντα γιὰ νὰ μὴν πάθῃ κανένα κακὸ ὁ ἀγαπημένος της.

Οἱ ρίζες τοῦ τραγουδιοῦ τούτου βρίσκονται στὴν πιὸ παληὰ ἐποχή, ἀφοῦ παραλλαγές του συναντῶνται καὶ στὸν μεσαίωνα. Οἱ δύο παραλλαγὲς ποὺ θὰ παραθέσουμε ἀνήκουν στὸν δεύτερο τύπο καὶ ἔχουν ὑποστῇ πολλὲς μεταβολές μέχρι σήμερα.

Α' (1)

Φεγγάρι μου, ποὖσαι ψηλὰ καὶ χαμηλὰ λογιάζεις,
πουλάκια ποὺ εἶστε στὰ κλαριὰ καὶ στὶς κοντοραχοῦλες,
καὶ σεῖς περιβολάκια μου, μὲ τὸ πολὺ τὸ ἄνθι,
μὴν εἴδατε τὸν ἀρνητή, τὸν ψεύτη τῆς ἀγάπης,
ὁποῦ μὲ ἐφίλειε κι' ὥμονε, ποτὲ δὲ μ' ἀπαρνιέται;

(1) Μὲ μικρὲς μεταβολὲς ποὺ ἔχουν ὑποστῇ οἱ δύο τοῦτες παραλλαγές, τὸ τραγούδι αὐτὸ τὸ συναντᾶμε στὴν Δωδεκάνησο καὶ στὴν Κύπρο ὡς τραγούδι τῆς ξενητειᾶς.

καὶ τώρα μ' ἀπαράτησε σὰν καλαμιὰ στὸν κάμπο·
σπέρνουν, θερίζουν τὸν καρπὸ κι' ἡ καλαμιὰ ἀπομένει,
βάζουν φωτιὰ στὴν καλαμιὰ κι' ἀπομαυρίζει ὁ κάμπος.
Ἔτσι εἶν' κι' ἡ καρδούλα μου, μαύρη, σκοτεινιασμένη....

*

Θέλω νὰ τὸν καταραστῶ καὶ τὸν πονεῖ ἡ ψυχή μου,
μὰ πάλι ἂς τὸν καταραστῶ κι' ὅτι τοῦ μέλλ' ἂς πάθῃ.

*

Σὲ κυπαρίσι ν' ἀνεβῇ, νὰ μάσῃ τὸν καρπό του,
τὸ κυπαρίσι νὰ εἶν' ψηλό, νὰ λυγιστῇ νὰ πέσῃ.
Ἀπὸ ψηλὰ νὰ γκρεμιστῇ καὶ χαμηλὰ νὰ πέσῃ,
σὰν τὸ γυαλὶ νὰ ραγιστῇ, σὰν τὸ κερὶ νὰ λυώσῃ,
νὰ πέσῃ σὲ τούρκικα σπαθιά, σὲ φράγκικα μαχαίρια.
Πέντε γιατροὶ νὰ τὸν κρατοῦν καὶ δέκα μαθητάδες,
καὶ δεκαοχτὼ γραμματικοὶ τὰ πάθη του νὰ γράφουν.
Κι' ἐγώ, διαβάτρα νὰ γενῶ καὶ νὰ τοὺς χαιρετίσω :
Καλῶς τὰ κάνετε γιατροί, καλῶς τὰ πολεμᾶτε,
ἂν κόβουν τὰ ψαλλίδια σας, κορμὶ μὴ λυπηθῆτε,
ἔχω κι' ἐγὼ λινὸ πανὶ σαρανταπέντε πῆχες,
ὅλο μυρτάρια καὶ ξαντὰ στοῦ δίγνωμου τὴ σάρκα.
Κι' ἂν δὲν σᾶς φτάσουνε κι' αὐτὰ κόβω καὶ τὴν ποδιά μου,
πουλῶ καὶ τὰ μεταξωτά, τὰ ρημοσκότεινά μου.
Κι' ἂν θέλῃ γαῖμα γιατρικό, πάρετε ἀπ' τὴν καρδιά μου. (1)

Β'

Οὔλοι τὸν ἥλιο τὴν τηρᾶν, ποὺ πάει νὰ βασιλέψῃ,
κι' ἡ κόρη ποὺ ἔχει τὸν καϋμὸ τὸ πέλαγος ἀγναντεύει.
Βλέπει καράβια πι' ἔρχονται, βαρκοῦλες κι' ἁρμενίζουν.
Μάννα, καράβια τέσσερα, μάννα, βαρκοῦλες πέντε,
μάννα, κατέβα ρώτα τα, κατέβα ξέταξέ τα.
Ποιὲς θάλασσες καὶ ποιὰ νησιὰ χαίρονται τὸν καλό μου;
Σὲ τί τραπέζι τρώει ψωμί, καὶ τὸ δικό μου εἶν' ἄδειο.
τίνος χεράκια τὸν κερνοῦν, καὶ τὰ δικά μου τρέμουν,
τίνος ματάκια τὸν κυττᾶν, καὶ τὰ δικά μου τρέχουν,
τίνος τὰ χείλη τὸν φιλοῦν καὶ τὰ δικά μου σκάζουν,
τίνος καρδιὰ τὸν χαίρεται, ἡ δική μου ἀναστενάζει ;

*

Κάνω νὰ τὸν καταραστῶ καὶ πάλι τὸν λυπᾶμαι,
τί' εἶν' ἀκριβὸς τῆς μάννας του καὶ μοναχὸς δικός μου.
Μὰ γὼ θὰ τὸν καταραστῶ καὶ' ἂς κάμ' ὁ Θιὸς' τι θέλει...

('Ακολουθοῦν αὐτοσχέδιες κατάρες ποὺ τὶς ἀποσιωποῦμε).
Καὶ τὸ τραγούδι τελειώνει μὲ τοὺς στίχους :

Ποιόνε βαροῦνε μαχαιριὲς καὶ γαῖμα δὲ σταλάζει;
τίνος ἀγάπη παίρνουνε καὶ δὲν ἀναστενάζει;

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον αὐτοὶ οἱ τύποι τῆς «Ἀ π α ρ ν η μ έ ν η ς », ποὺ συναντᾶμε σὲ διάφορες παραλλαγές. Ἄλλος τύπος εἶναι «ἡ κ α τ ά ρ α τ ῆ ς Ἀ π α ρ ν η-

(1) Ὁ τελευταῖος στίχος μᾶς δείχνει τὴν ἀκοίμητη φωτιὰ τῆς ἀγάπης τῆς κόρης γιὰ τὸν ἄπιστο ἐραστή. Ἀφοῦ τὸν καταριέται μὲ τόσο φθόνο, στὸ τέλος τὸ αἴσθημα τῆς ἄσβεστης ἀγάπης, ἀποκορυφώνεται μὲ πάθος, ἀφοῦ προσφέρεται νὰ δώσῃ καὶ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς της ἀκόμα γιὰ νὰ τὸν σώσῃ.

μ έ ν η ς» πού χαρακτηρίζεται γιά τήν άπροσμέτρητη μαχητικότητα τῆς κόρης στίς κατάρες. Μά μιά παραλλαγή άπό τίς πολλές τοῦ εἴδους :

Ἄν βουληθῇς νά μ' ἀρνηθῇς καί νά μ' ἀλησμονήσῃς,
εἰς τήν τουρκιά, στά σίδερα πολλά νά ἀγανακτήσῃς.
Σέ τούρκικα σπαθιά βρεθῇς, σέ Κατελάνου (1) χέρια,
τά κριάτα σου νά κόφτουσι μέ δίστομα μαχαίρια.
Ἀράπηδες νά σ' εὕρουσι καί Μῶροι νά σέ σώσουν,
κι' εἰς ὄχλον Σαρακήνικον τρεῖς μαχαιριές σοῦ δώσουν.
Οἱ δυό ν' ἀγγίζουν στήν καρδιά, κι' ἡ ἄλλη στά μυαλά σου,
κ' εἰς τόν ἀφρόν τῆς θάλασσας νά βροῦσι τά μαλλιά σου.
Τά πόδια καί τά χέρια σου νά βροῦν εἰς παραγιάλι,
καί τά μουσούδια τά βαστᾷς στήν ἄμμο νά τά βγάλῃ·
νά δράμουν, ν' ἄρθουν νά σέ ἰδοῦν καί τά συγγενικά σου,
ἡ μάννα σου νά κουρευτῇ θωρῶντας τά μαλλιά σου.
Καί τότες νἄρθω νά σέ δῶ γιά παρηγόρημά μου,
στό ξόδι (2) σου νά ἐκδικιωθῶ (3) νά ἡσυχιστῇ ἡ καρδιά μου.

Ἄλλος τύπος τῆς «Ἀπαρνημένης» παρουσιάζει τήν κόρη νά ἔχῃ πέσει σέ πεθαμοῦ κατάσταση, σώζεται δέ άπό τά νύχια τοῦ Χάρου μόνον ὅταν ἐπιστρέφει ὁ «ἀπαρνητής». Ἡ παραλλαγή πού παραθέτουμε ἀνήκει στόν τύπο αὐτόν καί εἶναι πολύ ἀφηγηματική. Ὁ τίτλος της εἶναι «ἡ ἀ π ο λ η σ μ ο ν η μ έ ν η» :

Μιά λυγερή βαρειάρρωστη, μιά λυγερή πεθαίνει,
γιά ἑνός ἀγούρου ἀγκάλιασμα, γιά ἑνός ἀγούρου ἀγάπη,
γιά ἑνός σγουροῦ, γιά ἑνός ξανθοῦ, γιά ἑνός ἀγγελομάτη.
Καί τρεῖς καλές συντρόφισες ἐπῆγαν νά τή δοῦνε.
Ἡ μιά 'κατσε στήν κλίνη της κι' ἡ γιάλλη στό πλευρό της,
κι' ἐκείνη ὁποῦ τήν ἀγαπᾷ εἰς τό προσκέφαλλό της.
.....
.....

Ὕστερα ἀπό πολλά, οἱ τρεῖς φίλες κατορθώνουν νά πείσουν τήν «ἀπολησμονημένη» ὅτι ἦρθαν γιά καλό κι' ὄχι γιά νά τῆς πάρουν τόν ἀγαπημένο της. Πηγαίνουν λοιπόν καί τόν βρίσκουν, τοῦ ἐκθειάζουν τά «παινέδια» τῆς φίλης των καί τόν πείθουν νά γυρίσῃ, γιά νά μή πάρῃ ὁ Χάρος τήν κόρη, ἀλλά καί νά μή γίνῃ κακό ἀναπάντεχο στή χώρα, ὅταν μαθευτῇ ἡ ἐγκυμοσύνη καί ἡ ἐγκατάλειψη. Ἐκεῖνος γυρίζει, καί :

Ἐπῆγαν κι' ἐπαντρέψαν τους κάτω στόν Ἄη Γιάννη,
μέ τετρακόσιους ἄρχοντες, μέ τριάντα δεσποτάδες,
μέ τό Φωκᾶ τόν μπάρμπα του π' ὅπιασε τά στεφάνια.

*

Τή γῆς ἐστρῶσαν κόκκινη κι' ἔπαψαν οἱ καμπάνες,
ὅταν τούς εὐλογούσουνε οἱ τριάντα δεσποτάδες,
Κι' ἐσάστησεν ἡ γειτονιά, ἐσάστισε κι' ἡ κόρη!!!

Βλέπουμε στά λιγοστά τραγούδια τῆς ἀγάπης πού παραθέσαμε, νά ξεπηδᾶνε ὁλόδροσοι κρουνοί ἀπό ἄφθαρτα, ἀπό ἀθάνατα Ἑλληνικά ἤθη καί ἔθιμα. Τά διαυ-

(1) Τό ὄνομα τοῦ Κατελάνου, μᾶς δείχνει ὅτι ἡ παραλλαγή αὐτή εὑρίσκεται κοντά στόν ΙΔ' αἰῶνα, ὁπότε οἱ Κατελάνοι ἐπέδραμον κατά τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀπό τότε ἔμεινε παροιμιώδης ἡ σκληρότης τῶν Κατελάνων.

(2) ξόδι=κηδεία (τό «ἐξόδιον» τῆς ἀρχαίας).

(3) γ δ ι κ ι ω θ ῶ=ἐκδικηθῶ, δικαιωθῶ.

γέστερα κι' ἀπ' τὸ κρούσταλλο Ἑλληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, ὁ ἀπέραντος αὐτὸς πλοῦτος τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἐκπηγάζουν σὰν ὁρμητικοὶ χείμαρροι μέσα ἀπό τὰ τραγούδια τῆς ὑπαίθρου χώρας, τὰ τόσα παραγκωνισμένα στὴν πεζή μας ἐποχή. Πόσες προσπάθειες θὰ ἔπρεπε νὰ γίνουν πάνω στὸ ἀμίμητο δηματικό μας τραγούδι.

Β'. ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

Στὰ τραγούδια τῆς ξενητειᾶς, συναντᾶμε διάχυτο τὸ στοιχεῖο τῆς μελαγχολίας. Τόπος φτωχός, ἀπὸ ἀνέκαθεν ἡ χώρα μας, βλέπει τοὺς κατοίκους της νὰ φεύγουν γιὰ ν' ἀναζητήσουν ἀλλοῦ τὴν τύχη, νὰ δημιουργήσουν νέες 'Ιθάκες, ψεύτικες, καὶ νὰ ἀναπολοῦν τὴν παληὰ τὴν ἀληθινὴ «'Ιθάκη» μὲ σπαραγμὸ καρδιᾶς καὶ ψυχῆς. Γιὰ τὸν κάθε ξενητεμένο στάθηκε ὁ ξερόβραχος τοῦτος, ποὺ λέγεται Ἑλλάδα, πηγὴ ἀναμνήσεων, χαρᾶς καὶ νοσταλγίας. Τραγουδήθηκε τὸ κάθε τι τῆς πατρίδας μὲ πόνο στοχαστικό, ἀναπολήθηκε ἡ ζωὴ ποὺ πέρασε κοντὰ στὴν οἰκογενειακὴ ἑστία καὶ μεταρσιώθηκε ὁ καϋμὸς κι' ἡ πίκρα σὲ μορφοποιημένη ψυχικὴ ἐνατένιση.

Κανένα ἀπὸ τὰ ψυχικὰ συναισθήματα δὲν ἔμεινε χωρὶς ἔξαρση στὰ τραγούδια τῆς ξενητειᾶς καὶ καμμιὰ μορφὴ τῆς ἀνθρώπινης ὑποστάσεως δὲν θεωρήθηκε κατώτερη ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ χωρισμοῦ. Μᾶς τὸ μαρτυροῦν οἱ τέσσερις στίχοι ποὺ ἀκούγονται ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς χώρας :

Τὴν ξενητειά, τὴν ὀρφανιά, τὴν πίκρα, τὴν ἀγάπη,
τὰ τέσσερα τὰ ζύγισαν, βαρύτερα εἶν' τὰ ξένα.
Ὁ ξένος εἰς τὴν ξενητειὰ πρέπει νὰ βάνῃ μαῦρα,
γιὰ νὰ ταιριάζῃ ἡ φορεσιὰ μὲ τῆς καρδιᾶς τὴν λάβρα...

Ἄπειρες εἶναι οἱ αἰτίες τοῦ ξενητεμοῦ γιὰ ὅλον τὸν κόσμο. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴ χώρα μας, μὲ ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα τὴν φυγὴ γιὰ τὴ βελτίωση τῆς ζωῆς καὶ γιὰ ἱκανοποίηση κάποιας ἔμφυτης περιεργείας. Περισσότερο ὀφείλεται ἡ φυγὴ τοῦ Ἕλληνα σ' αὐτὰ τὰ δύο στοιχεῖα, ἀφοῦ ἀνέκαθεν, ἡ χώρα τούτη δὲν μποροῦσε νὰ θρέψῃ τὸν πληθυσμό της καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γεννήσῃ ἀνθρώπους μὲ λιγότερη φαντασία.

Ὁ Ἕλληνας ξενητεύεται νέος ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἡ ἄρνηση τῶν γονιῶν γιὰ τὸ χωρισμὸ τοῦτο, ἀνθρώπινη ἑκατὸ τοῖς ἑκατό, μᾶς εἶναι τόσο γνωστή. Πουθενὰ δὲν θὰ βροῦμε δημοτικὸ τραγούδι, καὶ εἰδικὰ τραγούδια τῆς ξενητειᾶς, ἠθογραφία, διήγημα, μυθιστόρημα, ἢ ἁπλῆ ποίηση, ἄσμα, ποὺ νὰ ὑποστηρίζουν οἱ γονεῖς τὸν ξενητεμὸ τῶν παιδιῶν. Θὰ ἦταν τοῦτο ξένο πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ ἤθη καὶ θὰ ἔπεφτε ἀνάθεμα ἡ κατάρα γιὰ τὸν συγγραφέα ποὺ θ' ἀποτολμοῦσε κάτι παρόμοιο.

Ἂς δοῦμε τὸ τραγούδι τοῦ νέου ποὺ φεύγει γιὰ ν' ἀνεύρῃ τὴν τύχη του στὰ ξένα. Τραγουδιέται στὴ Ρούμελη καὶ στὸ Μωρηᾶ καὶ δείχνει ἀνάγλυφο τὸν πόνο τοῦ χωρισμοῦ :

Σ' ἀφίνω γειά, μαννούλα μου, σ' ἀφίνω γειά, πατέρα.
Ἔχετε γειὰ ἀδερφάκια μου καὶ σεῖς ξαδερφοποῦλες.
Θὰ φύγω, θὰ ξενητευθῶ, θὰ πάω μακρυὰ στὰ ξένα.
Θὰ φύγω, μάννα, καὶ θὰ ρθῶ καὶ μὴν πολυλυπειέσαι.
Ἀπὸ τὰ ξένα ποὺ βρεθῶ, μηνύματα θὰ στέλνω,
μὲ τὴ δροσιὰ τῆς ἄνοιξης, τὴν πάχνη τοῦ χειμῶνα,
καὶ μὲ τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ, τὰ ρόδα τοῦ Μαΐου.
Θὰ νὰ σοῦ στέλνω μάλαμα, θὰ νὰ σοῦ στέλνω ἀσήμι.
Θὰ νὰ σοῦ στέλνω πράματα π' οὐδὲ τὰ συλλογάσαι.
Παιδί μου, πάαινε στὸ καλὸ κι' ὅλοι οἱ ἁγιοὶ κοντά σου,
καὶ τῆς μαννούλας σου ἡ εὐχὴ νὰ εἶναι γιὰ φυλαχτό σου·
νὰ μὴ σὲ πιάνῃ βάσκαμα καὶ τὸ κακὸ τὸ μάτι.

Θυμήσου με, παιδάκι μου, καὶ μὲ καὶ τὰ παιδιά μου,
μὴ σὲ πλανέψῃ ἡ ξενητειὰ καὶ μᾶς ἀλησμονήσῃς.
Κάλλιο μαννούλα μου γλυκειά, κάλλιο νὰ σκάσω πρῶτα,
παρὰ νὰ μὴ σᾶς θυμηθῶ στὰ ἔρημα στὰ ξένα.

Καὶ ὅμως...

Δώδεκα χρόνια πέρασαν καὶ δεκαπέντε μῆνες.
Καράβια δὲν τὸν εἴδανε ναῦτες δὲν τόνε ξέρουν.
Πρῶτο φιλί, ἀναστέναξε, δεύτερο τὸν πλανάει,
τρίτο φιλὶ φαρμακερό, τὴ μάννα ἀλησμονάει....

Δὲν εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις ὅμως, ποὺ τὸ παιδὶ φεύγει ὕστερα ἀπὸ διάσταση μὲ τοὺς γονεῖς του. Ἡ ἔριδα στὸ σημεῖο αὐτό, ὅσο κι' ἂν εἶναι ξένη πρὸς τὸν ξενητεμὸ εἶναι ἐν τούτοις ἡ αἰτία. Στὸ τραγούδι τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἡ λαϊκὴ μοῦσα τοποθετεῖ στὸ στόμα τοῦ ξενητεμένου τὰ ὅσα ἡ μάννα του θὰ ὑποφέρῃ μὲ τὸ χωρισμό :

Ὅλες οἱ μάννες τὰ παιδιά, ὅλες εὐχὲς τοὺς δίνουν
καὶ μιὰ μάννα, κακὴ μάννα, τὸ γιό της καταριέται.
Διῶξε με, μάννα, διῶξε με, μὲ ξύλα καὶ λιθάρια,
γιὰ νὰ μὲ πάρῃ τὸ κακὸ κι' ἡ ἐντροπὴ τοῦ κόσμου,
νὰ σφίξω τὰ ματάκια μου, νὰ φύγω ἀπὸ μπροστά σου.
Νὰ πάω καὶ γὼ μὲ τὰ πουλιὰ καὶ μὲ τὰ χελιδόνια,
τὰ χελιδόνια νὰ γυρνοῦν καὶ γὼ νὰ μὴ γυρίζω.
Θὰ κάμῃς χρόνους νὰ μὲ ἰδῇς, καιροὺς νὰ μ' ἀπαντήσῃς.
Θἄρθουνε, μάννα μου, οἱ γιορτὲς, οἱ μεγαλοβδομάδες,
θὰ πᾶς μέσα στὴν ἐκκλησιὰ μὲ τὴν καρδιὰ καμένη,
θὰ ἰδῇς τὶς νιές, θὰ ἰδῇς τοὺς νιούς, θὰ ἰδῇς τὰ παλληκάρια,
καὶ θὰ στραφῇς στὴ μιὰ μεριὰ καὶ θὰ στραφῇς στὴν ἄλλη,
θὰ βρῇς τὸν τόπο μου ἀδειανὸ καὶ στὸ στασίδι μου ἄλλον,
θὰ σ' εὕρῃ δίψα στὴν καρδιὰ καὶ κάψα μέσ' τ' ἀχείλι.
θὰ θολωθοῦν τὰ μάτια σου, τηράγοντας τὶς στράτες,
καὶ θὰ στεγνώσῃ ἡ γλῶσσα σου ρωτῶντας τοὺς διαβάτες.

Ἀλλὰ στὸ παρακάτω τραγούδι τοῦ γυρισμοῦ τοῦ ξενητεμένου, βλέπουμε ἄφθονες ἀπηχήσεις ἀπὸ ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ ἀπὸ σπάνια συναισθήματα, ποὺ ἀπαντῶνται στὸν Ἑλληνικὸ λαὸ μόνον. Βλέπουμε νὰ διαγράφωνται παραστάσεις ἀπὸ Ἑλληνικὰ τοπεῖα, μὰ καὶ ὅλο τὸ Ὁμηρικὸ ἔπος τῆς Ὀδύσσειας σὲ νεοελληνικὴ ἔκδοση. Λίγη προσοχὴ στὸ τραγούδι τοῦτο ἔχει νὰ διδάξῃ πολλὰ στὴν νεοελληνικὴ ποίηση καὶ ἠθογραφία :

Ἐδρόσισε γι' ἡ ἀνατολὴ καὶ ξημερώνει ἡ δύση,
γλυκοχαράξουν τὰ βουνὰ κι' ὁ Αὐγερινὸς τραβιέται·
πάν' τὰ πουλάκια στὸ βοσκὴ κι' οἱ λυγερὲς στὴ βρύση.
Βγαίνω κι' ἐγὼ κι' ὁ μαῦρος μου καὶ τὰ λαγωνικά μου,
βρίσκω μιὰ κόρη πόπλενε σὲ μαρμαρένια γούρνα.
Τὴν χαιρετάω, δὲ μοῦ μιλεῖ, τῆς κρένω δὲν μοῦ κρένει.
Κόρη, γιὰ βγάλε μας νερό, τὴν καλὴ μοῖρα νάχῃς,
νὰ πιῶ κι' ἐγὼ κι' ὁ μαῦρος μου καὶ τὰ λαγωνικά μου.
Σαράντα σίκλους ἔβγαλε, στὰ μάτια δὲν τὴν εἶδα,
κι' ἐπάνω στοὺς σαρανταδυὸ τὴ βλέπω δακρυσμένη.
Γιατὶ δακρύζεις, λυγερή, καὶ βαρυαναστενάζεις;
Μήνα πεινᾷς, μήνα δειψᾷς, μὴν ἔχεις κακὴ μάννα;

Μήνα πεινῶ, μήνα δειψῶ, μην' ἔχω κακὴ μάννα.
Ξένε μου, κι' ἂν ἐδάκρυσα, κι' ἂν βαρυναστενάζω,
τὸν ἄντρα' χω στὴν ξενητειὰ καὶ λείπει δέκα χρόνους,
κι' ἀκόμα δυὸ τὸν' καρτερῶ, στοὺς τρεῖς τὸν πετυχαίνω,
κι' ἃ δὲν ἐρθῇ κι' ἃ δὲ φανῇ, καλόγρηα θὰ νὰ γένω.
Θὰ πάγω στὰ ἔρημα βουνά, νὰ στήσω μοναστήρι,
καὶ στὸ κελλὶ θὰ σφαλιστῶ, στὰ μαῦρα θὰ νὰ βάψω,
ἐκειὸν νὰ τρώγῃ ἡ ξενητειὰ κι' ἐμὲ τὰ μαῦρα ράσα.
Κόρη μου, ὁ ἄντρας σου πέθανε, κόρη μου, ὁ ἄντρας σου ἐχάθη,
τὰ χέρια μου τὸν κράτησαν, τὰ χέρια μου τὸν θάψαν,
ψωμὶ κερὶ τοῦ μοίρασα, κι' εἶπε νὰ τὰ πλερώσῃς,
τοῦ ἔδωκα κι' ἕνα φιλί, κι' εἶπε νὰ μοῦ τὸ δώσῃς.
Ψωμί, κερὶ τοῦ μοίρασες, διπλὰ νὰ σὲ πλερώσω
γιατ' ἐκεῖνο τὸ φιλί, σύρε νὰ σοῦ τὸ δώσῃ.
Κόρη μου, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄντρας σου, γὼ εἶμαι κι' ὁ καλός σου.
Ξένε μου, ἂν εἶσαι ὁ ἄντρας μου, ἂν εἶσαι κι' ὁ καλός μου,
δεῖξε σημάδια τῆς αὐλῆς καὶ τότες νὰ πιστέψω.
Ἔχεις μηλιὰ στὴν πόρτα σου καὶ κλῆμα στὴν αὐλή σου,
κάνει σταφύλι ραζακὶ καὶ τὸ κρασὶ μοσκᾶτο,
κι' ὅποιος τὸ πιῇ δροσίζεται καὶ πάλι ἀναζητᾷ το.
Αὐτὰ εἶν' σημάδια τῆς αὐλῆς, τὰ ξέρει ὁ κόσμος ὅλος,
διαβάτης ἤσουν, πέρασες, τὰ εἶδες καὶ μοῦ τὰ λέεις.
Πές μου σημάδια τοῦ σπιτιοῦ καὶ τότες νὰ πιστέψω.
Ἀνάμεσα στὴν κάμαρα, χρυσὸ καντήλι ἀνάφτει,
καὶ φέγγει σου ποὺ γδύνεσαι καὶ πλέκεις τὰ μαλλιά σου·
φέγγει σου τὶς γλυκὲς αὐγές, ποὺ τὰ καλά σου βάνεις.
Κάποιος κακός μου γείτονας σοῦ τἄπε καὶ τὰ ξέρεις.
Πές μου σημάδια τοῦ κορμιοῦ, σημάδια τῆς ἀγάπης.
Ἔχεις ἐλὴὰ στὰ στήθη σου κι' ἐλὴὰ στὴν ἀμασχάλη,
κι' ἀνάμεσα στὰ στήθη σου τ' ἀντροῦ σου φυλαχτάρι.
Ξένε μου, ἐσὺ εἶσαι ὁ ἄντρας μου, ἐσὺ εἶσαι κι' ὁ καλός μου.

(Συνεχίζεται)

Στὸ 14ο λεπτὸ τοῦ δευτέρου ἡμιχρόνου!!!

Ὑπὸ Δοκ. Ὑπαστυνόμου κ. ΣΠ. ΠΗΛΟΥ

Ἰανουάριος 1959.

Εἶναι δειλινό... ἕνα συννεφιασμένο, μελαγχολικὸ δειλινὸ ποὺ νανουρίζεται μέσα σ' ἕνα πληθωρικὰ πονεμένο μοτίβο...

Ἔχει σκοτεινιάσει ἡ φύση, κλαίει ὁ Οὐρανός, ὅλα σωπαίνουν... Κάτι ἔπαθε ἀπόψε ἡ γῆ, καθὼς «δάκρυ—δάκρυ πέφτουνε τῆς βροχῆς οἱ στάλλες...».

Γυμνὰ τὰ κλαρηὰ τῶν δέντρων... γυμνὴ κι' ἡ Πλάση ὅλη ἀπὸ κάθε ποίηση... Πέφτει τὸ βράδυ, τὸ ἀπέραντο χειμωνιάτικο βράδυ, πάνω στὴν βρεγμένη πόλη... καὶ χάνονται ὅλα... τὰ σπίτια, οἱ δρόμοι, οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμα καὶ τὰ ὄνειρά σου... Μένει μονάχα ἡ ἀδύνατη βροχή, ποὺ κτυπᾷ κάπου—κάπου παραπονεμένα τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου μου... Μιλᾷ, κάτι ψιθυρίζει... Μά, δὲν τὴν καταλαβαίνω... Ὁ καφές μου, πάνω στὸ φτηνὸ ξύλινο τραπεζάκι τῆς καμαρούλας μου, πάγωσε... Καὶ τὸ μισὸ τσιγάρο στὸ πράσινο τασάκι μου, ἔσβησε κι' αὐτό...

Φωνὲς δὲν ἀκούγονται ἐδῶ πάνω... Κανένας θόρυβος δὲν ταράζει τὴ γαλήνη τῆς σιωπῆς ποὺ μὲ κυκλώνει...

Εἶναι Κυριακή... Συννεφιασμένη Κυριακή...

Τὸ πρωῒ στὴν ἐκκλησία ὁ νεαρὸς ἱεροκύρυκας μίλησε γιὰ τὴν προσευχή, ποὺ μοιάζει μὲ πέταγμα τῆς ψυχῆς στὸν Οὐρανό...

Κι' ὕστερα ἀπ' τὴν ἐκκλησία ἡ γυναίκα μου, συνεχίζοντας τὸ διάβασμα τῶν «Ἀθλίων», μοῦ ζήτησε νὰ τῆς ἐξηγήσω τὸ γράμμα ποὺ ἔστειλεν ὁ Μάριος στὴν Τιτίκα... «Ἔρωτας εἶναι τὸ γλυκὸ φιλὶ ποὺ δίνουν οἱ ἄγγελοι στ' ἀστέρια, ἡ συγκέντρωση ὅλου τοῦ κόσμου σ' ἕνα, κι' ὕστερα τὸ ξάπλωμα αὐτοῦ τοῦ ἑνὸς μέχρι τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ...».

Αὐτὰ ἔγιναν τὸ πρωῒ... Μά, τώρα εἶμαι μόνος...καὶ ἀδιάκοπα ψιχαλίζει, ἀργά, μονότονα, ἐκνευριστικά...

Πρὶν μία ὥρα ἦρθε νὰ μ' ἐπισκεφθῇ ἕνα νειόπαντρο ζευγαράκι... Κάθισαν κοντά—κοντὰ κι' ἔρριχνε κλεφτὲς ματιὲς ἔρωτα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον... Κι' ὕστερα ἔφυγαν ἀγκαλιασμένοι, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ βροχὴ ποὺ μούσκευε τὰ ροῦχα τους...

Ἔτσι πέρασε ἡ Κυριακή μου... Μὲ λόγια παράξενα, μὲ σκιρτήματα τῆς καρδιᾶς μου, μὲ βροχὴ καὶ μελαγχολία...

Εἶχα ἐλπίδα ὅμως ὅτι μὲ τὸ δειλινὸ ἡ καρδιά μου θὰ γαλήνευε, θἄβρισκα τὴν τρελλὴ ἔμπνευση, θἄπαιρνα τὸ στυλὸ μου καὶ θἄγραφα... Γι' αὐτὸ ἔφτειαξα τὸν καφέ... Κι' ἄναψα τὸ τσιγάρο...

Ὅμως, ὅλα ἔσβησαν... Μαζὶ καὶ ἡ διάθεση γιὰ γράψιμο...

Μιὰ γάτα, σκαρφαλωμένη πάνω στὸ χαμηλὸ παράθυρό μου, ἔχει κουλουριαστῆ τεμπέλικα ἔξω ἀπ' τὸ τζάμι καὶ μὲ κυττάζει ἀδιάφορη... Λαμπιρίζουν παράξενα τὰ μάτια της μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ δειλινοῦ... Ἔτσι γινόμαστε τρίο... Ἐγώ, ἡ βροχὴ κι' ἡ γάτα... Τὰ θηλυκὰ ὑπερτεροῦν, ἂν προσθέσετε μάλιστα τὴ νύχτα, τὴ σιωπή, τὴν κούρασή μου καὶ τὴν μελαγχολία ποὺ μὲ γλυκοφιλᾷ... Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου ἔνοιωσα πλήξη ἀνάμεσα σὲ τόσα θηλυκά!!!

Ξαφνικὰ κτυπᾷ ἡ πόρτα... Εἶναι ὁ ἀεικίνητος πιτσιρίκος τοῦ διπλανοῦ καφενέ. «Κὺρ Σπῦρο» μοῦ λέει ὁ συμπαθητικὸς Γαβριᾶς τῆς γειτονιᾶς μου λαχανιασμένος «σὲ ζητᾶν στὸ τηλέφωνο... Δός μου ἕνα φράγκο γιὰ τὸν κόπο μου, καὶ φεύγω γιατὶ ἔχω δουλειά...».

Ὁ μικρὸς παίρνει τὸ φράγκο του, κι' ἐγὼ πάω στὸ τηλέφωνο... Ὅσο γιὰ σᾶς καλοί μου ἀναγνῶστες, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ περιμένετε ἕνα λεπτό... Ἐν τῷ μεταξύ, ἂς βάλουμε ἀποσιωπητικὰ στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς διακοπῆς, καὶ συνεχίζουμε πάρα κάτω... Μὲ συγχωρεῖτε!.....

Ὁ Αἰμίλιος εἶναι ἕνας πρώτης τάξεως νέος... Σεμνός, συμπαθητικός, γεροδεμένος... Ἡ μόρφωσή του εἶναι καταπληκτική... Ἔχει συγκρατήσει μέσα στὴν δαιμωνιώδη μνήμη του ὅλους τοὺς τόμους τῆς ἐγκυκλοπαιδείας... Μπορεῖ νὰ σοῦ πῇ τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα, τί παπούτσια, παραδείγματος χάριν, φοροῦσε ὁ Στρατηγὸς Γκρουσσὺ στὴ μάχη τοῦ Βατερλώ, ἢ πόσες Φιλενάδες εἶχεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ Κοπέρνικου, ἢ ποιὸς ἐφεῦρε τὴν τόμπολα, ἢ πόσες τρίχες εἶχε τὸ κεφάλι τοῦ προπάππου του κ.τ.λ. κ.τ.λ. κ.τ.λ... Μόρφωση ἀσυνήθιστη, ἀκαταμάχητη, μοναδική... τὸ περίεργο δὲ εἶναι ὅτι δὲν συμφωνοῦσε τὸ ἐπάγγελμά του μὲ τὶς τόσες καὶ τέτοιες γνώσεις του... Γιατὶ γιατρὸς ἦταν ὁ Αἰμίλιος, καὶ μάλιστα οὐρολόγος... Δηλαδὴ γιατρὸς φρέσκος... Πέρσυ πῆρε τὸ Δίπλωμα του μὲ ἄριστα καὶ φέτος διωρίστηκε σὲ κλινικὴ... Σπουδαῖος νέος ὁ Αἰμίλιος, μὰ τὴν ἀλήθεια!!! Καὶ χαρακτήρας χρυσός... Καρδιὰ ποὺ χτυπᾷ καὶ δυνατὰ κι' ἀργά, καὶ τρελλὰ καὶ φρόνιμα, καὶ σὲ ρυθμὸ τζάζ καὶ σὲ ἦχο πλάγιο τέταρτο... Δὲν εἶναι μονοκόμματος κι' ἀλύγιστος ὁ Αἰμίλιος. Εἶναι ἀνθρώπινος, ζεστός, ρωμηὸς βέρος... Εὔκολα συγκινεῖται καὶ εὔκολα βοηθεῖ τὸν πλησίον του... Σπουδαῖος νέος!!! Μονάχα ἕνα ἐλαττωματάκι ἔχει, μικρὸ μὰ ἀρκετὰ ἀνήσυχο... Ἕνα πάθος... Τὸ πάθος γιὰ τὴν μπάλλα... Φίλαθλος δηλαδὴ... καὶ μάλιστα ποδοσφαιρόφιλος... Δὲν εἶναι δὰ καὶ ἐλάττωμα ἐτοῦτο φρονῶ ταπεινῶς... Κι' ὁ γράφων κοντὰ μιὰ 15ετία τρέχει στὰ γήπεδα καὶ ζῇ συγκινήσεις ἔντονες ποὺ τὸν ἐνθουσιάζουν... Δὲν εἶναι ἔγκλημα... Καθένας ἔχει τὸ «χόμπυ» του... Οὐδεὶς ἀναμάρτητος... Καί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, καλύτερα νὰ ἔχῃς τὸ πάθος τῶν σπόρ, παρὰ κάτι ἄλλα... «ἀξιοπρεπῆ»... ἐλαττώματα, ποὺ καμμιὰ φορὰ σὲ ὑποβιβάζουν ἠθικῶς καὶ σὲ καταστρέφουν ὑλικῶς..

Αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα εἶχεν ὁ Αἰμίλιος... Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ τὸ εἶχε σὲ κάπως πιὸ μεγάλη κλίμακα... Τὸν εἶχε δηλαδὴ κυριεύσει, μέχρις σημείου κάποτε, μιλῶντας σὲ μιὰ συγκέντρωση γιὰ τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, παρωμοίασε τὴ σπλήνα καὶ τὸ σκότι γιὰ μπὰκ τῆς Ἐθνικῆς μας, καὶ τὸ παχὺ ἔντερο γιὰ τερματοφύλακα...

Τὸ ποδόσφαιρο τὸν ἔχει κυριεύσει... Γράφει ἐρωτικὰ γράμματα καὶ παρομοιάζει τὴν καλή του μὲ σέντερ φὸρ τῆς καρδιᾶς του, πληρώνει ἐξωγκωμένους λογαριασμοὺς καὶ λέει στὸν καταστηματάρχη ὅτι τὸν «ἔβγαλε ἀδίκως ὄφ—σάϊντ», τρώει, κοιμᾶται, μιλάει, ξύνεται, χασμουριέται κι' ὅλο τὸ ποδόσφαιρο σκέφτεται...

Δὲν εἶναι ὁ μοναδικός, γιὰ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια... Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἡ πατρίδα μας ἔχει μιὰ καταπληκτικὴ αὔξηση ποδοσφαιροφίλων... Ἕνα μάτς καὶ νάσου 25.000 ἄνθρωποι... Πότε ξαναεἶδαν τὰ γήπεδα τέτοια κοσμοσυρροή;.. γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι πρέπει κάποτε ν' ἀκουσθῇ κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ περιοδικὸ κι' ἡ φωνὴ τῶν φιλάθλων... Ν' ἀκουσθῇ ἔστω καὶ μεταξὺ ἀστείου καὶ σοβαροῦ...

Κατὰ τὰ ἄλλα λοιπὸν ὁ Αἰμίλιος εἶναι σπουδαῖος νέος... Καὶ πολύφερνος γαμβρὸς μάλιστα... Ἰδίως αὐτό... Ἔτσι τὰ κορίτσια τῆς γειτονιᾶς του τὸν γλυκοκυττάζανε καὶ τὸν διπλαρώνανε... Ἔχετε παρακολουθήσει ποτὲ «τύλιγμα» γυναικός; Ἂν δὲν ἔχετε παρακολουθήσει, χάνετε... Τί θεαματικοὶ ἑλιγμοί!!! Τί μελιστάλακτα χαμόγελα!!! Τί χαμηλοβλεποῦσες ἀγνότητες!!! Τί νάζι!!!

Μὰ ὁ Αἰμίλιος δὲν «τυλιγότανε»... Ἔμενε ἐκεῖ στητὸς καὶ ἀδιάφορος, στὸ πέρασμα τῆς ζωῆς, ἀποφασισμένος νὰ μὴν παντρευτῇ ἂν δὲν ἀκουστῇ νὰ τοῦ μιλᾷ ἡ καρδιά του...

Ἔτσι κάποτε ἡ καρδιά του μίλησε... Καὶ τοὔδειξε μιὰ ξανθὴ μικρούλα στὸ ἀντικρινὸ σπίτι, ποὺ στὸ παράθυρι της διάβαζε μεγαλοφώνως Φυσικὴ Ἱστορία:.. «Φασίολος ὁ κοινός. Κοινῶς φασουλιά». Ἔρριξε τότες ὁ Αἰμίλιος τὸ βλέμμα του κατὰ πάνω καὶ θαμπώθηκε... «Τὶκ—Τάκ, Τὶκ—Τάκ» κτύπησεν ἡ καρδιά του σὰν ταμποῦρλο ἀγρίας φυλῆς... Ἀναστέναξεν ὁ Αἰμίλιος... Τὸν εἶδε ἐκείνη... Τοὔριζε ἕνα λουλούδι... τὸ πῆρεν αὐτός... τῆς ἔγραψεν ἕνα γράμμα... τοῦ ἀπάντησεν ἐκείνη μὲ στίχους τοῦ Λαμαρτίνου... Ἀνταμώθηκαν κρυφὰ... βγῆκαν ραντεβουδάκι... Κι' ὕστερα ὁ Αἰμίλιος—τίμιος ὅπως ἦταν— πῆγε μιὰ καὶ δυὸ καὶ κτύπησε τὴν πόρτα

τῆς καλῆς του... Γνωρίστηκε μὲ τὴν οἰκογένεια, ἐξωμολογήθηκε τὸν ἔρωτά του στοὺς γονεῖς τῆς νέας, τὰ συζήτησαν κι' ὕστερα ὡρίστηκαν κι' οἱ γάμοι... Ἕνας γάμος ἀπὸ ἔρωτα... Ἀπό ἔρωτα ἀληθινό, ἀγνό, ὄμορφο... ταιριαχτὸ ζευγαράκι ὁ Αἰμίλιος κι' ἡ Ἀννούλα (ἔτσι λέγεται ἡ ἐκείνη) κι' ὁ κόσμος τὸ καμάρωνε... Κι' οἱ γάμοι ὡρίστηκαν γιὰ σήμερα...

Ἀλλὰ ἂς ξαναγυρίσουμε στὴν συννεφιασμένη Κυριακή... κι' ἂς συνεχίσουμε τὴν κουβέντα μας ἀπ' τὸ τηλεφώνημα ποὺ πῆρα κι' ὕστερα... Γιατὶ αὐτὰ ποὺ εἶπα πάρα πάνω εἶναι παληὰ ἱστορία καὶ τὴν ἀφηγήθηκα μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἔχουν ἄμεση σχέση μὲ τὸ τηλεφώνημα... Ἀποσιωπητικὰ λοιπὸν καὶ πάλι, καὶ ὠρβουὰρ μετὰ τὶς τελίτσες.....

Ἐλπίζω νὰ μοῦ συγχωρέσετε τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ ἔλειψα, κι' ἐγὼ θὰ σᾶς ἀποζημιώσω ἀφηγούμενος λεπτομερῶς τὰ τοῦ τηλεφωνήματός μου ποὺ ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ νὰ ξαναβρῶ τὸ κέφι μου καὶ νὰ συνεχίσω τὸ ἡμερολογιάκι μου σ' ἕνα μοτίβο τώρα, πιὸ ζωντανό...

Μπῆκα τὸ λοιπὸν στὸν καφενέ, πῆρα τὸ ἀκουστικὸ ποὺ κρεμόταν κάτω κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου σὰν νῆμα τῆς στάθμης, εἶπα ἐμπρὸς—ὅπως συνηθίζεται (γιατὶ τάχα; νὰ λέγεται στὰ τηλεφωνήματα, στὰ ἐμβατήρια καὶ στὶς μάχες, καὶ ἄκουσα μιὰ φωνὴ ἔνρινη καὶ ἐλαφρῶς κακόηχη νὰ μὲ ρωτᾷ:

— «Σπῦρο, ἐσύ;».

— «Ναί! Ποιός;».

— «Δημήτρης... Γειάσου... Τί γίνεσαι;..».

Δημήτρης ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ ἀδελφικοὺς καὶ ἐγκάρδιους φίλους τοῦ Αἰμιλίου, ἐπίσης φοιτητής, ἐπίσης μορφωμένος, ἐπίσης ὁμορφόπαιδο...

— «Λοιπόν;» τὸν ρώτησα μὲ τὴ σειρά μου...

— «Τί λοιπόν; Δὲν τἄμαθες;».

— «Τὶ νὰ μάθω; Συνέβη τίποτε;».

— «Ἂν συνέβη ρωτᾷς; Δύο μηδέν, παιδί μου... Δύο μηδέν... Δύο γκολάρες ὁ Παπαμανώλης... Καὶ τὶ γκολάρες!!! Ἀπὸ πάσσα τοῦ Βαγγέλη... Βράχος ὁ Λινοξυλάκης... Ἄμ ἐκεῖνος ὁ Ἀνδρέου;... Ἔ ρε, ψυχή μου, ὁμαδάρα... ὁμαδάρα...».

— «Σύμφωνοι. Μά, γιὰ συγνώμη... Γι' αὐτὸ μὲ πῆρες στὸ τηλέφωνο; Γιὰ τὸ δύο μηδέν; Αὐτὸ ἤθελες νὰ μοῦ πῆς...».

— «Ἔ! Ὄχι δά... Καὶ κάτι ἄλλο...».

— «Σχετικὸ μὲ κανένα μάτς;...».

— «Ὄχι! Σχετικὸ μὲ τὸν Αἰμίλιο... Εἶναι στὸ Νοσοκομεῖο...».

— «Στὸ Νοσοκομεῖο εἶπες; Τί ἔπαθε;».

— «Κτυπημένος στὸ κεφάλι καὶ στὰ πόδια...».

— «Μὰ εἶσαι στὰ καλά σου, Δημήτρη; Τελευταῖο μοῦ τὸ λὲς αὐτό; Πρῶτα λὲς νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ τὸ 2—0, κι' ὕστερα ὁ ἄνθρωπος, ὁ φίλος μας ποὺναι κτυπημένος στὸ Νοσοκομεῖο; Μὲ συγχωρεῖς, μὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶσαι βλάκας...».

— «Μερσί,... Εἶχα ὅμως τὴν ἐντύπωση ὅτι σ' ἐνδιέφερε καὶ τὸ δύο μηδέν, ὕστερα μάλιστα ἀπ' τὶς τελευταῖες ἄτυχες ἐμφανίσεις τοῦ Τριφυλλιοῦ...Νὰ δῇς ἕναν ἀγώνα, μούρλια... Θύελλα...».

— «Ἄσε τὶς θύελλες καὶ τὴν μπάλλα, Δημήτρη, καὶ πές μου σὲ ποιὸ Νοσοκομεῖο νοσηλεύεται ὁ Αἰμίλιος...».

— «Στὸν Εὐαγγελισμό... Ἀλλά, τί νὰ σοῦ πῶ; Ἔχασες ποὺ δὲν παρακολούθησες αὐτὸ τὸ συναρπαστικὸ μάτς...Πάσσες ἀκριβείας, τριγωνάκια, περάσματα καί...».

— «Ἔ! λοιπόν! Ἡ τρέλλα σου εἶναι ἐπικίνδυνη... Ἄσε, χριστιανέ μου, τὶς πάσσες, τὰ τριγωνάκια καὶ τὰ περάσματα καὶ πές μου τί συνέβη στὸν Αἰμίλιο...».

— «Σήμερα εἶχαν ὁρισθῆ οἱ γάμοι του στὸν Ἅγιο—Νικόλαο...».

— «Ἐκεῖ τραυματίστηκε λοιπόν; Τσακώθηκε μὲ τὸν πεθερό του;».

— «Ὄχι, ἀδερφέ. Δὲν τραυματίστηκε στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ στὸ γήπεδο Καραϊσκάκη...».

— «Ποῦ εἶπες; Στὸ γήπεδο;».

— «Ἀκριβῶς. Στὸ γήπεδο. Στὸ 14ο λεπτὸ τοῦ δευτέρου ἡμιχρόνου, ὅταν οἱ Ἐθνικοὶ κτυποῦσαν ἕνα ὑπέροχο κόρνερ ποὺ μᾶς καρδιοχτύπησεν ὅλους...».

Στάθηκα ἕνα λεπτὸ νὰ συνέλθω ἀπ' τὴν κατάπληξη... Ὁ Αἰμίλιος στὸ γήπεδο;... Ἐκεῖ εἶχε τὴν ἀπαίτηση νὰ γίνουν οἱ γάμοι του; Μὲ τὶς εὐχὲς καὶ εὐλογίες τοῦ διαιτητὴ καὶ τῶν φιλάθλων καὶ μὲ κανένα γκολάκι γιὰ γούρι; Πίσω μου σ' ἔχω Σατανᾶ!!! Ἀνάθεμα ἂν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' ὅλη ἐτούτη τὴν μπερδεμένη ἱστορία...

— «Δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ λές... Πῶς βρέθηκεν ὁ Αἰμίλιος στὸ γήπεδο; Γιὰ ἐξήγησέ μου!!!..».

— «Ἔ! Δὲν εἶναι δὰ καὶ καμμιὰ φιλοσοφικὴ θεωρία γιὰ νὰ μὴν τὴν καταλαβαίνῃς... Ἁπλούστατα ὁ Αἰμίλιος, ἀντὶ νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησία νὰ παντρευτῇ, πῆγε στὸ γήπεδο νὰ παρακολουθήσῃ τὸ μάτς... Μπῆκες;..».

— «Πῆγε στὸ γήπεδο; Ξέχασε ὅτι παντρευότανε;..».

— «Ὄχι, χριστιανέ μου... Δὲν ξέχασε... Μὰ ἐγὼ τοῦ τὸ πρότεινα... Δὲν ἤξερα βέβαια ὅτι θἄπαιρναν αὐτὴν τὴν ἄσχημη τροπὴ τὰ πράγματα, καὶ τοὔπα τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ: «Αἰμίλιε, σήμερα παντρεύεσαι. Τὸ ξέρω. Ἀλλά, λίγο πρὶν ἀπ' τὸ γάμο σου ἀρχίζει τὸ πρωτάθλημα Ἑλλάδος. Στὸ γήπεδο λοιπὸν Καραϊσκάκη συναντιέται ὁ Παναθηναϊκὸς μὲ τὸν Ἐθνικό... Μάτς κρίσιμο... Ὁ Παναθηναϊκὸς δὲν εἶναι κομπλέ. Τιμωρημένος εἶναι ὁ Ἀγγελόπουλος... Τιμωρημένος κι' ὁ Νεμπίδης... Ὁ Θεοφάνης δὲν παίζει... Μὰ οἱ ἄλλοι παῖκται βρίσκονται σὲ φόρμα... Ὡρκίστηκαν ἢ νὰ βγοῦν νικηταὶ ἀπ' τὸ γήπεδο ἢ νὰ πεθάνουν... Νίκη ἢ θάνατος... Αὐτὸ τὸ σύνθημα δὲν μαγνητίζει τὴν καρδιά σου, Αἰμίλιε; Θ' ἀφίσῃς τέτοιο μάτς; Στὶς 6 γίνεται ὁ γάμος... Προφταίνεις. 3 ἕως 5 εἶναι ὁ ἀγώνας... Πᾶμε μαζί... Παίρνουμε ὕστερα ἕνα ταξὶ καὶ σὲ 10 λεπτὰ εἴμαστε στὴν ἐκκλησία... Οὔτε ἡ γάτα, οὔτε ἡ ζημιά της... Καὶ τὸ παιχνίδι θὰ δῇς καὶ στὸ γάμου σου θὰ εἶσαι παρών... Τὸ ξέρω, πρέπει νὰ πᾷς στὸ γάμο... Ἄλλοτε βέβαια παντρευόντουσταν μὲ ἀντιπρόσωπο... Ρωμαντικὰ καὶ ὄμορφα ἐκεῖνα τὰ χρόνια!!! Μά, στὰ χρόνια μας οἱ ἄνθρωποι ἄλλαξαν συνήθειες... Κι' ἔτσι εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ παραστῇς στοὺς γάμους σου... Νὰ πᾷς, ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς... ἀλλὰ νὰ μὴ χάσῃς καὶ τὸ μάτς... Μπορεῖς νὰ τὰ κάνῃς καὶ τὰ δυό... Βάλε τὰ γαμπριάτικά σου πᾶρε καὶ τὴν ἀνθοδέσμη γιὰ τὴν νύφη, καὶ πᾶμε... Στὶς 5 καὶ 20 τὸ πολὺ θὰ εἴμαστε στὴν ἐκκλησία. Αὐτὰ τοῦ εἶπα τοῦ Αἰμίλιου... Καὶ βρῆκε λογικὴ τὴν πρότασή μου...».

— «Κι' ἄφισε τὸ γάμο καὶ πῆγε γιά... τριφύλλι;..».

— «Ὄχι καὶ ἄφισε... Ἁπλῶς χρησιμοποίησε τὸν λίγο χρόνο ποὺ εἶχε πρὶν ἀπ' τὸ γάμο του...»

— «Καὶ στὸ Νοσοκομεῖο πῶς βρήθηκε;..».

— «Ἄκου λοιπόν... Στὸ γήπεδο φτάσαμε στὶς 3 ἀκριβῶς, τὴν ὥρα ποὺ ἄρχιζε τὸ μάτς... Γεμᾶτο ἦταν τὸ γήπεδο καὶ δὲν βρίσκαμε θέσεις, μὰ ἐξοικονομήσαμε λίγο χῶρο καὶ καθήσαμε πάνω σὲ μιὰ κάσσα ἀπὸ λεμονάδες, ἐνῷ τὸ γήπεδο ἐσείετο ἀπὸ ἰαχὲς ἐξ ἀφορμῆς τῆς πρώτης ἐπικίνδυνης ἐπιθέσεως τοῦ Παναθηναϊκοῦ... Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ζεστή, ἕνα τρελλὸ καρδιοχτύπι ἀνεστάτωνε τὶς καρδιές μας... Ἐκεῖ κάτω, στὸ γήπεδο, 22 λεβέντες εἶχαν ἀποδυθῇ σ' ἕνα ὅμορφο, τίμιο καὶ συναρπαστικὸ παιχνίδι... ὁπότε κάθοδος τοῦ Πανάκη, πάσσα στὸν Παπαεμμανουήλ, σοὺτ αὐτὸς καὶ γκόλ... Μιὰ γκολάρα ἀριστουργηματική... 15.000 ἄνθρωποι σηκώθηκαν ὄρθιοι... Ἄλλοι τρώγανε τὰ νύχια τους ἀπογοητευμένοι, κι' ἄλλοι ἐζητωκραύγαζαν καὶ θριαμβολογοῦσαν... Μεταξὺ αὐτῶν εἴμαστε κι' ἐμεῖς, ὁ Αἰμίλιος κι' ἐγώ, ποὺ πεταχτήκαμε ψηλὰ φωνάζοντας: «Γκόοολ... Γκόοολ... Γκόοολ... Πα-να-θη-να-ϊκός... Πα-να-θη-να-ϊκός. Γκόοολ!!». Μὰ, γιὰ κακή μας τύχη, δί-

πλα μας καθότανε κάτι φίλοι τοῦ 'Εθνικοῦ, ποὺ ἔστρεψαν κατὰ τὸ μέρος μας, μᾶς ἀγριοκύτταξαν βλοσυροὶ καὶ μᾶς ἀπάντησαν: «Μὴ βιάζεστε, ρὲ καλόπαιδα... Πίσω ἔχει ἡ ἀχλάδα τὴν οὐρά...». Στὴ φράση αὐτὴ ἐγὼ ξεροκατάπια, ἀφ' ἑνὸς μὲν γιατὶ μ' ἀρέσουν πολὺ τ' ἀχλάδια, ἀφ' ἑτέρου δὲ γιατὶ τρομοκρατήθηκα ἀπὸ τὶς φάτσες τους... Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ καυγάδες... Καὶ στάθηκα ἥσυχος, χωρὶς νὰ ξαναμιλήσω... Ὅμως σὲ λίγο νὰ σου πάλι ὁ Παπαεμμανουὴλ, τὸ «παιδὶ μὲ τὰ χρυσᾶ πόδια» σουτάρει, κι' ἕνα δεύτερο γκὸλ ἔρχεται νὰ ἐπισφραγίσῃ τὴ μεγάλη νίκη τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ὁπότε ὁ Αἰμίλιος τινάζεται ξανὰ ὄρθιος κι' ἀρχίζει τὰ ξεφωνητὰ καὶ τὶς ζητωκραυγές... «Κάτσε κάτω ρὲ ψώνιο» ἀκούγεται δίπλα του μιὰ φωνή... Κι' ἕνα χέρι τὸν κατεβάζει... Ἔτσι, μ' αὐτὸ τὸ ἀνεβοκατάβασμα τοῦ Αἰμιλίου, μὲ ἀντεγκλήσεις καὶ μὲ ζωηρὲς λογομαχίες κυλᾷ τὸ πρῶτο ἡμίχρονο... γίνεται ἡ 15λεπτη διακοπὴ κι' ἀρχίζει τὸ δεύτερο ἡμιχρόνιο, μὲ τοὺς 'Εθνικοὺς ὑπερέχοντας καὶ ἀγρίως ἐπιτιθεμένους καὶ τοὺς Παναθηναϊκοὺς ἀμυνομένους σθεναρά...Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ταραγμένη ἀτμόσφαιρα φτάνουμε στὸ 14ο λεπτὸ τοῦ δευτέρου ἡμιχρόνου... Κάποιον παίχτη ἔβρισε καὶ μούντζωσε ὁ Αἰμίλιος, κάποιος ὀπαδὸς τοῦ 'Εθνικοῦ δίπλα μας ἐξαγριώθηκε, βαρειὲς φράσεις ἀνταλλάχτηκαν καὶ ἕνας 'Εθνικὸς ἁρπάζει τὴν ἀνθοδέσμη τοῦ Αἰμιλίου καὶ τοῦ καταφέρνει ἕνα λουλουδένιο κτύπημα στὴν κεφαλή...Σκορποῦν τὰ λουλούδια τριγύρω, κομματιάζεται ἡ τζελατίνα κι' ὁ Αἰμίλιος διαμαρτύρεται:

—« Μή,... Πρὸς Θεοῦ... Τὴν ἀνθοδέσμη μου... Εἶμαι γαμβρός...».

'Ηχηροὶ γέλωτες ὑποδέχονται τὴν φράση του, ἕνα γιοῦχα ξεσηκώνεται ἀπὸ δίπλα, πῦρ καὶ μανία γίνεται ὁ Αἰμίλιος καὶ ὁρμᾷ κατ' ἐπάνω τους... Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τὸν μπαγλαρώσουν στὸ ξύλο, νὰ τοῦ πρίξουν τὸ μάτι, νὰ γενικευθῇ ὁ καυγᾶς καὶ στὶς παρὰ κάτω κερκίδες, νὰ ἐπέμβῃ ἡ 'Αστυνομία, νὰ συλλάβῃ καμμιὰ δεκαριὰ ταραξίες καὶ νὰ μεταφέρῃ ματωμένο τὸν Αἰμίλιο στὸ Νοσοκομεῖο... 'Αλλά, τί τὰ θὲς τί τὰ γυρεύεις!, ἄξιζε τὸν κόπο αὐτὸ τὸ μάτς... Ἦταν ἕνα σπάνιο ποδοσφαιρικὸ θέαμα... Εἶχε...».

Κλείνω νευριασμένος τὸ τηλέφωνο, ἐνῷ ὁ Δημήτρης ἐξακολουθεῖ νὰ μιλᾷ... Μὰ πρὶν προλάβω νὰ κάνω βῆμα, τὸ τηλέφωνο ξανακτυπᾷ... Πάλι ὁ Δημήτρης...

— «Τί θέλεις ἐπὶ τέλους;...».

— «Θέλω κάτι ἀκόμα νὰ σοῦ πῶ...».

— «Ὅ,τι εἶχες νὰ μοῦ πῇς, μοῦ τὸ εἶπες... Γειά σου...».

— «Ὄχι... Ὄχι... Μὴν κλείνῃς... Στάσου... 'Ο γάμος κινδυνεύει νὰ ματαιωθῇ

— «'Επόμενο ἦταν... Αὐτὸ δὰ ἔλλειψε νὰ μὴν ματαιωθῇ... Νὰ περιμένῃ ἡ νύφη στὴν ἐκκλησία κι' ὁ γαμβρὸς νὰ ρεμπελεύῃ στὰ γήπεδα... Φαντάζομαι τὴ φούρκα τοῦ πεθεροῦ...».

— «Οὔ! Ἄστον αὐτόν... Ἔγινε θηρίο... Μὰ ὄχι γι' αὐτὸ τὸ λόγο... Γιὰ κάποιον ἄλλον...».

— «Ἄλλον; Γιὰ ποιόν;».

— «Νά! 'Ο πεθερὸς εἶναι φανατικὸς ὀπαδὸς τοῦ 'Εθνικοῦ κι' ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ γαμβρὸς εἶναι Παναθηναϊκὸς κι' ἔβριζε τὸν 'Εθνικὸ στὸ γήπεδο Καραϊσκάκη, ὡρκίστηκε νὰ μὴν τὴν δώσῃ τὴν κόρη του σ' αὐτὸν τὸν «Παναθηναϊκάκια»... Ὅπως ὅμως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα ἔχασες ποὺ δὲν ἦρθες... Ἦταν...».

Ξανακλείνω τὸ ἀκουστικό, πιὰ νευριασμένος τώρα... Μά, εἶναι ποτὲ δυνατὸν ἕνας ποδοσφαιρικὸς ἀγώνας νὰ γίνεται ἀφορμὴ νὰ διαλυθῇ ἕνας γάμος... ἕνας τέτοιος γάμος ἀπὸ παράφορο καὶ εἰλικλινῆ ἔρωτα!!! Κι' ὅμως... 'Η μανία τῆς μπάλλας καταντᾷ καμμιὰ φορὰ πάθος ἀθεράπευτο καὶ καταστρεπτικὸ... Ἄδικα ἡ 'Αστυν. Διάταξη ἀπαγορεύει τὶς ἄκοσμες ἐκδηλώσεις κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων, μάταια ἀγωνίζονται οἱ ἀστυφύλακες νὰ διατηρήσουν τὴν τάξη..Οἱ φίλαθλοι τοῦ ποδοσφαίρου ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ ποδόσφαιρο εἶναι «εὐγενὲς ἀγώνισμα» μεταβάλλονται σὲ δαιμονισμένους... 'Ωρύονται, καταντοῦν ἔξαλλοι, ἐπιτίθενται, τραυματίζουν...Τότε τί εἶναι τὸ ποδόσφαιρο; 'Αγώνισμα ἢ κλωτσοπατινάδα...Κρῖμα...

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

.....

—«Θὰ εἶναι ἄρρωστος ἀτφαλῶς ὁ Ζωζώ... θὰ ἔχῃ ἐπιδημία γρίππης στὸ Παρίσι...»

—«Ὁ Ζωζώ;» τὸν διέκοψε ὁ Κάϊδ, ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἀγωνία του καὶ προσπαθῶντας νὰ τὸν ἀπογοητεύσῃ καὶ νὰ τὸν κάνῃ νὰ μισήσῃ τὴν Κοινωνία «μά, ὁ Ζωζὼ εἶναι μιὰ χαρά! Τὸν εἶδα τώρα τελευταῖα... Πρὶν τρεῖς μέρες... Μοῦ ἔκανε μάλιστα ἐντύπωση ποὺ δὲν μοῦ μίλησε καθόλου γιὰ σένα...». Ὕστερα σώπασε, δίνοντας ἔτσι τὴν εὐκαιρία στὸ ἀνυπεράσπιστο θῦμα του, τὸν Μάρκ, νὰ πονέσῃ ἀκόμα περισσότερο... Καὶ σὲ λίγο συνέχισε, ἀλλάζοντας ἐπίτηδες θέμα ὁμιλίας:

—«Μόλις ἤρθα μοῦ εἶπαν ὅτι θὰ κάνω ὡρισμένες «ἔκτακτες ὑπηρεσίες». Γιὰ πές μου λοιπόν, τί θὰ κάνω;..».

—«Μὰ, πιάτα... σκούπισμα διαδρόμων... νιπτῆρες... καὶ ἄλλα τέτοια» ἀπάντησεν ὁ Μάρκ μὲ σιγαλὴ φωνή... Μιλοῦσε μηχανικά, ἐνῷ ἡ σκέψη του ἔτρεχε κοντὰ στὸν Ζωζώ, τὸν μικρότερό του ἀδελφό, ποὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσε... Θυμόταν μὲ συγκίνηση αὐτὸ τὸ ἀδύνατο πλασματάκι, ποὖμοιαζε σὰν πουλί... θυμόταν ποὺ κοιμόταν μαζὶ στὸ ἴδιο φτωχικὸ κρεβάτι. Ἔβλεπε μὲ τὴν φαντασία του τὸ ἀγαπημένο του ἀδελφάκι, μὲ τὸ τρύπιο νυκτικό του, ἄκουγε τὴ φωνούλα του ποὺ τοῦ ψιθύριζε στ' αὐτί: «Ὤ! Μάρκ! Ἄκου! Ὁ βορρηᾶς... Φοβᾶμαι, Μάρκ, Φοβᾶμαι!..».

Δίπλα μου στὸν καφενὲ, τὰ ζάρια πηγαινοέρχονται ἀπὸ χέρι σὲ χέρι... ἡ πρέφα ἔχει ἀνάψει... Τὸ μπιλιάρδο ἔχει συγκεντρώσει μιὰ ὁμάδα φανατισμένων νεαρῶν... Πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ μέσα ψυχαγωγίας καραδοκεῖ ἕνας δαίμονας... Καὶ σπρώχνει τὸν ἄνθρωπο σὲ πράξεις ἀνομολόγητες, τὴν ἴδια ὥρα ποὺ τὰ παιδιὰ του καὶ οἱ μαννάδες του τὸν καρτεροῦν ὑπομονετικὰ στὸ σπίτι, γιὰ νὰ νοιώσουν τὴν οἰκογενειακὴ θαλπωρὴ τῆς πανάγιας καὶ πανάρχαιης «ἑστίας»...Τί κι' ἂν ὁ πολιτισμὸς προχωρεῖ, καὶ κυριαρχεῖ στὶς θάλασσες, κι' ἐγείρει μεγαθήρια, καὶ ὑποτάσσει τοὺς αἰθέρες, καὶ διασπᾷ τὸ ἄτομο καὶ κατακτᾷ τὴ Σελήνη!!! Ἡ καρδιὰ μένει πάντοτε πρωτόγονη... Αὐτὴ ἔχει ἀνάγκην πολιτισμοῦ... Πρὸς αὐτὴν πρέπει νὰ στραφῇ ἀποφασιστικὰ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας...

Τὰ μικρὰ καὶ τ' ἀσήμαντα ἐτοῦτα γεγονότα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, δείχνουν πόσο ἔχουμε ἀνάγκην ἀπὸ κάποιο φῶς ποὺ νὰ πλημμυρίσῃ τὶς καρδιές μας ἀπὸ πίστη, ἀπὸ ἐλπίδα, ἀπὸ αὐτοσυγκέντρωση, ἀπὸ ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀγωγή...

Πάντα νέα κι' ἄφθαρτη ἡ θρησκεία τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδας, ἡ θρησκεία μένει σὰν μοναδικὸ καταφύγιο τῆς ταλαιπωρημένης γενεᾶς μας γιὰ ἕνα καλύτερο μέλλον... Ἂς ἀνακαλύψουμε τὶς ψυχές μας... Κι' ἂς τὶς ἐκπολιτίσουμε... Αὐτὸ προέχει.....

Νύχτωσε τώρα γιὰ καλά... Βρέχει, ἀδιάκοπα βρέχει... Μὰ ἡ καρδιὰ μου εἶναι ζεστὴ... Μὲ κυριεύει μιὰ μεθυστικὴ πίστη. Θυμᾶμαι τότε τὰ λόγια τοῦ νεαροῦ Ἱεροκήρυκα γιὰ τὴν προσευχή.Καὶ νοιώθω τὴν ἐπιθυμία νὰ γονατίσω μπροστὰ στὸν μικρὸ Ἐσταυρωμένο τοῦ κρεβατιοῦ μου καὶ νὰ ξεχαστῶ σὲ μιὰ ἀτέλειωτη κατανυκτικὴ προσευχή...

ΣΠ. ΠΗΛΟΣ

Ὁ Κάϊδ τὸν ἔβγαλε ἀπ' τὶς ὀνειροπολήσεις του, μὲ τὴν ἐπιτακτικὴ φωνή του:

—«Λοιπόν, Μάρκ... Τί λές;... Δὲν κάνεις ἀντὶ γιὰ μένα τὶς «ἔκτακτες αὐτὲς ὑπηρεσίες» ποὺ ποῦ ὥρισαν; Ἔ;».

Αὐτὸ δὲν ἦταν μιὰ φιλικὴ παράκληση, ἦταν μιὰ διαταγὴ τοῦ μεγάλου, τοῦ πιὸ μεγάλου στὸ Τερνεραί, πρὸς τὸ ἀδύνατο παιδί...

—«Ἀφοῦ τὸ θέλῃς, θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῇς...» ἀπάντησε μὲ ὑποταγὴ ὁ Μάρκ...

Τὶς πρῶτες μέρες ὁ Κάϊδ προσποιήθηκε ὅτι εὗρισκε τὸ φαγητὸ ἀπαίσιο... Ὅταν τοῦ ἔφερναν τὸ πιάτο στὸ τραπέζι, ἔρριχνε ἕνα βλέμμα ἀποστροφῆς στὸ φαγητὸ καὶ γύριζεν ἀλλοῦ τὸ πρόσωπο, μὲ ἐπιδεικτικὴ περιφρόνηση... Τόκανε ἐπίτηδες γιὰ τ' ἄλλα τὰ παιδιά, μὰ ὅταν βεβαιώθηκεν ὅτι αὐτὸ δὲν ἔκοβε τὴν ὄρεξη κανενός, ἀκολούθησε ξαφνικὰ ἀντίθετη τακτική... Σερβιριζότανε πρῶτος ἔβαζε διπλὴ μερίδα καί, μ' ἕνα ἀγριεμένο καὶ αὐταρχικὸ βλέμμα ποὺ ἔρριχνε γύρω του, προλάβαινε κάθε διαμαρτυρία... Ὁ Μπουφαλό, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ προσοχή, πολλὲς φορὲς ἔκανε νὰ ὁρμήσῃ κατὰ πάνω του καὶ νὰ ξυλοφορτώσῃ αὐτὸν τὸν ἀδιόρθωτο ἐγωϊστή... Μά, ὁ Ἄσπρο Δόντι, τὸν συγκρατοῦσε μὲ ἀποφασιστικὸ χέρι... Δὲν ἐπέτρεψε σὲ κανένα νὰ ἐπέμβῃ. Ἄφισε τὸν Κάϊδ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει... ἀνέχτηκε νὰ κάνουν οἱ μικρότεροι τὶς ἀγγαρεῖες τοῦ Κάϊδ... τὸν ἄφινε νὰ διατάσσῃ... δὲν τὸν ἐπίεσε νὰ κάνῃ ντούς, ἀφοῦ δὲν ἤθελε... κι' ὅταν, ἕνα πρωΐ, ὁ Κάϊδ ἀρνήθηκε νὰ σηκωθῇ προσποιούμενος τὸν ἄρρωστο, ὁ Ἄσπρο Δόντι τὸν ἄφισε ξαπλωμένο στὸ κρεβάτι καὶ τοῦ ἔφερε παστίλλιες καὶ φάρμακα... Αὐτὸ ἐπαναλήφθηκε πολλὲς φορές, κατὰ συνέχεια...

—«Μὰ τέλος πάντων, Ἄσπρο Δόντι» διαμαρτυρήθηκε κάποτε ὁ Μπουφαλό «γιατὶ τὰ ἀνεχόμαστε ὅλα αὐτά; Τί περιμένουμε γιὰ νὰ τὸν βάλουμε στὸ ζυγό; «Διακινδυνεύει ὁλόκληρη ἡ ὁμάδα μας...».

—«Ψυχραιμία. Μπουφαλό,» ἀπάντησεν ἥσυχα ὁ Ἄσπρο Δόντι. «Ἠρέμησε, φίλε μου... Ἠρέμησε... Δὲν βλέπεις; Παίζουμε ἕνα διαβολικὸ παιχνίδι μ' αὐτὸ τὸ ἀδιόρθωτο παιδί... Δὲν πρέπει νὰ φανοῦμε ὅτι ἀντιδικοῦμε ἢ ὅτι τὸν πολεμᾶμε, γιατὶ τότε τοῦ ἀνοίγουμε μπροστά του ἕνα ψεύτικο στίβο, μέσα στὸν ὁποῖον ὑπολογίζει νὰ θριαμβεύσῃ, μὲ τὸ πεῖσμα του, στὰ μάτια τῶν ἄλλων παιδιῶν... Εἶναι ἕνα ζῷον... Καὶ θέλει νὰ πάρῃ ὅλα τὰ παιδιὰ μὲ τὸ μέρος του καὶ νὰ τὰ στρέψῃ ἐναντίνον μας. Αὐτὸ τὸ ξέρω. Ὅπως ἐπίσης ξέρω ὅτι δὲν ἀποκλείεται νὰ μολύνῃ καὶ κανένα παιδί, νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὴν ἥρεμη καὶ τακτικὴ ζωή του... Μά, ἂν ἐπιχειρήσουμε νὰ κάνουμε τὸν χωροφύλακα καὶ νὰ ἐπιβληθοῦμε μὲ τὴ βία δὲν θὰ κερδίσουμε τίποτε. Ἀπεναντίας θὰ πέσουμε ἀπ' τὴν ἐκτίμηση τῶν παιδιῶν καὶ θὰ ἀνέβῃ αὐτός... Αὐτὸ ἄλλως τε ἴσως νὰ ἐπιδιώκῃ...».

—«Κι' ἂν τὸν ἀφίσουμε νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει; Δὲν εἶναι ἐπικίνδυνο;» ρώτησεν ὁ Μπουφαλό.

—«Ἀσφαλῶς καὶ εἶναι» εἶπεν ἥσυχα ὁ Ἄσπρο Δόντι «Κινδυνεύουν τ' ἄλλα παιδιά. Τὸ ξέρω. Ἔχουν μπροστά τους ἕνα κακὸ παράδειγμα, ἕνα διαρκῆ κίνδυνο... Ἀλλά, ποὺ εἶναι ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος, Μπουφαλό; Γιὰ σκέψου... Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως δὲν πρέπει νὰ θεωρήσουμε τελεσίδικη τὴν κακία του... Δὲν ἀποκλείεται ν' ἀλλάξῃ... Ἔχω τὴν ἴδια γνώμη μὲ τὸν κ. Λαμύ... Πιστεύω καὶ σ' αὐτὸ τὸ φτωχὸ παιδί, ποὺ κατὰ λάθος εἶναι δυστυχισμένο... Ἡ δυστυχία του τὸ ἔκανε ἔτσι σκληρό... Αὐτὸ μὴν τὸ ξεχνᾷς... Πρὶν δυὸ βδομάδες εἶχα ἄδεια... Καὶ ξέρεις ποῦ τὴν πέρασα;.. Στὸ Σανύ, στὸ Σαὶν Κέν, στὸ Μοντρέϊγ... καὶ σ' ἄλλους τόπους ὅπου ὑπάρχει ἀθλιότης καὶ δυστυχισμένα παιδιά... Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ πηγαίνω ν' ἀναπνεύσω τὸν ἀγέρα τους, μέσα στὶς συνοικίες τους, τὶς ταβερνίτσες τους, τὰ ἀκοθόριστα χωράφια τους... Ἄχ! Μπουφαλό!... Ὕστερα ἀπὸ κάθε τέτοια ἐπίσκεψή μου σ' αὐτὰ τὰ μέρη, ξέρεις τί λέω; Ὅτι ἂν ζοῦσα ὅπως ἔζησαν, ἂν ἤμουν στὴ θέση τους καὶ κάποτε μὲ ἔστελναν ἐδῶ, θὰ ἤμουν δέκα φορὲς σκληρότερος... Κι' ἂν ἐπιχειροῦσαν νὰ μὲ ὑποτάξουν μὲ τὴν βία θὰ γινόμουν ἑκατὸ φορὲς περισσότερο σκληρός... Γι' αὐτὸ παίζω αὐτὴν τὸν παρτίδα μὲ τὸν Μερλερέν...». *(Συνεχίζεται)*

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ

Ἀδριανουπόλεως.

Ἀπὸ Ἁγίας Σοφίας 47 στὸ Κολωνό.

Πρόκειται γιὰ τὴν παρὰ τὸν Ἕβρο ποταμὸ γνωστὴ πόλι, ἡ ὁποία κτίστηκε ἀπὸ τὸν Ἀδριανό. Ἀπέχει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι 240 χιλιόμετρα. Τὸ 360 μ.Χ. κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἔκτοτε μέχρι τὸ 1455 ἔμενε σὰν ἕδρα τῶν Σουλτάνων. Ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς ἀγῶνες τὸ 1920 κατελήφθη ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα κι' ἔγινε ἡ ἕδρα τῆς Γεν. Δ/σεως Θράκης. Μετὰ τὴν μικρασιατικὴ καταστροφή, ἡ πόλις ἔγινε Τουρκική. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὑπῆρχαν στὴ πόλι πολλὰ σχολεῖα καὶ γυμνάσια, σπουδαία βιβλιοθήκη καὶ τὸ περίφημο Ζάππειο Παρθεναγωγεῖο.

Ἀδώνιδος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λάρνακος 7, κοντὰ στὸ ἵδρυμα Καθολικῶν τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνων.

Κατὰ τὴ μυθολογία ὁ Ἄδωνις, ἦτο ἀρκετὰ ὡραῖος, τόσο ποὺ τὸν ἀγάπησε ἡ θεὰ Ἀφροδίτη. Γυιός τοῦ Θείαντος καὶ τῆς Σμύρνας, σκοτώθηκε στὸ κυνήγι ἀπὸ ἕνα ἀγριόχοιρο. Κατὰ τὸ μῦθο, ἡ μητέρα του, ἦτο κόρη τοῦ πατέρα του, ἡ ὁποία ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ παντρευθῇ, ἔκανε τὴν Ἀφροδίτη νὰ τῆς ἐμπνεύσῃ σφοδρὸ ἔρωτα πρὸς τὸν πατέρα της. Πράγματι συνευρίσκετο μὲ τὸ πατέρα της σὲ σκοτεινοὺς θαλάμους, χωρὶς αὐτὸς νὰ γνωρίζει ποία ἦτο ἡ νέα. Ὅταν κάποτε ἀντελήφθη τὴν αἰμομιξία, προσπάθησε νὰ τὴν πνίξῃ. Αὐτὴ ὅμως μπόρεσε κι' ἔφυγε, παρακαλῶντας τοὺς θεούς νὰ τὴ βοηθήσουν. Ἔτσι, ἔγινε τὸ ὁμώνυμο δένδρο.

Ἀερόπης.

Ἀπὸ Κηφισσιδότου 31, στὰ Ἄνω Πετράλωνα.

Ἡ Ἀερόπη, κατὰ τὸ μῦθο, ἦτο μητέρα τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Μενελάου. Κατ' ἄλλους, ἦτο κόρη τοῦ Μίνωος τῆς Κρήτης, σύζυγος τοῦ Ἀτρέως, βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ ἐρωμένη τοῦ ἀνδραδέλφου της, Θυέστου. Σύζυγός της ἦτο ὁ Πλεισθένης.

'Αεροπόρων.

Σρὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ 'Ησαΐα τῶν Σαλώνων, στὸ Γκύζη.
Πῆρε τὸ ὄνομα πρὸς τιμὴν τῶν 'Ελλήνων 'Αεροπόρων.

'Αετίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ 'Αμφικράτους 16 στὴ Γούβα.
'Ο 'Αέτιος ἦτο φιλόσοφος περιπατητικός, ἀστρονόμος καὶ μετεωρολόγος τοῦ Β' μ.Χ. αἰῶνος. 'Ασχολήθηκε μὲ τὴν καταγραφὴ ἐπιστημονικῶν καὶ φιλοσοφικῶν θεωρειῶν τῶν προγενεστέρων του. Αὐτὸς ἔδωσε τὴν πληροφορία ὅτι ὁ 'Αναξίμανδρος ἦτο ὁ μακρυνὸς πρόδρομος τῆς Δαρβινείου θεωρίας.

'Αετίωνος.

'Απὸ 'Αρτέμωνος 17, στὸν "Αγιο 'Ιωάννη Βουλιαγμένης.
'Ο 'Αετίων ἦτο περίφημος γλύπτης καὶ ζωγράφος τοῦ Δ' μ. Χ. αἰῶνος. 'Ο Θ. Σοφούλης, στὶς ἀρχαιολογικές του μελέτες ἀναφέρει ὅτι ὁ 'Αετίων κατήγετο ἀπὸ τὴν 'Ιωνία. Αὐτὸς ἐφιλοτέχνησε τὸ ἄγαλμα τοῦ 'Ηλίου γιὰ τὶς Σιρακοῦσες καὶ τὸ τοῦ 'Ασκληπιοῦ ἀπὸ κέδρο γιὰ τὴ Μίλητο.

'Αετορράχης.

Στὴ λεωφόρο Γαλατσίου, στάσις Λαναρᾶ.
'Η 'Αετορράχη εἶναι σειρὰ ἀπὸ βραχώδη ὑψώματα στὴν "Ηπειρο. Σ' αὐτὴ ἔγιναν αἱματηρὲς μάχες μεταξὺ 'Ελληνικῶν καὶ Τουρκικῶν στρατευμάτων τὸ 1912—1913, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἦτο ἡ παράδοσις τῶν 'Ιωαννίνων στὶς 20 Φεβρουαρίου 1913.

'Αετοῦ.

Πάροδος Φαιδριαδῶν 93, στὴν Κυψέλη.
'Ο 'Αετὸς εἶναι πτηνὸ τῆς τάξεως τῶν ἁρπακτικῶν ἢ σαρκοφάγων. Θεωρήθηκε ἀπ' ὅλους σχεδὸν τοὺς λαοὺς τῆς ἀρχαιότητος σὰν πτηνὸ τῶν θεῶν. Γιὰ τοὺς "Ελληνες, ἔγινε τὸ σύμβολο δυνάμεως καὶ μεγαλείου. Στὴν 'Ελληνικὴ Μυθολογία εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ τρία ἐμβλήματα τοῦ Διός.

'Εξαιρετικὴ ὑπῆρξε ἡ δημοτικότης τοῦ ἀετοῦ στοὺς ἁρματωλοὺς καὶ κλέφτες καὶ πολλὰ εἶναι τὰ τραγούδια ποὺ τοῦ ἀφιέρωσαν «"Ενας ἀετὸς περήφανος, ἕνας ἀετὸς λεβέντης, ἀπὸ τὴ περηφάνεια του καὶ ἀπ' τὴ λεβεντιά του, δὲν πάει στὰ κατώμερα νὰ καλοξεχειμάσῃ, μόν' μένει πάνω στὰ βουνὰ ψηλὰ στὰ κορφοβούνια» ἢ «ἕνα μεγάλος βασιληᾶς, ὡσὰν ἀετὸς διαβαίνει, ὡς ποὺ νὰ βγοῦν νὰ τὸν ἰδοῦν στὴ Σαλονίκη μπαίνει» (γιὰ τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνο). Περίφημο ἔμεινε τὸ θούριο τοῦ μουσουργοῦ Σπ. Καίσαρη «Τοῦ ἀετοῦ ὁ γυιός» στὸ ὁποῖο ἐξυμνεῖται ἡ ἀνδρεία τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ στρατοῦ ποὺ «τὸν ὁδηγεῖ στὴ δόξα».

'Αηδόνων.

'Απὸ Ραγκαβῆ 63, στὸ Γκύζη.
Οἱ ἀηδόνες, εἶναι τὰ γνωστὰ ᾠδικὰ ἀποδημητικὰ πτηνά. Συνηθέστερες ὧρες κελαϊδήματος εἶναι οἱ πρῶτες ὧρες τῆς νύκτας μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου καθὼς καὶ οἱ πρωϊνὲς πρὶν τῆς ἀνατολῆς.

'Αθαμανίας.

Πάροδος 'Αγχιάλου 35, στὸ λόφο Σκουζέ.
'Η 'Αθαμανία εἶναι ἀρχαία ὀνομασία τοποθεσίας τῆς 'Ηπείρου, ὅπου τὰ σημερινὰ Τζουμέρκα. 'Ο Στράβων, θεωροῦσε τοὺς 'Αθαμάνες, σὰν βαρβαρικὴ φυλή, ἀντίθετα ὁ Πλάτων σὰν "Ελληνας. Οἱ 'Αθάμαντες πῆραν μέρος στὸν ἱερὸ πόλεμο κατὰ τῶν Φυκαέων, σὰν σύμμαχοι τῶν Μακεδόνων, ἐπίσης στὴν κατὰ τῆς Ρώμης ἐκστρατεία τοῦ Πύρρου.

(Συνεχίζεται)

'Αντώνιος Ι. Κουρῆς

Μέσα στὴν χιονισμένη καρδιὰ τοῦ χειμώνα, καθὼς ξεψυχοῦσε ὁ Γενάρης, ἐγκατέλειψε τὰ ἐγκόσμια καὶ ἐξεδήμησε πρὸς τὸν Κύριον ὁ 'Αντώνιος Ι. Κουρῆς, μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ φωτεινὲς ἐθνικοχριστιανικὲς προσωπικότητες τῆς ἐποχῆς μας...

'Ο ξαφνικὸς θάνατος ἐστέρησε τὴν 'Ελληνικὴ Πατρίδα ἀπὸ ἕνα ἐθνικὸ ἀγωνιστὴ καὶ τὴν 'Εκκλησία ἀπὸ ἕνα ἀκαταπόνητο ἐργάτη τῆς Πίστεως... Γιατὶ ὁ 'Αντώνιος Κουρῆς, ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας, εἶχε ἀφιερώσει τὴ ζωή του στὴν ὑπηρεσία τῶν 'Ελληνοχριστιανικῶν ἰδεωδῶν, τὰ ὁποῖα τὸν κατηύθυναν εἰς μίαν ἀδιάκοπη καὶ πολύπλευρη δράση μέχρι τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς του... Τὴν ἀγνὴ καὶ ἄδολη καρδιά του κατέκλυζεν ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν 'Ελληνικὸ Λαὸ τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε φιλόπονος ὑπηρέτης, καθ' ὅλην τὴν μακρὰ σταδιοδρομία του...

Γεννήθηκε στὸ Πειραιᾶ τῷ 1889 καὶ ἀπ' τὰ παιδικά του χρόνια διεκρίθη γιὰ τὶς ἀρετὲς καὶ τὴν πολυμάθειά του...

Διέπρεψε σὲ πλείστους ὅσους κοινωνικοὺς τομεῖς, καί, ἀρχίζοντας τὴν καριέρα του ἀπὸ τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος, ἀνῆλθε στὶς ἀνώτατες βαθμίδες τῆς Κρατικῆς ἱεραρχίας τιμηθεὶς κατ' ἐπανάληψιν μὲ πλεῖστα ὅσα μετάλλια καὶ κοινωνικὲς διακρίσεις.

Διετέλεσε διπλωματικὸς ὑπάλληλος, ἔπαρχος Καλαβρύτων καὶ 'Αταλάντης, ἐθνικὸς ὁμιλητὴς καὶ δημοσιογράφος, καὶ κατέλαβεν ἐξέχουσα θέση στὴν σύγχρονη πολιτικοκοινωνικὴ ζωή...

Μὰ, πάνω ἀπ' ὅλα, ἦταν ἄνθρωπος... Σεμνός, ἁπλός, εὐχάριστος καὶ εὐσεβὴς Χριστιανός...

Τὰ φλογερά του κηρύγματα κατὰ τὴν περίοδον τοῦ συμμοριτοπολέμου προκάλεσαν τὴν μῆνιν τῶν ἐρυθρῶν πρακτόρων τῆς Μόσχας, οἱ ὁποῖοι τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ὑπέβαλαν σὲ φρικτὰ καὶ ἀπάνθρωπα βασανιστήρια... Ὅμως ὁ 'Αντώνιος Κουρῆς δὲν ἐκάμφθη. Συνέχισε τὴν 'Εθνικοχριστιανικὴν δράσιν του ἀπτόητος στὶς ἀπειλὲς καὶ μὲ τὸ ἀλύγιστο φρόνημα.

'Ο θάνατος τὸν ἀντάμωσε στὸ Καθῆκον... Ἔγραφε ἕνα ἄρθρο γιὰ τὴν Χριστιανικὴ 'Εκκλησία ὅταν ἔνοιωσε τὸν ἴλιγγο τοῦ χάους νὰ τὸν κυκλώνῃ... Ἔκανε τότες τὸ σταυρό του καὶ γαλήνιος παράδωσε τὸ πνεῦμα του στὸ φῶς τὸ ἀληθινό...

Τάφηκε μὲ τιμὲς στὸ Α' Νεκροταφεῖο Πειραιῶς, στὸν Οἰκογενειακὸ τάφο του, ἀφίνοντας στὴ ζωὴ ἀπαρηγόρητη τὴν πιστὴ του σύντροφο καὶ πονεμένα τὰ 6 ὀρφανά του...

Ὅμως ἄφισε ἀκόμα πίσω του, στὴν ψεύτικη ἐτούτη ζωή, τὴν ἀνάμνησή του γιὰ νὰ μᾶς θυμίζῃ πάντα τὸν ἀγωνιστή, τὸν βαθυστόχαστο μελετή, τὸν ἄνθρωπο, τὸν Χριστιανό... τὸν 'Αντώνιο Κουρῆ...

'Ο γράφων εἶναι βαθειὰ συγκινημένος καθὼς τὸν φέρνει εἰς τὸν νοῦν του εὐπροσήγορο, μειλίχιο, πρᾶο, νὰ στέκῃ πιστὸς συνεργάτης καὶ φίλος ἐτούτου τοῦ περιοδικοῦ...

Γιατὶ ὁ 'Αντώνιος Κουρῆς ὑπῆρξεν ἕνας φανατικὸς κι' ἐνθουσιώδης θαυμαστὴς τοῦ ἔργου τοῦ Διευθυντοῦ τῶν 'Αστυνομικῶν Χρονικῶν κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτη, καὶ σὲ κάθε εὐκαιρία ἔσπευδε νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν ἐνθουσιασμό του γιὰ τὴν πνευματικὴ δημιουργία τοῦ κ. 'Αρχιμανδρίτη, γιὰ τὸν ὁποῖον μάλιστα εἶχε δημοσιεύσει καὶ μακρὸν ἄρθρον στὸν περιοδικὸν τύπον.

Δεσμοὶ ἀκατάλυτοι λοιπὸν ἑνώνουν τὸ περιοδικὸ αὐτὸ καὶ τὴν ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων μὲ τὴν ἀνάμνηση τοῦ 'Αντωνίου Κουρῆ. Γι' αὐτὸ κι' ἡ ὀδύνη ὅλων τῶν συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ εἶναι ἀληθινὴ καὶ ἀμέτρητη...

Εἴθε ὁ Θεάνθρωπος, ὁ καταργήσας τὸν θάνατον καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος, νὰ κατατάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀνα-

παύονται, χαρίση δὲ εἰς τὴν πενθοῦσαν οἰκογένειάν του τὴν Θείαν παρηγορίαν. Ἂς εἶναι ἐλαφρὺ τὸ χῶμα ποὺ τὸν σκεπάζει...

Μέσα στὸ πάνθεον τῶν μαρτύρων τῆς πλούσιας ἱστορίας τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος προσετέθησαν αὐτὸ τὸ μῆνα δυὸ ἀκόμη σεμνὲς μορφὲς τοῦ Καθήκοντος... ἕνας Ἀστυνόμος Α' κι' ἕνας ἀστυφύλακας, ποὺ ἔπεσαν στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς κοινωνικῆς μάχης κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ὑπηρεσίας τους... Κι' ἕνας τρίτος, παλαίμαχος ἀγωνιστής, τέως Ἀστυνόμος Β', ποὺ ὑπέκυψε στὸ μοιραῖον ὕστερα ἀπὸ μία ἀπεγνωσμένη κι' ἀπέλπιδα ἀναμέτρησι μὲ τὸ θάνατο...

Ἡ στήλη ἐτούτη, ἀποτίοντας εὐλαβικὰ φόρον τιμῆς στὴν μνήμη τους, μνημονεύει τὰ τίμια ὀνόματά τους, σ' ἕνα θλιβερὸ προσκλητήριο τῶν ἀπόντων:

Δημήτριος Καλογεράκος

...Ἦταν ἕνας διαλεχτὸς Ἀξιωματικὸς... ἕνας τίμιος Ἕλληνας... ἕνας σεμνὸς ἀγωνιστής... μὲ δυὸ λόγια: ἕνας ὑπέροχος ἄνθρωπος...

Ὅσοι τὸν γνώρισαν, ὅσοι ἔζησαν μαζί του τὸν ἀγάπησαν... Καὶ πάντα θὰ τὸν ἀγαποῦν...

Γεννημένος τῷ 1905 στὴν Πανίτσα Γυθείου—Λακκωνίας, κατετάγη στὴν Ἀστυνομία Πόλεων τῷ 1928...

Μακρά, εὐδόκιμη καὶ ἀποδοτικὴ ὑπῆρξεν ἡ σταδιοδρομία του. Ὑπηρέτησε σὲ πολλὲς ὑπηρεσίες... Καὶ παντοῦ ἐπέτυχε... Καὶ παντοῦ ἀπέδωσε... Καὶ παντοῦ ἄφισε ἐκλεκτὲς ἀναμνήσεις... Ἰδίως στὸ Γ' καὶ στὸ Η', Ἀστυνομικὰ Τμήματα Πειραιῶς ποὺ τὰ διοίκησε δίκαια, ἄξια, συνετά, μὲ Χριστιανικὴ καλωσύνη... Πολλὲς ὑπηρεσίες προσέφερε στὴν Κοινωνία ὁ Δημήτριος Καλογεράκος... Γι' αὐτὸ καὶ τοῦ ἀπενεμείθησαν τέσσαρα τιμητικὰ μετάλλια... Δυστυχῶς ἡ ζωή του τερματίστηκε πρόωρα... Καί, φεύγοντας, ἐγκατέλειψε πίσω του γυναῖκα καὶ τέσσαρα παιδιά...

Ὁ Θεὸς ἂς τὰ παρηγορήσῃ κι' ἂς τὰ προστατεύσῃ... Ἡ εὐχὴ τοῦ καλοῦ πατέρα τους θὰ τ' ἀκολουθῇ παντοῦ...

Αἰωνία θὰ μείνῃ ἡ μνήμη του...

Τὴν κηδεία τοῦ ἐκλίποντος παρηκολούθησεν ὁλόκληρος ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος. Κατ' αὐτὴν δὲ ὁ Ἀστυνόμος Α'. κ. Πέτρος Παπαδόγκωνας ἐξεφώνησε τὸν ἐπικήδειον.

Ἀθανάσιος Δημόπουλος

Ἦταν ἕνας ὑποδειγματικὸς ἀστυνομικὸς καὶ μαζὶ ἕνας ἀδαμάντινος χαρακτήρας... Γι' αὐτὸ ἐθρήνησε τὸ χαμό του, μὲ ἀληθινὴ συντριβή, ὁλόκληρη ἡ ἀστυνομικὴ οἰκογένεια... Κι' ἡ θύμησή του θὰ μείνῃ παντοτεινὰ σὰν πρότυπο ἀρετῆς, ἐργατικότητος, τιμιότητος καὶ προσηλώσεως στὸ καθῆκον. Γεννήθηκε τῷ 1901 στὸ Χωρέμι Μεγαλουπόλεως Ἀρκαδίας, καὶ καταταγεὶς στὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα τῷ 1948, τὸ ὑπηρέτησε πιστὰ καὶ ἀποδοτικὰ ἐπὶ 25 ὁλόκληρα χρόνια, μοχθῶν νυχθημερὸν γιὰ τοὺς συνανθρώπους του... Γι' αὐτὸ καὶ τιμήθηκε μὲ τρία μετάλλια καὶ τοῦ ἀπενεμείθησαν 11 εὐαρέσκειες...

Ὁ θάνατος του ἐσκόρπισε πόνο καὶ ὀδύνη σὲ κάθε ἀστυνομικὴ καρδιά...

Εἴθε ὁ Κύριος, ὁ ἐξουσιαστὴς τῆς ζωῆς καὶ νικητὴς τοῦ θάνατου, νὰ τάξῃ τὴν ψυχήν του ἐν σκηναῖς δικαίων...

Βασίλειος Τζικόπουλος

Ὑπῆρξε ἕνα ἄδολο κι' εὐγενικὸ παλληκάρι καὶ ὑπηρέτησε τίμια καὶ εὐσυνείδητα τὴν Ἀστυνομία Πόλεων καὶ τὴν Ἑλληνικὴ Πατρίδα...

Θαρραλέος, πειθαρχικός, πρόθυμος, πλημμυρισμένος πίστη, φιλοπατρία, ἀγάπη καὶ ἰδανικά. Διέγραψε ἕνα φωνεινὸ κύκλο μέσα στὴν ἀστυνομικὴ ἱστορία καὶ ἀπέκτησε μία τιμητικὴ θέσι ἀνάμεσά της... Κατετάγη στὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα τῷ 1943 σὲ ἡλικία 23 ἐτῶν καὶ σ' ὅποιο τομέα χρησιμοποιήθηκε διέπρεψε. Παντοῦ διεκρίθη... Στὸ Δ' Τμῆμα, στὴν Ὑπηρεσία Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν, στὴ Σήμανση... Γι' αὐτὸ ἄφισε πίσω του ἕνα μεγάλο κενό... Ὅλοι θὰ τὸν θυμοῦνται πάντα μὲ συγκίνηση καὶ ξεχωριστὴ ἀγάπη...

Οἱ προσευχὲς ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος τὸν συνοδεύουν εὐλαβικὰ στὴν τελευταία κατοικία του...

Ἂς εἶναι ἐλαφρὰ ἡ Ἀττικὴ γῆ ποὺ τὸν σκεπάζει.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυσομικοῦ Σώματος ὁ ὑπαρχιφύλαξ Τζούβαλης Βασίλειος καὶ οἱ ἀστυφύλακες : Μαχαίρας 'Ανδρέας, Σινόπουλος Περικλῆς, Παπαδόπουλος Βασίλειος καὶ Πετρόπουλος Μιχαήλ.

—'Ετέθησαν εἰς ἐξάμηνον διαθεσιμότητα τῇ αἰτήσει των ὁ 'Αστυνόμος Β' κ. Λύρας Περικλῆς καὶ ὁ 'Υπαστυνόμος Β' κ. Μαργαρίτης Γεώργιος.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας ὁ ὑπαρχιφύλαξ 'Αστέρης Δημήτριος.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ἀποβιώσαντες ὁ 'Υπαστυνόμος Α' Κόνιαρης Κωνσταντῖνος καὶ ὁ ἀρχιφύλαξ Παυλίδης 'Αναστάσιος.

—Διωρίσθησαν ὡς μαθητευόμενοι ἀστυφύλακες οἱ δόκιμοι ἀστυφύλακες Παπαγεωργίου Δημοσθένης καὶ Μπαλέζος Μιχαήλ, ὁρκισθέντες τὴν 16ην καὶ 21/1/59 ἐν τῇ 'Αστυνομικῇ Σχολῇ.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Τουζένην Κωνσταντῖνον, διότι Προϊστάμενος ὢν τοῦ Τμήματος Μελετῶν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως 'Αστυνομίας Πόλεων παρὰ τῷ 'Υφυπουργείῳ 'Εσωτερικῶν καὶ ἀναλαβὼν τὴν κωδικοποίησιν εἰς ἑνιαῖον κείμενον τῶν σχετικῶν πρὸς τὸν 'Οργανισμὸν καὶ τὸν Κανονισμὸν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διατάξεων, ἧς κωδικοποιήσεως ἐστερεῖτο τὸ Σῶμα ἀπὸ 15ετίας, ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρέτου ζήλου, ἐπιμελείας, προσοχῆς καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, ἐπέτυχε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἀνατεθὲν αὐτῷ ἔργον καὶ νὰ ἐκτυπωθῇ ἡ ὅλη ἐργασία εἰς τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, παρουσιάσας οὕτω διὰ τῆς φιλοπονίας του ἐργασίαν ἀρτίαν καὶ ὑπηρεσιακῶς λίαν ἀναγκαίαν καὶ χρήσιμον.

'Ωσαύτως διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 3 ἀπὸ 16 'Ιανουαρίου 1959 'Εμπιστευτικῆς 'Ημερησίας Διαταγῆς τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων, ἐξεφράσθη ὑπὸ τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας ἡ ἄκρα εὐαρέσκειά του πρὸς τὸν αὐτὸν 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Τουζένην Κωνσταντῖνον, διὰ τὴν λίαν ἐπιτυχῆ, ἐπιμελημένην, ἀκριβῆ καὶ ὑπηρεσιακῶς ὠφέλιμον ταύτην ἐργασίαν του.

***

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

'Εκ τῶν μετασχόντων εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις διὰ τὴν Σχολὴν 'Αρχιφυλάκων, ἐπέτυχον 289 ἀστυφύλακες, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 120 πρῶτοι εἰσάγονται τὴν 2αν Μαρτίου ἐ.ἔ. εἰς τὴν 'Αστυνομικὴν Σχολὴν 'Αρχιφυλάκων, δι' ἐννεάμηνον ἐκπαίδευσιν εἰς αὐτήν. Οὗτοι εἶναι οἱ ἑξῆς κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας:

1) Λιάσκας Παντελῆς, 2) Γεωργικάκης Μιχαήλ, 3) Παπασπηλιόπουλος Κωνσταντῖνος, 4) Βασιλείου Δημήτριος, 5) Πάτσης Νικόλαος, 6) 'Αλεξόπουλος Γεώργιος, 7) 'Αντωνόπουλος 'Ιωάννης, 8) Ναξάκης 'Αντώνιος, 9) Βλάχου 'Αθανάσιος, 10) Παλαιοδῆμος Κωνσταντῖνος, 11) Μπούσης Γεώργιος, 12) Παπαδάκης Χρῆστος, 13) Βουλγαρίδης Νικόλαος, 14) Κοκκινάκης Νικόλαος, 15) Νομικὸς 'Ιάκωβος, 16) Καραμπάτσος Θεόδωρος, 17) Λεβαντῆς Κωνσταντῖνος, 18) Τσαλτάκης Δημήτριος, 19) Καραμίντζιος Γεώργιος, 20) Σταυρουλάκης Νικόλαος, 21) Κυριακόγκωνας Γεώργιος, 22) Μπούρας 'Ιωάννης, 23) Χαραλαμπόπουλος 'Αθανάσιος, 24) Κουκουνάκης Γεώργιος, 25) Ζιάννης Νικόλαος, 24) 'Αρφανᾶκος Μιχαήλ, 27) 'Αδαμόπουλος Γεώργιος, 28) Καλπογιάννης Χρῆστος, 29 Μεσιακάρης Βασίλειος, 30) Ζάννης 'Αναστάσιος, 31) 'Ιωνᾶς 'Ιωάννης, 32) Χριστόπουλος Χρῆστος, 33) Παπαθανασίου 'Ιωάννης, 34) Τσίντζιος Κωνσταντῖνος, 35) Μάλλιος Δημήτριος, 36) 'Αλεξόπουλος 'Αναστάσιος, 37 Δημόπουλος 'Ιωάννης, 38) Κα-

ραθανάσης Κωνσταντῖνος, 39) Νικολακόπουλος Δημήτριος, 40) Φιλντίσης Δημήτριος 41) Παναγόπουλος Χρῆστος, 42) 'Αντωνόπουλος Γεώργιος, 43) Βεργανελάκης Γεώργιος, 44) Σπηλιόπουλος Παναγιώτης, 45) Δαλιάνης Παναγιώτης, 46) Καψοκαβάδης 'Αλέξανδρος, 47) Λιάσκος Λουκᾶς, 48) Μπούσης Θεοφάνης, 49) Μαρῖνος Χρῆστος, 50) Κάϊλας Λουκᾶς, 51) Δίπλας Βασίλειος, 52) 'Ανδριτσόπουλος Γεώργιος, 53) Μπουζαλᾶς Λεωνίδας, 54) 'Αντίοχος Διονύσιος, 55) Κατσαρέας Γεώργιος, 56) Τομαδάκης 'Εμμανουήλ, 57) Γκούρβελος 'Αδάμ, 58) Σαλοῦρος Κωνσταντῖνος, 59) Γιαννακόπουλος Νικόλαος, 60) Κόλλιας Γεώργιος, 61) Λέκκας Θεόδωρος, 62) Μάκκος Σπυρίδων, 63) Κολλᾶτος 'Ιωάννης, 64) Φειδᾶς Βασίλειος, 65) Νικολόπουλος Δημήτριος, 66) Γκέκας 'Ιωάννης, 67) Λύρης Παναγιώτης, 68) Κανακάρης Κωνσταντῖνος, 69) Βασιλόπουλος Γεώργιος, 70) Στάμου Κωνσταντῖνος, 71) Μπόβης Νικόλαος, 72) Λιόντος 'Ιωάννης, 73) 'Αγγελόπουλος Παναγιώτης, 74) Παπαδόπουλος Διονύσιος, 75) Σκούρας Γεώργιος, 76) Θεοδωρολέας Κυριᾶκος, 77) Κατσίκας Παῦλος, 78) Κάντας Σπυρίδων, 79) Οὐρανὸς Μιχαήλ, 80) Λεπεσιώτης Γεώργιος, 81) Μίαρης Γεράσιμος, 82) Παπαχαραλάμπους 'Ιωάννης, 83) Θεοδωρόπουλος Παναγιώτης, 84) Παπαδόπουλος Δημήτριος, 85) Σαμαρᾶς Νικόλαος, 86) Κοκκινάκης Γεώργιος, 87) Σπανὸς Γεώργιος, 88) Κοτταρίδης 'Ηλίας, 89) Γεωργῆς Λάμπρος, 90) Καλαμπόκης Σπυρίδων, 91) Μποσινάκης 'Εμμανουὴλ-Θεμιστοκλῆς, 92) Γιαννοῦκος Δημήτριος, 93) Μουντζουρώνης Κωνσταντῖνος, 94) Κολέβρης Κωνσταντῖνος, 95) Σταυροράβδης 'Ανδρέας, 96) Νικητόπουλος Χρῆστος, 97) Θεοδωρόπουλος Γεώργιος, 98) Λαψάνης Κωνσταντῖνος, 99) Ροδιτάκης 'Ιωάννης, 100) Τζουρμπάκης Γεώργιος, 101) Χριστόπουλος Δημήτριος, 102) Ζουριδάκης Στυλιανὸς, 103) Πασχάκης Παναγιώτης, 104) Τηλιγάδας Γεώργιος, 105) Καρακωνσταντόπουλος 'Αλέξανδρος, 106) Παυλάκης 'Ιωάννης, 107) Κωνσταντινίδης Βασίλειος, 108) Καραγιάννης Χαράλαμπος, 109) Παντελάκης Γεώργιος, 110) Κοκοβίκας Νικόλαος, 111) Τσιατούρας 'Αθανάσιος, 112) Τζανετουλάκος Παναγιώτης, 113) Φουντουκόπουλος Χρῆστος, 114) Πετρόπουλος Σωτήριος, 115) Μαυροειδῆς Γεώργιος, 116) Λαμπρόπουλος Μαρίνης, 1117) Μπαφοῦτσος Δημήτριος, 118) Μπεληγιάννης 'Απόστολος, 119) Τζώτζης Εὐάγγελος καὶ 120) Μάρκου Παναγιώτης.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Τὰ διαλεχτὰ προγράμματα τῆς ἐκπομπῆς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων συνεχίζονται μὲ τὴν ἴδια πάντα μεγάλη ἐπιτυχία.

—Μὲ χειμωνιάτικα σκίτσα ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε ἡ 'Εκπομπὴ τῆς 28/1/1949, κατὰ τὴν ὁποίαν μετεδόθησαν ὅμορφα λογοτεχνικὰ κείμενα καὶ καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τοὺς καταστηματάρχας σχετικὲς μὲ τὴν πρόληψη καὶ καταστολὴ τῶν κλοπῶν, πρὸς τὶς νέες καὶ νέους γιὰ τοὺς ἠθικοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχουν, πρὸς τοὺς ἐργάτες γιὰ τὶς καταστρεπτικὲς συνέπειες τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ πρὸς κάθε ἀκροατὴ σχετικὰ μὲ θέματα γενικωτέρου ἀστυνομικοκοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ μετεδόθησαν μεγάλες 'Ελληνικὲς ἐπιτυχίες, δημοτικὰ τραγούδια καὶ νησιώτικοι σκοποί.

*

—Μὲ ἀπαλὴ κινηματογραφικὴ μουσικὴ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε τὸ πρόγραμμα τῆς 4/2/1959, κατὰ τὸ ὁποῖο μετεδόθησαν παληὰ 'Ελληνικὰ τραγούδια, ἐκκλησιαστικὴ μουσική, κλέφτικα δημοτικά, καὶ τραγούδια τῆς θάλασσας. 'Η ἐκπομπὴ ἦταν ἀφιερωμένη ὁλόκληρη στὴν πολύτιμη συμβολὴ τῆς 'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας στὴν πρόοδο τοῦ γένους καὶ στοὺς ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνες τῆς φυλῆς μας. 'Η ἐκπομπὴ αὐτὴ ἐνθουσίασε καὶ προκάλεσε ἐνθουσιώδη σχόλια.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια κ.λ.π. Γενικῆς Διευθύνσεως 'Αστυνομίας Πόλεων 'Υπουργείου 'Εσωτερικῶν. Δίσκοι ἐκ τοῦ κατ/τος Γ. 'Ορφανίδη, εὐγενῶς προσφερομένου. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ δόκιμος 'Υπαστυνόμος Σπῦρος Πηλός).